

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIDNIGHT POISON

ZARKOV BRATVA BOOK TWO
PENNY DEE

GECE YARISI ZEHİRİ

ZARKOV BRATVA DÜETİ
KİTAP 2

PENNY DEE

Copyright © 2024 by Penny Dee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sorumluluk Reddi: Bu kitaptaki materyaller açık bir dil ve cinsel içerik içermektedir ve 18 yaş ve üzeri olgun izleyiciler için tasarlanmıştır. **İçerik uyarıları için lütfen Yazarın Notu'nu okuyunuz.**

Sara-Jane Higgins (Kat's Literary Services) tarafından geliştirme

editörlüğü Steph White (Kat's Literary Services) tarafından düzenleme

Cormar Covers tarafından kapak

Rachael için

YAZARIN NOTU

Zarkov Bratva düetini okumayı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Bu bir mafya romantizmi olduğu için hikaye boyunca adam kaçırma, saldırı ve cinayet gibi bazı karanlık temalar içermektedir. Ayrıca çok fazla cinsel eylem ve küfür de var. Ancak bu düşmandan aşığa romantizmin asıl odak noktası, aşkın her şeyi nasıl fethedebileceği ve kan dökmek için yaratılmış bir mafya dünyasında gelişmeye devam edebileceğidir. Eğer devam etmeye karar vererseniz, umarım Brooke ve Lev'in hikayesini beğenirsiniz.

İÇİNDEKİLER

[Açıklama](#)

1. [Brooke](#)
2. [Brooke](#)
3. [Brooke](#)
4. [Lev](#)
5. [Brooke](#)
6. [Lev](#)
7. [Lev](#)
8. [Lev](#)
9. [Lev](#)
10. [Brooke](#)
11. [Brooke](#)
12. [Lev](#)
13. [Brooke](#)
14. [Lev](#)
15. [Brooke](#)
16. [Lev](#)
17. [Brooke](#)
18. [Lev](#)
19. [Brooke](#)
20. [Brooke](#)
21. [Brooke](#)
22. [Lev](#)
23. [Brooke](#)
24. [Lev](#)
25. [Lev](#)
26. [Brooke](#)
27. [Brooke](#)
28. [Lev](#)
29. [Brooke](#)
30. [Lev](#)
31. [Brooke](#)
32. [Lev](#)
33. [Brooke](#)
34. [Lev](#)
35. [Brooke](#)
36. [Brooke](#)
37. [Lev](#)
38. [Lev](#)
39. [Lev](#)

40. [Lev](#)
41. [Brooke](#)
42. [Lev](#)
43. [Lev](#)
44. [Brooke](#)
45. [Brooke](#)
46. [Lev](#)
47. [Lev](#)
48. [Brooke](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Penny Dee](#)

AÇIKLAMA

Eski nişanlımın yaptıkları anlaşılmaya sadık kalmasını sağlamak için beni teminat olarak aldı.

Ama o zamandan beri, Lev Zarkov düşündüğüm şeytandan çok daha fazlası oldu.

Ve şimdi onun bebeği karnımda büyüyor.

Onu terk etmek istemiyorum ama yıkıcı bir gece hayatımızı altüst ettikten sonra, düşünmem gereken bir bebeğim olduğunu biliyorum.

Kendime gitmenin doğru olduğunu söylüyorum. Ama gecenin bir yarısı Lev olmadan uyanmak tam bir gece yarısı zehri.

Onun dokunuşunu özlüyorum. Kokusunu. Beni kollarına alıp beni ne kadar çok istediğini hissettirdiği o sıcak, rahatlatıcı halini.

Ama peşimden gelen adam bu değil. O

öfkeli. Korkunç biri. İncinmiş.

Ve şimdi beni bulduğuna göre, kalbini kırmanın bedelini bana ödetecek.

Ancak gölgelerde gizlenen bir tehlike var.

Ve her şeyi yok edebilecek görünmez tehditle savaşmak için farklılıklarımızı yeterince uzun süre bir kenara bırakmamız gerekecek.

Gece Yarısı Zehri, Zarkov düetinin ikinci kitabıdır ve Brooke ile Lev'in hikâyesini sonlandırır.

BROOKE

Patlama geceyi aydınlatır ve pencerelerdeki camlar sallanır. Dışarıda gece, karanlığın içine gömülmeden önce ani bir turuncu parıltıyla aydınlanır.

Tanrım, hayır.

Pencerede dururken tek gördüğüm aşağıdaki otoparkta yaşanan katliam.

Eskiden Lev'in arabası olan şey yanan bir enkaz. Bükülmüş metalden kararmış bir kabuk. Her yerde camlar var. Aracın birkaç metre ötesinde cesede benzeyen bir şey var.

Hayır, lütfen Lev olmasın.

Sonra onun Igor olduğunu anlıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Lev'i ararken gözlerim doluyor.

Sonra onu gördüm. Arabanın yakınında değildi ama patlamanın şiddetiyle geriye, kaldırımı kaplayan bahçeye doğru uçtu.

Hareket etmiyor.

O öldü.

Korku göğsümde patlıyor ve dizlerimin güçsüzleştiğini hissediyorum.

Ama sonra hareket ediyor ve içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Pencereye vurmaya başladım. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Koyu renk kapüşonlu bir figürün ona doğru yürüdüğünü görüyorum, kolunu uzatmış ve Lev'e bir silah doğrultmuş. Çığlık atıyorum ve cama daha yüksek sesle vuruyorum. Lev'in bana baktığını görüyorum.

Bana bakma.

Senin için gelen biri var.

Ancak Lev'in iki adamı aniden ortaya çıkınca ve ardından hastane ve güvenlik görevlileri ne olduğunu anlamak için dışarı koşunca figür hızla yolunu değiştiriyor. Karanlık figürün arkasını dönüp hızla karanlığın içinde kayboluşunu izliyorum.

Kıyafet, ayakkabı ya da bunun gibi mantıklı bir şeyle uğraşmıyorum. Bunun yerine odadan kaçmaya çalışıyorum ama Lev'in kapımın önüne koyduğu iki adamdan biri beni durdurmaya çalışıyor.

"Çekil yolumdan," diyorum Lev'e ulaşmak için çaresizce. "Pakhan dedi ki-"

"Pakhan orada yaralı bir şekilde yatıyor."

"Gürültüyü duyduk. Vinnie araştırmaya gitti. Ama siz burada, güvenli bir yerde kalmalısınız."

Onu göğsünden ittim. "Git pakhanına yardım et. Sana ihtiyacı var."

"Seni bırakırsam pakhan mutlu olmaz. Ya da bu odadan çıkmaya izin vermez."

Yakasından tuttum. "Beni dinle. Git ve pakhanına yardım et, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni kendim vururum."

Biraz kararsız görünüyor. Dışarıdaki kargaşaya giderek daha fazla insan katıldıkça otoparktan gelen gürültü de artıyor.

"Burada kalacağız," diyor tekrar.

"Adın ne senin?" diye soruyorum.

Kafası karışmış görünüyor.

"Bu roket bilimi değil. Sadece adını soruyorum."

Sanki bu soru daha önce hiç sorulmamış gibi kaşlarını çatıyor, sonra temkinli bir şekilde "Toby" diye ekliyor.

Nefesimi tutuyorum ve kontrollü bir sesle, "Pekâlâ Toby, senin yardımınla ya da yardımın olmadan bu odadan çıkacağım. Ne olacak?"

Ama o yerinden kıpırdamıyor. "Kalıyoruz."

Yaklaşan polis sirenlerinin ürkütücü sesi geceyi yarıyor.

Lev'in yanına gitmeliyim.

Toby'yi hazırlıksız yakalayarak dirseğimi solar pleksusuna çarpıyorum ve kaçmaya çalışıyorum. Ama attığım her adımda vücudum itiraz ediyor. Dışarı çıkmak için koridorlar ve merdivenlerden oluşan labirentte ilerlerken her çürük acıyla parlıyor.

Dışarı fırladığımda, gece havası yanan metal kokusuyla ağırlaşıyor ve vücudum durmam için çığlık atıyor. Ama yapamıyorum. Lev'e ulaşmalıyım. Onun iyi olduğunu bilmeliyim.

Bir acil yardım görevlisi yanında, hayati fonksiyonlarını kontrol ediyor. Lev'in gözleri kapalı. Birden onun için dehşete kapıldım. Elim bebeğimizin içimde yuvalandığı karnıma gidiyor.

Etrafımıza bakıyorum. Her yer kaos içinde. İnsanlar bağırıyor. Etrafta koşuşturan hastane personeli. Bir anda ortaya çıkan seyirciler. Güvenli bir mesafeden izlemek için toplanmış insanlara bakıyorum ve kapüşonlu bir figür için etrafı tarıyorum. Burada olup bitenleri mi izliyor? Başladığı işi bitirmek için doğru anı mı bekliyor?

Korkudan titriyorum. Bu bir suikast girişimiydi.

"Bayan, burada olmamanız gerekiyor," diyor bir acil yardım görevlisi aceleyle yanımdan geçerken. "Her yerde cam ve moloz var."

Toby yanımda beliriyor ve kızgın görünüyor. "İçeri geri dönmen gerek. İkincil bir cihaz olabilir."

İçimi daha fazla panik kaplıyor. Ve aniden, Toby ve bir şeyler bağırarak başka bir adam tarafından çekilip içeri götürülüyorum ama duyamıyorum çünkü tek görebildiğim Lev'in yerdeki acil yardım görevlisi tarafından tedavi edildiği.

Ve baygın görünmüyor. Ölü gibi görünüyor.

BROOKE

"Onu görmem gerek," diye bağıyorum Toby'ye ve diğer muhafıza.

"Henüz değil. İçeride benimle ve Vinnie ile kalmalısın," diyor Toby.

Floresan ışıkla aydınlatılmış uzun bir koridorda yürüyoruz.

"Seni odana geri götürüyoruz," diye ekliyor Vinnie. "Ve biz daha fazla bilgi alana kadar orada kalacaksınız."

Kendimi Toby'nin elinden kurtarmaya çalışıyorum ama faydası yok. Beni koridorda Lev'den daha da uzağa götürürken tutuşu güçlü ve mengene gibi.

Onun orada yattığını, kırıldığını ve muhtemelen öldüğünü düşündüğümde içimde ağır bir duygu dalgası kabarıyor ve panik ve korkumu gizleyemiyorum.

"Lütfen, onu orada yalnız bırakamam. Bana ihtiyacı var. O benim-" Lev'in benim için ne olduğunu bile bilmediğimi fark ettiğimde duruyorum. O artık beni bir hayattan alıp başka bir hayata zorlayan adam değil. O... o... "Oradaki bebeğimin babası, lütfen. Bebeği daha yeni öğrendik. Onunla birlikte olmam gerek."

Vinnie'nin sert yüz hatlarında bir empati titreşimi belirir. "O zaman dışarıda neler olduğunu değil, kendini ve bebeğini düşünmelisin. Bu

"İkinizi de güvende tutmak için bebeğin

sana ihtiyacı var." O haklı.

Artık düşünmem gereken sadece ben değilim.

Kendi güvenliğimi düşünmeden havaya uçmuş bir geceye dalamam. Gemide değerli bir kargom var.

Ama hastanede güvende olduğuma

eminim. Sonra kapüşonlu figürü

hatırladım.

Hâlâ kaçak.

Tehlikede miyim?

Peşimden gelecek ve... Aman Tanrım, bebeğim?

Koridorun sonundaki kapı patlayarak açıldı ve bir hademe bir sedyeyi iterek bize doğru koşmaya başladı. Ama bize yaklaşırken sedyeyi Vinnie'ye doğru iterek onu yere düşürdü. Tehlikenin farkına varan Toby beni bırakıp silahına uzandı ama artık çok geçti. Görevli onu iki gözünün ortasından vurdu, sonra cesedinin üzerinden geçip Vinnie'yi vurdu.

Çığlık atıyorum ama silahlı adam beni koluyla boynumdan yakalıyor ve göğsüne doğru çekiyor.

"Odanızda olmadığınızda, eve elim boş dönmek zorunda kalacağımı düşündüm." Sesi derin ve kalın, ağır bir Rus aksanına sahip. "Ama şanslıyım, işte buradasın."

Korku içimde patladı. *Beni aramaya gitti.*

...beni öldürmek için mi?

Sırtımı göğsüne dayayarak, tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Lütfen, bana zarar verme. Ben... Ben hamileyim."

Beni daha sıkı tutuyor.

"Pakhan şimdiden bir varis mi üretti?" Kıkırdıyor. "Tabii ki doğurdu. Senin gibi küçük tatlı bir fahişem olsaydı

o da benim bebeğimle doluydu."

Serbest elini vücudumda gezdiriyor.

"Zamanımın kısıtlı olması çok yazık. Sanırım Pakhan'ın fahişesinden biraz tatmak istiyorum. Hala sıcakken o tatlı amcığı mahvetmek."

Bedenimi onun rahatsız edici dokunuşundan uzaklaştırıyorum. "Lütfen, bebeğimi düşün."

"Daha önce hamile bir fahişeyi becerdiğimi söyleyemem." Kulağıma kıkırdıyor, soğuk ve zalimce. "Ne yazık ki sen ve bebeğin bu geceyi atlatamayacaksınız."

Bebeğimi öldürecek.

Bu düşünce beni öfkeliyor, ayağına basıyorum ve kaburgalarına öyle sert bir dirsek atıyorum ki beni bırakmak zorunda kalıyor. Ve koşmaya başladım. O kadar hızlı koşuyorum ki neredeyse koridorda uçuyorum ve kapıdan içeri dalıyorum...

Durma noktasına geldim.

Acil Servis'te hareketlilik var. Makineler bip sesi çıkarıyor. Lastik tabanlı ayakkabılar muşamba üzerinde gıcırdatıyor. Hemşireyle konuşan bir güvenlik görevlisi konuşmayı kesiyor ve dönüp bana bakıyor. Ona doğru koşuyorum ama tek bir kelime bile edemedim acil servisin kapısı arkamdan pat diye açılıyor ve panikle etrafımda dönüyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, silahlı adam olacağından eminim.

Ama öyle değil. Beyaz önlüklü bir doktor acele acele acil servise giriyor, bir yandan da telaşla telefonuyla konuşuyor, belli ki polisle konuşuyor. "Evet, acil servise giden koridorda iki adam öldü. Hayır, başka kimseyi görmedim."

Silahlı adam kaçmış olmalı.

Güvenlik görevlisi bana "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

"Koridorda iki adam var, vurulmuşlar. Silahlı bir adam vardı-"

"Silah mı?" diye nefes nefese kalır hemşire.

Güvenlik görevlisinin kolunu sıkıyorum. "Lütfen bir şeyler yapın."

Güvenlik görevlisi omuz telsiziyle konuşuyor. "Şüpheliyi görme ihtimalimiz var."

Hemşire elimi tutarken o kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

"Oturmanız gerekiyor."

"Ama silahlı adam-"

"Merak etmeyin, polis onu bulacaktır."

Bundan şüpheliyim. O sadece silahlı bir adam değildi. O bir suikastçiydi.

Beni hemşire odasının yanındaki bir sandalyeye götürüyor ve su getirmek için yanımdan ayrılıyor.

Ama o geri gelmeden önce, karşımdaki kabinlerden birinde alarmların çaldığını duyuyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve yavaş adımlarla oraya doğru gidiyorum.

Perde tam kapanmadığı için yatakta bir figür görüyorum ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

Lev?

Hemşire suyumla birlikte tekrar geldi.

"Bu patlamadan biri mi?" Umutsuzca soruyorum.

"Üzgünüm ama bunu söylemeye yetkim yok," diyerek perdenin arkasında kayboluyor ve perdeyi çekerek kapatıyor.

Perdeyi yırtıp açmak ve bazı cevaplar talep etmek üzereydim ki başka bir polis memuru yanımdan geçti ve telefonuyla hızlı hızlı konuşuyordu. "Evet, patlamada iki ölü var-"

Dizlerim

yumuşadı. Acı

çok hızlı. *İki ölü.*

Ve birden perdenin diğerk tarafında ne olduğunu görmek istemeyebileceğimi fark ettim.

Titreyerek sandalyeye doğru sendeliyorum ve içine yığılıyorum.

Lütfen, hayır, Lev

olmaz. Igor olmaz.

Şoku atlattım ve ağlamaya başladım.

BROOKE

Endişeden çıldıracağım.

Acil servisten çıkarıldıktan sonra, tanık olduğum her şeyi bilmek isteyen bir dedektifle hastane odamda mahsur kaldım.

"Lütfen, Lev ya da Igor hakkında bir şey biliyor musun?" Ona yalvarıyorum.

Ama yatağımın yanında duran adam endişeden aklımı kaçırmamı umursamıyor. İstesem de istemesem de beni sorguya çekmek için burada.

Adı Dedektif Blaine Zell, ya da beni acil serviste ağlarken bulduğunda öyle demişti ve hemen beni hastane odama sürükledi, ona bir ifade verene kadar gitmeyeceğimi söyledi.

Onunla beş dakika geçirdim ve şimdiden ondan hoşlanmıyorum. Odama döndüğümüzden beri benimle sanki bir şeyden suçluymuşum gibi konuşuyor.

"Lütfen, bir şeyler biliyor olmalısınız. Lev ve Igor iyi mi?"

Haber almak için o kadar çaresizim ki tekrar ağlamaya hazırım.

Ama içimden bir ses bu adamın bundan zevk alacağını söylüyor.

"Hikâyenin üzerinden bir kez daha geçmeye ne dersin, sonra arkadaşlarını öğrenebiliriz," diyerek küçük not defterini tekrar açtı. "Yani sen

Patlamayı gördüğünde penceredeydin." "Evet,"

diye hayıflandım.

"Peki sonra ne gördün?"

"Size daha önce de söylediğim gibi, Lev'in yerde yattığını ve kapüşonlu bir adamın silahını doğrultmuş bir şekilde ona doğru yürüdüğünü gördüm."

"Ama bu gizemli figür silahı ateşlemedi." "Hayır."

"Bay Zarkov'a doğrulttunuz ama ateş etmediniz mi?"

Aman Tanrım, dallama, daha kaç kere üstünden geçmemiz gerekiyor?

"Hayır." "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Neden yapmadığını *biliyorum*, çünkü Lev'in iki adamı dışarı koşarken onu rahatsız etti ve o da çekip gitti."

Dedektif Zell, kırklı yaşlarının sonlarında gibi görünen, kendini beğenmiş bir ukala, gözlerini bana diyor.

"Bana onların..." olduğunu nasıl bildiğinizi tekrar anlatın. "Lev'in adamları" diye hava atıyor.

Az önce benden alıntı yapmış olması, suratına yumruk atma isteği uyandırıyor.

"Daha önce de açıkladığım gibi Lev'i tanıyorum ve onun tarafından istihdam edildiklerini biliyorum."

"Hatırlatır mısınız, Bay Zarkov'u ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Lev'i ne kadar iyi tanıdığımı ikinci kez soruyor. İlk

seferinde belirsiz bir şekilde "Yeterince iyi." demiştim.

Bu sefer, "Ben onun nişanlıyım." diye cevap veriyorum.

Zell'in gözleri parlıyor, sonra dudakları bir sırıtışa dönüşüyor ve ona söylememin bir hata olduğunu hemen anlıyorum. Şimdi beni daha sıkı sorguya çekecek, Lev'in saklıyor olabileceğim herhangi bir sırrına ulaşmak için olabildiğince derine inecek.

"Sen onun nişanlısısın, tebrikler," diyor sahte bir gülümsemeyle. "Zarkov Bratva'nın kudretli pakhanının nişanlı olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerimi ona diktim. "Artık biliyorsun."

Lev'in organize suçlarla olan ilişkisini bildiğini söylüyor.

Beni hazırlıksız yakalamaya çalışıyor.

Bana sanki bir şifreyi çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Lev'le nişanlı olduğumu bildiği için artık daha çok ilgisini çektiğimi hissediyorum.

"Yani bu kapüşonlu figür ortadan kayboluyor ve siz de dışarıya, o kargaşanın içine doğru koşuyorsunuz ama acil servise giden koridorda ölü bulduğumuz iki adam tarafından geri çekiliyorsunuz. Sonra üçünüz de hasta bakıcı gibi giyinmiş gizemli bir adam tarafından saldırıya uğruyorsunuz." Saçma bir şeymiş gibi gülüyor. "Kulağa-

"Gerçek gibi," diye çıkışıyorum.

"Çünkü öyle." "Ben de korkutucu diyecektim."

O değildi.

O çalışıyor için Sindirmek Ben. Yolculuk Ben yukarı
Yani Ben yaparım. söyle Suçlayıcı bir şey.

"Dinle, bunu daha sonra yapabilir miyiz?" Paniğimden bitkin

düşmüş bir halde soruyorum. "Gitmen gereken başka bir yer mi var?"

"Evet, değer verdiğim iki kişi az önce havaya uçtu."

"İki mi? Üç kişi vardı."

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

"Üç kişi vardı." *Üçüncü kişi*

kimdi?

"Bir polis memurunun iki ölü olduğunu söylediğini duydum... lütfen, bunun doğru olup olmadığını bana söyleyebilir misiniz?"

Ama o sadece sırtıyor, açıkça caresizliğimden zevk alıyor.

Pislik.

"Neden hastanedesin?" diye soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez." Ona ters ters baktım. "Bak, sana ne gördüğümü söyledim. Kukuletalı figür hakkında. Bana ve o iki adama saldıran emir eri hakkında. Sana söyleyecek başka bir şey yok."

Yatak örtülerini geriye atıyorum ve bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. Burada bir dakika daha kalmayacağım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Zell hırlıyor.

"Madem nişanlım ve arkadaşım hakkındaki bilgi taleplerimi sürekli görmezden geliyorsunuz, o zaman ben de kendim öğreneceğim."

"Yatağa geri dön," diye homurdanıyor. Ama yapmadığımda, "Lanet yatağa geri dön dedim" diye bağırıyor.

Arkamı döndüm ve ona dişlerimi gıcırdatarak baktım. Tam bu pisliğe nereye gideceğini söyleyecektim ki kapı açıldı ve takım elbiseli çok yakışıklı bir adam içeri girdi.

"Bayan Masters?"

Güzel takım elbisesine ve parlak ayakkabılarına bakıyorum. "Evet?"

"FBI'dan Ajan Garrett Michaels." Bana bir derginin sayfalarından fırlamış gibi gülümsüyor. Mükemmel beyaz dişler. Gamzeler. "Bu beyefendi sizi taciz mi ediyor?"

Zell'in sırtı hemen dikleşir. "Bu da ne-?"

"Gidin." FBI ajanı onu kovarken yüzüne bile bakma zahmetine katlanmıyor.

Ama Zell göğsünü kabartır, odaya yeni giren alfa köpeğiyle kapışmaya hazırdır. "Şimdi beni dinle-"

Ajan Michaels parlak mavi gözlerini Zell'e doğru çeviriyor ve mavi bir ateşle parlıyorlar. "Hayır, sen burayı dinle, seni lanet olası göt. Lanet olası koridor boyunca kaz gibi ciyakladığını duyabiliyorum. Bu kadın bir tanık, şüpheli değil. Beni duyuyor musun? Şimdi, ne dersin

küçük defterini ve kalemini al ve git kızdıracak başka birini bul. FBI'ın bu davada yetkisi var, yani artık sana ihtiyaç yok." Kapıya doğru yürür ve açar. "Bu senin gitmen için bir ipucu, pislik."

Zell ağzını açar ama Ajan Michaels onu uyaran bir bakış atınca tekrar kapatır.

Haddini bildiren Zell, incinmiş bir ifadeyle odadan dışarı çıkar. Ama bir tehdit savurmadan önce değil. "Amirimden haber alacaksınız."

Bu da FBI ajanını zerre kadar korkutmuyor.

"Dört gözle bekliyorum. Ona kimlik bilgilerimi söylemeyi unutma. Ajan Garrett Michaels. Rozet numarası 0266625D."

Kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Bana gülümsüyor. "İyi misin?"

"Hayır, Lev ve Igor yaralandı, muhtemelen üçüncü bir kişi daha var ve kimse bana onların hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu söylemiyor." Duygularım öne çıkıyor ve gözyaşlarım akıyor. "Lütfen, öldüler mi?"

Elim karnıma doğru kayıyor.

Kendimi destekliyorum.

Ajan Michaels'ın yüzünde sert çizgiler ve kare bir çene var ama gözyaşlarımla yumuşuyor.

"Lev hayatta ve sakinleştirici verildi. İyileşecek."

Rahatlama ılık bir su sağanağı gibi üzerime akıyor ve sert bir nefes veriyorum. "Oh, Tanrıya şükür."

Karnımı ovuyorum ve derin bir nefes daha veriyorum. "Ya Igor?"

"O yaşıyor. Ama durumu kritik. İhtimaller iyi değil."

Rahatlamamın ardından dost canlısı dev için bir üzüntü dalgası geliyor.

Onu ve Enya'yı bahçede, malikânenin içinde ve çevresinde kaçırdıkları bakışları düşünüyorum. Enya'nın kalbi kırılacak.

"Üçüncü bir kişi daha vardı," diyor Ajan Michaels. "Anında öldü. Arabanın kapısını açan ve patlamanın tüm gücüne maruz kalan kişi o olmalı. Kim olabileceğini biliyor musunuz?"

Lev'in adamlarından biri mi?

Lev benim için yeni bir şoför yetiştirmeye başlayacağını söyledi. Bu o olabilir mi?

Başımı salladım. "Özür dilerim, bilmiyorum."

"Kimlik tespiti zor olacak. Morgda parçalar halinde olduğunu düşünürsek."

Ajan Michaels'ın duyarsızlığına kaşlarımı çatıyorum. Ama bir FBI ajanı olarak biraz duyarsız olmanız gerektiğini düşündüm.

"Lev ve Igor'u görmem gerek," diyorum ve yataktan kayarak omuzlarıma sarmak için bir battaniyeye uzanıyorum.

"Dinlenmen gerek," diyor Ajan Michaels. "Büyük bir yirmi dört saat geçirdiniz ve düşünmeniz gereken bir bebek var."

Dönüp ona bakıyorum. "Hamile olduğumu nereden biliyorsun?"

Gülümsüyor ve bu ilk girdiği zamanki kadar hoş değil. Şimdi biraz *sahte* görünüyor. "Ben FBI'danım. Senin hakkında her şeyi biliyorum, Brooke Rachael Masters, 20 Haziran'da Ivy ve Michael Masters'ın çocuğu olarak doğdun."

Omurgam karıncalanmaya başlıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Ajan Michaels'ın düşündüğüm gibi bir müttefik olduğunu sanmıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak

istiyorum." "Lev'i

görmem gerek."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni durdurmak için elini uzatıyor.

"Zamanla onu görebilirsin ama ondan önce seninle konuşmamız gerek."

Hayal kırıklığına uğradım, patladım. "Üzgünüm ama bu geceki patlama hakkında çok konuştum."

Lev'i bulacağım ve hiç kimse, bu mavi gözlü titan bile beni durduramayacak.

"Patlama hakkında konuşmak istemiyorum," diyor ve ceketinin göğüs cebinden bir tepsi nikotin sakızı çıkarıp ağzına bir parça sakız atıyor.

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bilmiyor musun?"

Başını sallıyor ve o parlak mavi gözleri üzerimde keskinleşiyor.

"Hayır, Bayan Masters. Lev Zarkov'u işlediği suçlardan dolayı parmaklıklar ardına koymak istiyorum. Ve siz de bunu yapmama yardım edeceksiniz."

LEV

Çok acıyor.

Uyandığımda bir acı dalgası içindeydim. Kafatasımdaki darbe sanki tabancayla dövölüyormuşum gibi geliyor. Göz kapaklarım ağır ve zor açılıyor, açtığımda ise tek görebildiğim puslu beyaz bir ışık. Hareket ediyorum ve vücudumdaki her kas protesto ediyor.

Ne olduğunu merak ederek inledim. Sonra patlamayı hatırladım.

Igor, Victor ve ben arabaya doğru yürüyorduk. Brooke'la telefonda konuşuyordum.

Brooke.

Doğrudum ve acıdan
irkildim. Başım kırılmış gibi
hissediyorum.

Ama acımı
bastırıyorum. Brooke'a
ulaşmalıyım. *Onu*
korumak için.

İşte o zaman bebeği hatırlıyorum ve içimi bir öfke dalgasının kapladığını hissediyorum. Vlad'a öfke. Vadim'e öfke. Bunun olacağını göremediğim için bana öfke.

Damarlarıma aktığını hissettiğim öfke başımdaki ağrıyı bastırıyor ve beni kalp monitörüne bağlayan göğsüme ve karnıma yapışmış kabloları söküp kolumdaki seruma bağlı iğneyi çıkarıyorum.

Brooke'u bulmalıyım.

Ve Igor'u.

Victor'un başarma şansı olmadığını biliyorum. Onu son gördüğümde arabanın kapısını açıyordu.

Yataktan tökezleyerek kalktım. Üzerimde hâlâ düğmeli gömleğim ve takım elbisemin pantolonu var ama çiçek bahçesine geri geri atıldıkları için darmadağın olmuşlar. Ayakkabılarım kayıp ve silahım da yok. Etrafıma bakınırken ayakkabılarımı yatağın yanındaki sandalyede buluyorum ama çok ağır bir uyuşturucu almış olmalıyım çünkü zar zor ayakta durabiliyorum.

"Hey, yataktan çıkmamanız gerekiyor," diyor bir hemşire acil servis kabinine girerken. "Beyin sarsıntınız var. Birkaç çürük kaburgadan bahsetmiyorum bile."

Sanki yanıyormuşum gibi vücudumdan yayılan acıyı hissedemiyorum.

"Brooke'u bulmalıyım." Ağzım pamukla doluymuş gibi hissediyorum.
"Nişanlımı bulmalıyım."

"Bunun beklemesi gerekecek," diyor hemşire. Beni yatağa doğru yönlendirmeye çalışıyor ama ben onu geçip kabinin dışında duran polis memuruna çarpıyorum.

Ve o büyük bir orospu çocuğu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor. "Silahım
nerede?"

Hemşire elinde bir şırıngayla bana doğru yürürken, "Taburcu olduğunuzda geri alacaksınız," dedi.

Yolundan kaçmaya çalışıyorum ama ayaklarım çok ağır.

Ben de polis memurunu iterek geçmeye çalışıyorum ama o kıpırdamıyor ve ben de onunla mücadele edemeyecek kadar uyuşturulmuş durumdayım. Deniyorum ama kollarım işe yaramıyor ve bu onu sadece kızdırıyor.

Bu yüzden sesimi kullanıyorum. Bazı tehditler savurdum. Küfürler savurdum.

Ta ki iğnenin keskin batışını hissedinceye ve bir kez daha unutulmaya gönderilinceye kadar.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir hastane odasıdayım ve ilk gördüğüm şey Brooke'un tatlı yüzü oluyor. Hemen tepeden tırnağa rahatlatıcı bir sıcaklık çöküyor üzerime.

"Hey," diyor nazikçe, parmaklarını benimkilere dolayarak. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Bunu sana benim sormam gerekmiyor muydu?"

"Yaşıyorum. Bu iyiye işaret." Ona uzandım. Ona sarılmak için yanıp tutuşuyorum. Ama kollarımı kaldırdığım anda, acı veren bir ağrı gövdeyi sarıyor. *Çürük kaburgalar. Harika.*

Brooke beni durdurmak için kolunu uzattı. "Lev-"

"Ben iyiyim." Onu kollarıma çekiyorum ve kokusunun yumuşak bulutu anında rahatlatıyor. Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve onu bırakmadan önce bir süre orada tutuyorum. "Peki ya bebek?"

"Bebeğimiz iyi."

Bebeğimiz.

İlaç tedavisinin bulanıklığı içinde bile bu sözler kalbime saf ve doğru bir şeyler gönderiyor.

Brooke'un arkasındaki duvarda asılı saat on beşi on yediyi gösteriyor ama o kadar şaşırmışım ki gece mi gündüz mü bilmiyorum. "Sabah mı gece mi?"

"Sabah oldu. Patlama dün gece oldu. Sana sakinleştirici verdiler. Feliks buradaydı. Uyandığında onu aramanı söyledi, geri dönecekmiş. Kaleyi koruduğunu bilmeni istedi, ama iş başında uyumayı bırakıp yataktan çıksan iyi olur."

Siktiğimin Feliks'i.

Parmaklarımı gözlerime bastırıp ovuşturuyorum. O kadar yorgunum ki uyumuş gibi hissetmiyorum. "Igor nerede?"

Brooke'un yüzü hemen düşüyor ve tereddüt ediyor, bu yüzden cevabı beğenmeyeceğimi biliyorum.

"Yaşıyor ama durumu iyi görünmüyor Lev. Yaşam destek ünitesine bağlı." Bu haber beni çok etkiliyor ve iliklerime kadar hissediyorum.

"Doktorlar hâlâ hayatta olmasının bir mucize olduğunu söylediler. Onun yarısı kadar biri..." Boğazına bir hıçkırık düğümleniyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

Çürük kaburgalarımın itirazına aldırmadan doğruluyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum.

Neyse ki acil **s e r v i s t e** olduğum kadar ağır ilaçlar almıyorum ve yataktan kalktığımda bacaklarım beni destekliyor.

"Bunu yapmalı mısın?" Brooke bunun anlamsız olduğunu bildiği halde soruyor. Aklıma bir fikir geldiğinde beni durdurmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını artık biliyor.

"Bana ilaç vermeyi bırakırlarsa, iyi olacağım. Hangi odada?"

"Yanık ünitesinde."

Sözleri karnıma yumruk gibi indi.

*Yanık
ünitesi.*

Sikeyim.

Sesimdeki gerginliği engellemek çok zor. "Göster bana."

Tereddüt ediyor ve sonra başını sallıyor.

Hastane koridorlarında dengesiz ayaklarımla onu takip ederken yavaş ilerliyorum. Ancak birkaç yorucu ve acı dolu dakikadan sonra Igor'un hastane odasının önüne varıyoruz. Igor'u bir görüş penceresinden görebiliyoruz. Yatakta baygın yatıyor, tepeden tırnağa sargılarla kaplı ve ağzında bir solunum tüpü var.

Onu gördüğümde kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum. Igor'u yirmi yıl önce babamın şoförü olarak çalışmaya başladığından beri tanıyorum. Ben şımarık bir gençtim, o ise yirmili yaşlarındaydı. O sadece bir Zarkov çalışanı değil. O aileden biri.

Çenem geriliyor ve dişlerimi öyle sıkıyorum ki çene kemiğim ağrıyor.

Bunun sorumlularını bulacağım ve her birinin kemiklerini yavaşça kıracağım.

Ellerim yanımda yumruk oldu.

Brooke fark ediyor ve rahatlatıcı elini sırtımda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. Yumruğumla duvara vurmamı engelleyen tek şey bu.

Bir doktor Igor'un odasına yaklaştığında onu durduruyorum. "Son durum nedir?" "Aileden misiniz?"

"Evet," diye kolayca yalan söyledim. "Yaşayacak mı?"

"Bunu söylemek için çok erken. Tek başına ölümcül olabilecek çok sayıda yara almış. Karın kanaması ve perforasyon. Akciğerlerinde ve gastrointestinal sisteminde yaralanmalar var. Bir de leğen kemiğindeki kırık ve uçan parçalardan kaynaklanan kesikler var. Ayrıca vücudunun yüzde otuzunda yanıklar var."

İçimdeki canavar kükrüyor ve onu evcilleştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Dışarıdan bakıldığında bir heykelim. Ama içimdeki canavar, dizginlerimden kurtulmak için mücadele ediyor. Dışarı çıkmak istiyor ve intikam almak istiyor. Hem de çok *kötü bir şekilde*.

Sesimde duyduğum korkudan nefret ediyorum. "Yaşayacak mı?"

"Belki de. Ama henüz tehlikeyi atlatmış değil. Aslında çok uzakta. Eğer bu günü atlatırsa, bu bir mucize olacak."

"Ya yaparsa?"

"O zaman günü gününe değerlendireceğiz. Sakatlıkları çok ciddi, uzun bir süre rehabilitasyonda kalacak."

Dönüp yatakta yatan Igor'a bakıyorum ve içimdeki öfkenin ateş gibi yandığını hissediyorum.

"Onun en iyi bakımı almasını istiyorum. Beni duyuyor musunuz? En iyi uzmanlar. Her şeyin en iyisi. O uzmanları alıp buraya getirmek için dünyanın dört bir yanına uçak göndermem gerekse bile umurumda değil. Getireceğim."

"Endişenizi anlıyorum. Ama o emin ellerde. Dünyanın en iyi uzmanlarından bazıları bu hastanede. Ona göz kulak olacağımız konusunda bize güvenebilirsiniz." Hemşire istasyonuna doğru başını salladı. "Kim olduğunu bulmaya çalışıyorduk. Cüzdanı ve kimliği patlamada yandı. Aileden olduğunuz için gerekli evrakları doldurmanız gerekecek. Sigorta. Bir bakım planı imzalayın. Ondan sonra eve gidip biraz dinlenmeniz gerekiyor. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Arkadaşımın pencerenin diğer tarafındaki yaşam mücadelesini izlerken dalgınca başımı sallıyorum.

Ama ben farklı düşünüyorum. Eve dinlenmeye gitmiyorum. Her şey sırayla.

Silahımı geri alacağım.

Ve sonra biraz geri ödeme yapacağım.

BROOKE

"Doktor haklı, eve gelmen gerekiyor," diyorum.

Igor için gerekli tüm evrakları imzaladık ve kendimizi taburcu ettik. O zamandan beri Lev, Feliks'in bizi almasını beklerken telefonuna yapışmış, adamlarına Rusça emirler yağdırıyor.

"Seni eve götüreceğim ama bu konuda hızlı hareket etmem gerekiyor." "Beyin sarsıntısı geçirdin ve kaburgaların zedelendi," diye hatırlatıyorum ona.

"Hafif bir beyin sarsıntısı ve birkaç çürük kaburga için ağlayarak zaman kaybetmeyeceğim. Adamlarımı toplamalıyım ve hemen harekete geçmeliyiz."

"Lev-"

"Hastanede zaten çok fazla zaman harcadım. Geceyi kaybettim. Kim bilir bu orospu çocukları ben hastanede yatarken neler yapmışlardır."

Bana saldıran emir erini biliyor. Ona söylediğimde kıpırdamadan durdu, çenesindeki kaslar gerildi ve burun deliklerini açarak derin bir nefes aldı. Sanki o kadar öfkeliydi ki, zaten zar zor kontrol edebildiği bir parçasının patlaması ihtimaline karşı kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Konuşabilmesi için onunla sakince konuşmam ve ne bebeğin ne de benim zarar görmediğimize dair ona güvence vermem gerekti. Ama o zaman bile, bunun içinde bir şeyleri ateşlediğini biliyordum. Karanlık, güçlü ve hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yapabilecek bir şey.

Ama ona Ajan Michaels'tan bahsetme fırsatım olmadı çünkü ona söylemek için ağzımı her açtığımda telefonu çalıyor ve telefona emirler yağdırmaya başlıyor, insanları gerçekten anlamadığım şeyler yapmaları için organize ediyor.

"Lev, sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum hastane çıkışına doğru yürürken. "FBI geldi ve beni gördü."

Telefonunda mesaj yazmayı bırakıp başını kaldırıyor. Bir dakika düşündükten sonra, "Dur tahmin edeyim, Ajan Michaels adını kullanan, mavi gözlü ve buz beyazı dişleri olan 1.80 boyunda bir palyaço mu?" diye sorar.

"Onu tanıyor musun?"

Uyandığından beri ilk kez gülümsemeyi başarıyor. "Uzun zamandır bana karşı bir ilgisi var. Ona gölgem diyorum. Endişelenecek bir şey yok."

Bu kadar soğukkanlı olmasına inanamıyorum. Bu bilginin öfkesini körükleyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden ona bana saldıran emir erinden bahsederken bundan bahsetmedim. Zaten felaket olan bir durumu daha da alevlendirmek istemedim.

Şaşırmış görünmekten kendimi alamıyorum. "O bir tehdit değil mi?"

"Eğer Ajan Michaels'ı bir tehdit olarak görüyorsam, o zaman Pakhan olmakla işim yok demektir. O, benimle gerçekten mücadele edecek cesarete sahip olmaktan ziyade FBI'nın altın çocuğu olmakla ilgilenen egoist bir kalemşör. Endişelenecek bir şey yok. Ben yaptığım işte iyiyim, *Zayka*. Yakın çevremden biri bana ihanet edip bilmek istediği her şeyi ona anlatmadığı sürece beni asla suçlayamaz." Yüzü birden ciddileşiyor ve kara kaşları içeri çekiliyor. "Seni tehdit etmedi, değil mi?"

"Hayır, ama beni korkutmaya çalıştı ve bunu gerçekten iyi yaptı."

Lev'in yüzü yumuşar. "Gözünü korkutacak bir şey yok. Bana karşı hiçbir şeyi yok."

"Ya biri konuşursa?"

Ellerini kollarımda gezdiriyor. "Kimse konuşmuyor. Kimse buna cesaret edemez." Ama FBI ajanı hakkında tedirgin hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Lev, o beni sinirlendiriyor. Benim hakkımda her şeyi biliyor. Ailem hakkında. Nerede büyüdüğümü. Bebeğimizi."

Lev'in çenesi sıkıştı ve bunu gözlerinde görebiliyorum. Benimle ve bu bebekle uğraşmaya cüret ederse Ajan Michaels'ı ateşe verecek.

Morarmış vücuduna rağmen Lev beni göğsüne çekiyor ve kollarıyla sarıyor. "Bunun için endişelenmeni istemiyorum." Yüzümü avuçlamak için geri çekiliyor. "Seni ve bebeğimizi koruyacağım."

Beni öpüyor, şefkatli ve güven verici, ben de içime çekiyorum. *Buna ihtiyacım var.*

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Artık güvendesin. Dünya etrafınızda yanıp kül olsa bile, durduğunuz yer güvende olacak."

Tam Feliks hastaneye girerken alnıma bir öpücük konduruyor.

Gülümsemiyor ve onu bu kadar gergin görmek garip.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Lev'e.

Her zamanki gibi Lev olayı küçümsüyor. "Önemli bir şey değil."

Feliks bana dönüyor ve morluklarımı görünce yüzü yumuşuyor. "Dinlenebilmen için seni eve götürmeliyiz."

"Ben iyiyim," diyorum.

Bebekten haberi yok. Lev ve ben şimdilik bu konuda sessiz kalmaya karar verdik. Çok şey oluyor ve çok daha fazlası başlamak üzere.

"Yine de ayaklarını uzatmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Hadi, ön tarafta bekleyen bir arabam var. Merak etme, yanımda bir asker getirdim. O halleder.

Arabanın kapılarını açtığımızda bizi bekleyen başka sürprizlerle karşılaşmayacağımızdan emin olalım."

Lev elimi tuttu ve beni hastaneden dışarı çıkardı.

Dışarıda, ufukta şafak söküyor ama sabah ılık. Yaz geliyor.

Arabaya doğru yürürken Feliks, "Gölgenin burada olduğunu görüyorum," diyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve park yerinde, sokak lambasının altında duran siyah arabayı görüyorum. Camlar açık ama içeride birini görebiliyorum. Sırtıma soğuk bir ürperti yayılıyor.

Ajan Michaels.

Neden beni bu kadar huzursuz ediyor?

Çünkü Lev'i alaşağı etmek için yardımınızı istediğini söylediğinde, eski hayatınızı önünüze sermeye devam etti. Ve bir nanosaniye için, eski hayatınıza geri dönmeyi dilemenizi sağladı, çünkü eski hayatınızda Vlad'lar, adam kaçırmalar, silahlar ve bombalı arabalar yoktu.

Konuşmamızın anısını geri itiyorum.

Bu doğru olabilir ama hoşuma gitse de gitmese de şu anda içinde yaşadığım dünya bu. Lev'e karşı artan duygularım yüzünden değil -hatta ne olduklarından bile emin değilim- karnımda büyüyen bebek yüzünden.

Varis.

Lev Feliks'e, "Brooke onunla tanışma zevkine çoktan erişti," diyor.

Feliks bana kapıyı açarken yüzünü buruşturuyor. "Sanki bugün yeterince şey yaşamamışsın gibi."

Arka koltuğa kaydım. Sürücü koltuğunda Feliks'in bahsettiği asker olduğunu tahmin ettiğim bir adam oturuyordu. Arabanın daha fazla kurcalanmadığından emin olmak için güvenlik eklenmiş.

Feliks öne geçerken Lev yanıma kayıyor.

"Şu andan itibaren gölgenin kuyruğunu istiyorum," diyor Lev. "Nerede olduğunu ve kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum. Ve güvenliği artıracamız

on kat."

Başımı pencereye çevirerek, büyüyen güneş ışığına bakıyorum.

Sürekli güvenlik ve koruma görevlilerinin varlığının zaten yorucu olduğunu düşünüyordum, şimdi daha da kötüleşecek.

LEV

Onu terk etmekten nefret ediyorum. Çünkü kimse onu benim gibi koruyamaz.

Ama şimdi harekete geçmeliyim, bu yüzden Zarkov Malikanesi ve çevresindeki güvenliği iki katına çıkardım ve eve vardığımızda, iç duvarlarda devriye gezen daha fazla adam vardı.

Malikanenin içinde, Brooke fuayeye doğru ilerler. "Uyumam gerek," diyor bitkin bir halde.

Onu büyük merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, ama yatak odasına gitmek için sağa döndüğünde, onu bileklerinden tutuyorum.

"Hayır, şu andan itibaren benim odamda benimle yatacaksın." Şaşırmış görünüyor. "Bu kuralları çiğnemek değil mi?"

Ellerimi onunkilerin içinde kaydırıyorum. "Artık kural yok. Savaştayız ve seni ve bebeği elimden gelen en iyi şekilde korumak niyetindeyim. Uyuduğun zaman benimle, benim yatağımda uyuyacaksın."

Bana bakıyor, yara bere içindeki yüzünde belirsizlik dolu bir ifade var ve iri kahverengi gözlerindeki korkuyu görmek beni kahrediyor.

Bir parmağımı kaşının üzerinde ve yanaklarında gezdiriyorum, sonra ellerimle çenesini kavıyorum. "En kötüsü geride kaldı."

Bunun cesur bir ifade olduğunu biliyorum. Ama düşmanlarımın elinde daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmesi gerekiyor.

Onu öpüyorum, titrek ve kırık bir öpücük çünkü ikimiz de yara bere içindeyiz ama koridorun loş ışığında dururken öpücüğümüz, dökülen kanların ve savaşın gölgelerinin arasında hala *buna* sahip olduğumuzu hatırlatıyor.

Bunun ne olduğunu bilmememiz önemli değil.

Şimdilik bu yeterli.

Ve bu mükemmel.

Onu yatak odama götürüyorum, kapının girişinde duruyor ve şaşkın bakışlarla odayı süzüyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

Yatak odam aşırı gösterişli. Krallara layık bir yatak odası. Geniş, katedral tavanlı ve özel yapım çarşafıya ihtiyaç duyacak kadar büyük bir yatak.

Şimdi kendi odamın sığınağındayım ve son kırk sekiz saatin ağırlığını vücudumdaki her hücrede ve nöronda hissediyorum.

"Duşa ihtiyacın var mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de onu yatak odasının yanındaki devasa mermer banyoya götürüyorum. Loş ışıktaki yavaşça üzerindeki kıyafetleri çıkarıyorum, morluklarını yakından gördüğümde içim daralıyor.

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor ve ben

onu durduruyorum. "Sana göz kulak olmama izin

ver," diyorum.

"Bu bana bakan sensin," diye fısıldıyor. "Duşa bana katıl. Sarıl bana. Öp beni."

Çürük kaburgalarım ve vücudumdaki her kasın ağrısına rağmen, onun çıplaklığını görünce sertleşiyorum. Ama bu gece seksle ilgili değil. Burada birlikte olmamızla ilgili. Onu yatıştırmak istiyorum, becermek değil. Gerçi sikim ikisini de yapabileceğimizden oldukça emin.

Dušta, su dudağındaki kesiğe ve güzel yüzündeki yaralara çarptığında nefes nefese tıslıyor, ben de onu duştan uzaklaştırıp başını eğerek ılık suyun uzun saçlarından aşağı akmasını sağlıyorum.

"Daha iyi mi?"

"Teşekkür ederim," diye inliyor.

Ona zaman ayırıyorum. Vücudunu sabunla köpürtüyorum ve köpükleri teninden temizliyorum. Vlad'ın elinde katlandığı her anı yıkamak istiyorum. Küfürlü dokunuşundan iğrenç, acımasız enerjisine kadar, hiçbirinin teninde kalmasını istemiyorum. Onu yatıştırmak ve rahatlatmak istiyorum.

Ve ellerim onun düz karnında gezindiğinde, bebeğimi düşünmek ikisini de korumak için içimdeki en ilkel parçalara ezici bir ihtiyaç gönderiyor.

Onları güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Onu kollarımın arasında yüzüme doğru çeviriyorum, sarılıyorum ve öpüyorum.

Aramıza uzanıyor, sıcak elleri kaygan sikimi kavırıyor. "Zayka-"

"Dün gece seni neredeyse kaybediyordum," diyor beni okşamaya başlarken nazikçe. "Buna ihtiyacım var. *Senin buna ihtiyacın var.*"

Sikim onun usta ellerinde anlaşılarak zonkluyor. Ve vücudumdaki acıya rağmen, taşaklarım her şehvetli vuruşta ağırlaşıyor ve uyarılmayla şişiyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve içimdeki zevk yükselirken onu yavaşça öpüyorum. Ağzının içine doğru inliyorum, onu istiyorum, kendimi onun içine öyle derin gömmek istiyorum ki dış dünyadaki her şeyi unutuyorum.

Ama çürük kaburgalar çok can sıkıcı ve ben bile yenilgiyi kabul etmek zorundayım. Onu fayanslara karşı becermek bu gece olmayacak.

Ama onu başka şekillerde de boşaltabilirim.

Beni okşamaya devam ederken, sırtını duş suyunun damladığı duvara yaslıyorum ve parmaklarımı kaygan ve benim için hazır olduğu kalçalarının arasına kaydırıyorum. Islak dudaklarını ısıyor, bana bakarken uzun kirpiklerinden su damlacıkları dökülüyor.

Tanrım, o çok güzel.

Elimde değil. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, sert ve talepkâr, ama onun çürük, yarık dudağını hatırlıyorum ve geri çekiliyorum.

"Hayır," diye umutsuzca yalvarıyor. "Öp beni."

Beni tekrar ağzına çekiyor, dili içeri giriyor ve ben zevkten inliyorum.

Elleri sikimin üzerinde kayıyor, her vuruşta su fişkırıyor.

Klitorisini okşadığımda inliyor ve bu neredeyse benim felaketim oluyor.

"Aman Tanrım, *Zayka*-" Boşalma isteğimi bastırıyorum. Çünkü önce onu oraya götürmem gerekiyor.

Duvara yaslanıyor, vücudu yumuşadıkça vuruşları duraksıyor ve titreyip inlemeye başlıyor.

Sürtünme kaybindan dolayı aletim ağrıyor ve acıya lanet olsun, orgazm olmasına izin veriyorum, ama o bitirmeden önce bacağına kaldırıp ıslak amına sokuyorum ve kendiminkini alıyorum. Her şey acıyor, ama orgazmı kovalamanın ve sonra içine boşalmanın verdiği zevkle kıyaslanamaz bile.

Ama bu sefer, onun benim bebeğime hamile olduğunu biliyorum ve serbest bırakılmamda ilkel bir şey var. Ona sahip çıkıyorum. *Onları sahipleniyorum.*

Göğsüm kabarak onun sıcak bedeninden sıyrılıyorum ve alnımı onunkine bastırarak nefes alış verişlerimiz düzleşene kadar ıslak dudaklarını öpüyorum.

İşimiz bittiğinde duştan çıkıyoruz ve onu dikkatlice kuruluyorum, çürüklerine özel bir özen gösteriyorum.

"Düşündüğünden çok daha güçlüyüm," diyor yumuşak bir sesle.

Neden bilmiyorum ama göğsüme bir gurur ve hayranlık dalgası yayılıyor.

Ama hemen ardından, fiziksel olarak acı verecek kadar iç burkan bir suçluluk duygusu geliyor. Bana gücü konusunda güvence vermek zorunda kalmamalıydı. Bunların hiçbiri olmamalıydı.

"Burada bekle," diyorum ve banyodan çıkmadan önce onu bir havluya sarıyorum. Soyunma odamda, Brooke için gömleklerimden birini almadan önce hızla yeni bir siyah pantolon ve kemer giyiyorum.

Banyoya döndüğümde uzun saçlarını tarıyordu.

Arkasından yaklaşıp devasa aynada göz göze geliyorum ve morarmış yüzünü gördüğümde o tanıdık acı sarsıntısı beni kavıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Kırılmayacağım, söz veriyorum," diye ekliyor, duygularımı bir kitap gibi okuduğu belli, bu konuda gittikçe ustalaşılıyor. "Bundan sonra hayatıma devam edebilirim."

Ama sözleri içimi parçaladı. Bunu yapmak zorunda değil.

Çekmecelerden birinde bir saç kurutma makinesi var. Onu çıkarıyorum ve saçlarını kurutmaya başlıyorum, her santimiyle ilgilenmek istiyorum.

Başka bir yerde olmam gerektiği aklımdan çıkmıyor.

Adamlarımı toplayıp misilleme için hazırlanmalıymışım.

Ama şu anda burada bana ihtiyaç var ve Brooke'un aynadaki yansımasında bana bakan tatlı yüzünü görünce nerede olmayı tercih edeceğimi biliyorum.

Burada nişanlım ve bebeğimle birlikte.

"Sana bir içki getireyim mi?" Saçlarını kuruladıktan sonra sordum. Başını sallıyor. "Çok yorgunum. Sadece uyumam gerek." Yatağa tırmanıyor ve ben de onun yanındaki yatağa sürünüyorum.

Çok yorgunum ve vücudumdaki her kas, kollarımda onunla birlikte uykuya dalmak için ağrıyor. Onun yumuşak nefes alışını dinlemek ve kendimi uykunun mürekkep gibi karanlığına bırakmak için.

Ama onu ve bebeği güvende tutmam gerekiyor ve benim burada uzanıp onun yumuşak sıcaklığının rahatlığına kapılmam bunu sağlamayacak.

Savaş bugün başlıyor. Kanlı ve şiddetli olacak.

Bunu ona söylediğimden değil. Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum. Ve eğer soru sorarsa, onu korkutmamak için cevaplarımı kmseyeceğim, tıpkı Brooke'a Ajan Michaels'ın tehdidini kmsediğim gibi çünkü onu korumam gerekiyor.

Gerçek şu ki, Ajan Michaels tam bir baş belası. Pakhan olduğumdan beri beni suçlayacak bir şeyler bulmaya alışıyor. Neredeyse dahil olduğum her şeyi didik didik etti. İş ilişkilerimi. Mali işlerimi. Özel hayatımı. Açıkçası, hiçbir şey bulamadı ama kemiği olan bir köpek gibi ve ben hapse girene ya da o ölene kadar durmayacak. Brooke'un onunla karşılaştığını öğrendikten sonra, ikincisini düşünüyorum.

Bana bir şey bulamayacağını söylediğimde Brooke'a yalan söylemiyordum. Yetkililerle konuşanlara karşı affedici olmayan bir çevrede hareket ediyorum ve asla tanık bırakmıyorum.

Wilson hariç. O bir

istisna.

Brooke onun hayatı için özgürlüğünden vazgeçtiği için hayatta.

Ama eğer biri ağzını açacak kadar aptalsa... işler benim için çok zorlaşabilirdi. Bratva'nın hızlı eli arkamda olsa bile, kontrol altına almadan önce hasar verilebilirdi.

Ama bugün, kızartacak daha büyük balıklarım var.

Bugün Vlad'ı ve onun için değerli olan her şeyi yok edeceğim. İşini. Evini. Araba koleksiyonu. *Her şeyini.*

Ama şimdilik Brooke uyuyana kadar bekleyeceğim.

Sonra da aşılmaz güvenlik duvarının ben yokken onu güvende tutacağından emin olun.

Bana uzanıyor, ben de onu tutuyorum, uyuyan nefesinin o tatlı ninnisini bekliyorum. Ama gelmiyor.

"Gitmen gerektiğini biliyorum," diyor sessizce. "Ama bir süre benimle kalabilir misin?"

Vlad'ın üzerine salmak üzere olduğum savaşı düşünüyorum. Ama bana ihtiyacı varken onu nasıl bırakabilirim?

Adamlarım bugün onlardan ne istediğimi biliyor. Ben bana en çok ihtiyaç duyulan yerde kalırken onlar ihtiyacım olan cephaneyi toplayabilirler. Kan dökme isteğimi bastırıp Brooke'un ihtiyaçlarına odaklanacağım.

Bugün bekleyebilir.

Şu an onun için.

LEV

Zarkov Bratva.

Kan, ter ve güçten doğan bir aile, ZeeMed genel merkezinin bodrumundaki savaş masasının etrafında oturuyor.

İçerideki mabet, babama ve şimdi de bana sadık olan on iki adamdan oluşuyor: Amcalarım Boris ve Vadim, kuzenim Maksim ve tabii ki en güvendiğim Feliks. Sayıları binleri bulan askerlerimiz bu toplantılara katılmıyor. Burası kararların alındığı yer. Savaş burada ilan edilir.

Feliks ve ben içeri girdiğimizde, odadaki enerji gergindi. Her erkek Vlad'ın yaptıklarına sınır tanımayan bir güçle karşılık vermeye hazırды.

Masanın başındaki yerimi alarak elimdeki meseleyi ele almaya hazırım. Ama Vadim'in sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi oturduğunu gördüğümde, silahımı çekip Vlad'la ne kadar ilgili olduğunu söylemesini istemek için kendimi zor tutuyorum.

Şansına, bu toplantılardan birinde silah çekmek uzun süredir devam eden bir kuralı çiğnemek olurdu. Ama bu, damarlarımdaki kanın ısınmasını durdurmuyor ya da gözlerinin arasına bir kurşun sıkma isteğimi azaltmıyor.

Vadim'in Vlad'la gizli bir ittifakı mı var yoksa Vlad'ın iplerini gerçekten o mu çekiyor bilmiyorum ama bir şekilde işin içinde olduğundan eminim. Brooke'u o mu kaçırttı? Arabanın bombalanması emrini veren o muydu? Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kendime bir şeyler yapmanın yolları olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum ve ihaneti yüzünden amcamın suratına ateş etmek bunlardan biri değil. Yani, bugün değil.

Aslında burada olması iyi olabilir.

Çünkü şu anda sadakatsizliğinin ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ama bugünden sonra bileceğim. Lanet olası gerçeği öğrenene kadar gitmeyecek.

Masanın ilerisinde iki sandalyenin boş olduğunu fark ediyorum. Boris ve Maksim. Kaşlarımı çatıyorum ve parmaklarımı masaya vuruyorum. Vadim'in suçlu yüzünü göstermesini beklemiyordum. Ama Boris ve Maksim'in yokluğu şaşırtıcı.

"İyi görünüyorsun Pakhan," diyor yaşlı bir vor. "Sevgili dostumuz Igor kadar kötü yaralanmamış olman büyük bir nimet."

"Igor'un yaşaması bekleniyor mu?" diye soruyor bir başka vor.

Feliks cevap verir: "Igor bir öküz kadar güçlüdür. Hayatta kalacaktır."

Sargılar içinde hastane yatağında yaşam savaşı veren arkadaşımı düşünüyorum ve bakışlarım Vadim'e kayıyor. Yaptıklarının bedelini ödeyecek.

"Vlad Bhyzova nişanlımı kaçırıp ardından bana suikast girişiminde bulunduğu bu veledede savaş ilan etmişti. O zamandan beri yeraltına kaçmış gibi görünüyor. Bugün hepinizi buraya çağırdım çünkü onu ortadan kaldırmak niyetindeyim..." Gözlerim Vadim'inkilere kilitlendi. "...ve her kimle çalışıyorsa."

"Kim yeterince aptal olabilir ki?" diye alay ediyor masanın sonundaki yaşlı bir vor. "Onunla kimin çalışıyor olabileceğini biliyor muyuz?" diye soruyor bir başka vor.

Bakışlarım yine Vadim'e kayıyor. "İyi bir fikrim var."

Vadim kaşlarını çatıyor. "Peki bu kim olabilir?"

Gözlerim kısıldı. "Neden bana teorilerini anlatmıyorsun amca?"

"Vlad Bhyzova bir *mudak*. Bir genelevde sevişme düzenleyemez. Eğer söylediğin şeyi yaptıysa-"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Brooke'u kaçırıp dövdükten sonra hastaneye yatırdı."

"O zaman müstakbel eşine başsağlığı dilerim, yeğenim. Ama Vlad bunu tek başına yapacak kadar zeki değil. Makineyi başka biri kullanıyor olmalı."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye homurdandım.

"Ben olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sorarken kızgın görünmeye cüret ediyor. "Sıçana benziyorsa ve sıçan gibi kokuyorsa, o zaman o olmalı-"

"Vlad ile olan tanışıklığım bir ittifakı kapsamıyor."

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Bu kadar yalan yeter. Sen ve Vlad birlikte çalışıyordunuz."

"Onunla çalışmıyorum. Vlad Bhyzova'nın bana bir faydası yok."

Ayağa kalktım ve masanın üzerinden ona doğru yürüdüm. Sonra kutsal mekanın kutsallığını bozarak silahımı çıkardım ve amcama doğrulttum. *Kuralların canı cehenneme*. "Bana bir daha yalan söylersen, seni kafandan vururum."

Kaşları havaya kalktı. "Aleks'e yaptığın gibi mi?"

"*Aynen* Aleks'e yaptığım gibi. Onun yaptığı gibi bratva'ya ihanet edersen ve onun gibi ölürsün."

Yavaşça ayağa kalkıyor ama takım elbisesinin göğüs cebinde sakladığını bildiğim silahına doğru bir hamle yapmıyor. "Kontrolden çıkmışsın."

"Sana silah doğrultan bir adama söylenecek en doğru şey de bu," diye homurdanıyorum.

Kapı açılır ve Boris ile Maksim sanki on beş dakika geç kalmamışlar gibi içeri girerler.

"Görünüşe göre tüm eğlenceyi kaçırıyoruz," diye şaka yapıyor Boris, ama benden alevler gibi yükselen öfkeyi hissettiğinde gülümsemesi çabucak kayboluyor.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Maksim sorar.

Boris oğluna, "Belki de oturmalıyız," der ve onu yerlerine oturtur.

"İyi fikir. Bu *mudakla* ve onun pakhan rolüne geçebilmek için benden kurtulma planıyla uğraştıktan sonra neden geç kaldığını bana anlatabilirsin."

Vadim metanetini koruyor, silahımın namlusuna bakıyor. "Bu doğru değil."

"Hayır mı? Bu göreve geldiğimden beri benden kurtulmak için planlar yapıyorsun. Her zaman kararlarımı sorguluyordun. Bana geri döneceğini bile bile arkamdan fısıldıyordun."

"Bu rol için çok genç olduğumu düşündüğüm bir sır değil. Bunu hiç saklamaya çalışmadım." Kardeşine bakıyor ama Boris gözlerini kaçırıyor. "Ama ben pakhanıma ihanet etmem."

"O zaman bana neden her arkamı döndüğümde seni ve Vlad'ı birlikte bulduğumu açıkla."

Gözleri bana bakarken parlıyor ve bir an için gözlerinde babamı görebiliyorum. Gururlu, zeki bir adam ve parlak bir stratejist.

Silahımı sıkıca kavradım.

Babama hiç benzemiyor.

"Vlad bir ortak, daha fazlası değil. Bu konuda bana güvenmen gerekecek, yeğenim."

Yaklaşıyorum. "Ama sana güvenmiyorum *amca*. Gitmeni istiyorum."

"Beni bu bratvadan attırmak için elinizde hiçbir kanıt yok. Ben Aleks değilim. Ben iç çemberin bir parçasıyım. Kurallar geçerlidir."

Yaşlı bir vor boğazını temizler. "Vadim haklı, Pakhan. Bu işleri yapmanın yolları var. Sana silahını bırakmanı tavsiye ediyorum."

"Ve cevap istiyorum," diye homurdanıyorum. Silahımı Vadim'in şakağına dayıyorum ve odadaki gerilim daha da artıyor. "Kuralların canı cehenneme."

Vadim Boris'e bakar. "Söyleyecek bir şeyin yok mu kardeşim?"

Ama Boris ağzını açmaz ve Vadim ona tehditkâr bir bakış gönderir.

Gözlerini kapatır.

Ama tetiği çekmedim. Onun yerine silahımı çekip kulağına fısıldayacak kadar yaklaştım: "Şanslısın ki cevapları, beyninin bu masanın her yerine dağılmasını istediğimden daha çok istiyorum."

Gururlu yaşlı adamın omuzları rahatlamayla çöküyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Dikkatimi Feliks, Boris ve Maksim'e çeviriyorum. "Şimdi ofisime. Geri kalanınız gidebilirsiniz."

Brooke'un hamileliğinden bahsetmiyorum. Şimdilik, nişanım olduğu için sırtında yeterince büyük bir hedef var. Düşmanlarım onun varisini taşıdığını öğrendiğinde bu hedefin ne kadar büyüyeceğini ancak hayal edebilirim.

LEV

Dördümüz asansörle bodrumdan çatı katındaki ofisime çıkarken Feliks, "Çok heyecanlıydı," diyor.

"Senden araştırmanı istediğim şeyleri takip ettin mi?" Ona sordum.

Feliks, Vlad'ın gözetimindeydi ve ben her şeyi bilmek istiyorum. En son nerede görüldüğünü. Kredi kartlarının en son ne zaman kullanıldığını. Evini ve New York'ta ve ülke çapında sahip olduğu diğer mülkleri izliyoruz ve adamlarımın onu aramak için çevrilmemiş taş bırakmamalarını sağladım.

Akıllı olsaydı şimdiye kadar New York'u terk ederdi.

Feliks aynalı asansör duvarına yaslanıyor. Her zamanki gibi rahat. "Evet. Ama neden senin dairene gidiyoruz? Seni aşağıda da rahatlıkla bilgilendirebilirdim."

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Peki ne öğrendin?"

"Brooke'a yapılan saldırının ertesi gününden beri kredi kartlarını kullanmamış. Bir o kadar süredir de ortalıkta görünmüyor. New York'taki ya da başka bir yerdeki mülklerinden hiçbirine adımını atmadı. Ama hala arıyoruz."

Dikkatimi Boris ve Maksim'e veriyorum. Toplantıya geç geldikleri için onlara kızgınım. Geç kalmaları saygısızca ve kabul edilemez bir davranıştı.

Şüpheliden bahsediyorum. Paranoya olabilir ama şu aşamada en yakın aile üyelerimden şüphelenmenin ötesinde değilim. "Neredeydin?"

"Saygısızlık etmek istemedim, yeğenim," diyor Boris. "Ama Vlad'la ilgili takip etmemiz gereken bir ipucu vardı. Zamana duyarlıydı. Harekete geçmek zorundaydık."

Maksim, "Brooke'a yapılan saldırıdan önce New Jersey'de bir kadınla arkadaşlık ediyordu," diye açıklıyor. "Onunla birlikte saklanıyor olabileceğine inandırıldık."

"Bunu sana kim söyledi?"

Boris utangaç bir tavırla boğazını temizliyor. "Bir arkadaş." Amcama ters ters bakıyorum. "Peki kim bu arkadaş?"

"Brandi-Lynn adında bir dansçı. Çalışıyor-" "Pembe Elmas," diye araya giriyorum.

Boris'in gözleri parlıyor. "Onu tanıyor musun?"

Ona bir kez daha ters ters baktım. "Hayır. Pink Diamond'daki kızlara olan d ü ş k ü n l ü ğ ü n ü bildiğim için kolay bir tahmindir."

Boris bana başka bir mahcup sırtışı daha sunuyor.

"Peki bu Brandi-Lynn, Vlad'ı ve nerede saklandığını nereden biliyor?" Sabırsızlanarak soruyorum.

Ruh halimi hisseden Maksim açıklıyor: "Başka bir dansçı ona güvenmiş. Onunla vakit geçirdiğini söylemiş. Şehirdeki bazı büyük oyuncularını etkilemek için planları olduğunu söyledi. Ona ay sonuna kadar New York'un kralı olacak adamla yattığını söylemiş."

Boris ekliyor: "Brandi-Lynn'e göre Vlad, tırnak içinde, 'Rus amcığının gelinini' almayı ve güvenli dönüşü için ona ödeme yaptırmayı planlıyordu."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Vlad'in Brooke'a ne yaptığını, tenini nasıl işaretlediğini, ne kadar korkmuş olması gerektiğini düşündüğümde... İçimde yükselen ateşi yatıştırmak için burnumdan yavaşça nefes almak zorunda kalıyorum. "Peki New Jersey'deki bu kadını ziyaret ettiğinde ne oldu?"

Boris hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Tam bir zaman kaybıydı."

Maksim ekliyor, "Vlad orada değildi. Onu günlerdir görmediğini söyledi." "Sen de ona inandın mı?"

"Bize arka bahçedeki yanmış eşya yığınının gösterdiğinde, biz de yaptık. Adamın başka bir kadınla kaçtığını düşünüyordu, bu yüzden dairesinde bıraktığı kıyafetleri ya da eşyaları ateşe verdi."

Asansör çatı katındaki süite ulaşıyor ve kapılar açıldığında ilk çıkan ben oluyorum. Ofisime giriyorum ve bir kadeh votka doldurmak için doğruca bara gidiyorum. İçimdeki öfkeli canavarı sakinleştirmem gerekiyor. Serbest kalmak ve kükremek istiyor. Kontrolün bende olmasına alışkınım ama şu anda kontrolümün elimden kayıp gittiğini hissediyorum çünkü o kadar öfkeliyim ki tüm dünyayı yakıp yıkmak istiyorum. *Ona yapılanlar ve benim bunu engelleyememem yüzünden.*

"Lev, neden senin dairedeyiz?" Maksim sorar. "Bu bilgiyi toplantıda paylaşabilirdik."

Votkayı yudumlamıyorum. Bir dikişte içiyorum. "Çünkü şu andan itibaren güvendiğim tek üç kişi sizsiniz."

Amcam ve kuzenlerim şaşkın bakışlar atıyor.

Şehre bakan tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum. "Vlad, Brooke'un o içki dükkanında olacağını nereden biliyordu?"

"Onu izleyen biri olmalı," diyor Boris.

Dönüp ona bakıyorum. "Belki, ama bu fırsatçılıktan daha fazlasını hissettiriyor. Bu planlanmış gibi. Yapmak istediği bir şey vardı. Bana ve çevreme istediği zaman ulaşabileceğini göstermek istedi. Doğru fırsatı bekledi ve karşısına çıktığında da hazırды. Ama sürekli gözetim altında tutacak adamlara sahip olacak kaynakları yok."

Maksim kaşlarını çatıyor. "Sence bratvadan biri ona söylemiş midir?"

Bu fikir beni hasta ediyor. "Evet, sanırım evde bir fare var. Vadim'i kastetmiyorum. Onu kim kaçırdıysa nerede olacağını biliyordu."

Feliks'in kaşları birbirine yaklaşıyor. "Brooke'un orada olacağını bilen sadece bir avuç insan vardı. Sen, ben, Maksim, Igor ve yeni koruma."

Tekrar aşağıdaki manzaraya dönüyorum. "Kaçırıldığı gün onunla birlikte olan yeni koruma. Onun hakkında ne biliyoruz?"

"O eski bir asker. İyi incelenmiş. Direkt olarak çizginin aşağısında."

Ama o yeni.

Askerleri titizlikle araştırırız. Geçmişleri ve bağlantıları söz konusu olduğunda taş üstünde taş bırakmıyoruz. Ama güvenin kazanılması gerekir. Ve onu tanımıyorum, bu yüzden ona güvenmiyorum. Ve Brooke'u onun sorumluluğuna verdiğim için kendime çok kızgınım.

"Pierce'a söyle, korumanın araştırılmasını istiyorum." Güvenlik şefim bir tazi gibidir. Eğer korumanın hayatında şüpheli bir şey varsa, onu bulacaktır. "Hayatının en ince ayrıntısına kadar araştırılmasını istiyorum. Eğer muhbir oysa, bir şekilde Vlad'la bağlantılı olduğunu kanıtlayacak bir şey olmalı."

"Eğer öyleyse, onu ortadan kaldırmamı mı istiyorsun?" Feliks sorar.

"Hayır, bunu kendim yapacağım. İnsanlar nişanlıma dokunurlarsa bunun bedelini cehennemde ödeteceğimi öğrenmeli."

LEV

Amcam ve kuzenlerimden ayrıldıktan sonra Igor'u kontrol etmek için hastaneye gidiyorum.

Ben geldiğimde hemşire sargılarını değiştiriyordu, ben de pencerenin önünde durdum, bedenim öfkeyle gerilmişti. Arkadaşımın orada yattığını görmek canımı acıtıyor.

Yanımda bir insan olduğunu hissediyorum ve baktığımda Ajan Michaels olduğunu görüyorum. "Doktor hayatta kalmasının bir mucize olduğunu söylüyor," diyor Michaels.

Ensemdeki tüylerin kıvrıldığını hissediyorum. Gölgame bu kadar yakın olmak, zehirli bir radyoaktif madde bulutunun yanında durmak gibi. "Şimdi de size bilgi vermesi için sağlık personelinin gözünü mü korkutuyorsunuz?"

"Ben bir federal ajanım, Zarkov. Kimlik bilgilerimle neler yapabileceğimi bilsen şaşarsın."

Igor'a odaklanmak için gözümü ondan kaçırıyorum ve kendime bir hastane koğuşunun federal bir ajanı vurmak için uygun bir yer olmadığını söylüyorum.

"Patlamayla ilgili kapsamlı bir soruşturma yürütülecek. Pek çok taş ters çevrilecek. Her köşe ve bucak araştırılacak. Siz ve adamlarınız için işler oldukça zorlaşacak."

Yemi yutmadım ve dosdoğru önüme bakmaya devam ettim.

"Büro cevapları alana kadar durmayacak, Zarkov."

Yine yemi yutmadım. Onu görmezden geliyorum ve gözlerimi ileriye odaklıyorum. Tecrübelerime göre, konuşurken kimsenin size çelme takmamasını sağlamanın en kolay yolu hiçbir şey söylememektir.

"Nişanlın çok güzelmiş" diyor. Ama

sonra gidip bunu söylüyor.

Bu yüzden yemi yuttum, çünkü Michaels'ın hayatımın diğer tüm alanlarını sikebileceğini bilmesi gerekiyor - beni asla endişelendirmeyecek kadar erkeğim ve gücüm var. Ama Brooke'a gelince, o tamamen sınırların dışında.

Ona bakmak için döndüm. "Ondan uzak dur."

Sırıttıyor. "İlişkinizin, söylememesi gereken bir şey söyleyecek kadar sallantılı olmasından mı korkuyorsun?"

Onu şaşırtarak yakasından tuttum ve duvara doğru ittim.

"Devam et, Zarkov. Ben bir federal ajanım. Seni tutuklamam için bana sebep vermeye devam et. Seni buraya getirmek ve aleyhinde suç duyurusunda bulunmak benim için bir zevk olacak."

Tehdidi beni bırakmaya yetmiyor. Onu biraz daha yakına çekiyorum, böylece göz göze geliyoruz, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Beni dinle, seni hırslı küçük pislik. Hayatımı istediğin kadar kurcalayabilirsin. Zamanını boşa harcamak istiyorsan, durma. Ama bir daha Brooke'un yanına yaklaşırsan her şey biter. O FBI kimlikleri seni benden koruyamayacak."

Onu bıraktım ve o da yakasını düzeltti. Belli etmemeye çalışsa da en azından sinirli görünecek kadar sağduyulu.

"Bu senin tek uyarın," diye homurdandım.

Aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaşıyorum. Kafasına bir kurşun

sıkmak gibi. Yine de, bunu yapmam için ikna edici bir argüman sunuyor.

Eve, Brooke'un yanına gitmek istiyorum ama bekleme odasının önünden geçerken Enya'nın bir sandalyeye kıvrılmış, tırnağını ısırıldığını, ağlamaktan gözlerinin kızardığını görüyorum.

İçeri girdiğimi görünce bacaklarını açıp ayağa kalktı. "Pakhan-"

Oturması için elimle işaret ettim. "Yorgun görünüyorsun. Bütün gece burada mıydın?"

"Evet, hemşireler biraz uyumam için eve gitmemi söylediler ama onu burada bırakamam. O çok yalnız."

Yorgun görünüyor. "Yemek yedin mi?"

"Otomat makinesini iyi stokluyorlar."

"Benimle eve gel. Sıcak bir yemeğe ve biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hayır, onu bırakamam."

Tatlı yüz hatları korku ve üzüntüyle gölgelenmiş. "Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Gözlerinden daha fazla yaş dökülürken gülümsemeye zorluyor. "Yıllardır ona aşıktım. Bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Brooke ortaya çıkana kadar her şey yerli yerine oturmadı." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Şimdi başaracak gibi görünmüyor ve tek düşünebildiğim boşa harcadığımız onca zaman. Yapmadığımız onca şey. Yapabileceğimiz ama yapmadığımız onca şey. Çünkü ikimiz de gerçekten nasıl hissettiğimizi söylemekten korkuyorduk."

Anladım.

Zamanı hafife alırız. Ancak zaman tükenmeye başladığında, dünyadaki en önemli şey haline gelir.

Brooke'un beni evde beklediğini düşünüyorum ve onu görmek için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum.

"Başaracak, Enya. Ve sen de onunla birlikte tüm geleceğine sahip olacaksın."

Başını sallıyor ama bu, günlerdir hastanenin bekleme salonunda ve koridorlarında volta atan sevilen birinin yorgun baş sallaması.

"Keşke senin özgüvenine sahip olsaydım," diyor.

Sessizce alay ediyorum. Keşke kendime olan güvenim gerçek olsaydı.

Eve çok hızlı gidiyorum, Igor'u gördükten sonra düşüncelerim ağırlaştı.

Ama odama girip Brooke'u yatağında beni beklerken bulduğum anda gerginliğim biraz azalıyor.

Onun yanına yatıyorum ve tatlı bratva ninnisinin ağrıyan kalbimi yatıştırmasına izin veriyorum.

Soğuk terler içinde ve kalbim hızla çarparak uyanıyorum. İçgüdüsel olarak karanlıkta Brooke'a uzanıyorum, onun rahatlatıcı dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum. Kıpırdanıyor ve yüzünü bana dönmek için vücudunu çeviriyor.

"Lev?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde.

"Sorun değil, *Zayka*, seni uyandırdığım için özür dilerim."

Bana yaklaşıyor ve parmaklarını çenemde usulca gezdiriyor. "Kabus mu gördün?"

Yaptım ve bu beni sarstı. Sırtımdan aşağıya doğru soğuk bir ürperti yayıldı. Rüyamda bir araba bombası ve ardından Brooke'un olmadığı bir dünya görmüştüm ve onu bir daha asla göremeyeceğimi, ona dokunamayacağımı, ona sarılamayacağımı ya da onunla sevişemeyeceğimi fark ettiğimde kalbim paramparça olmuştu.

Onu daha yakına çekiyorum ve kollarımın arasına alıyorum.

İçinde onun olmadığı bir dünya soğuk ve acımasız olurdu ve-

Hay sikeyim. Sert bir nefes aldım. Bu sadece bir kabustu, Tanrı aşkına.

Ama ne kadar kurtulmaya çalışsam da, ürkütücü his görünmeyen bir örümcek ağı gibi üzerime yapıyor.

Brooke'un kolu belime dolanıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor ve bunun getirdiği rahatlık ölçülemez.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye mırıldanıyor, dudakları tenime değiyor.

"Hayır," diye törpülüyorum, eli karın kaslarımdan aşağı inip sikime sürtünürken.

Parmak uçlarını ağır şaft boyunca yumuşakça vurmaya başlar ve tatlı bir zevk ortaya çıkmaya başlar.

"Bana rüyanın ne hakkında olduğunu anlat," diye mırıldanıyor.

Onu sırt üstü yatırdım. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Onsuz bir dünyayı düşündüğümde hissettiğim korkunun seviyesini bilmesini istemiyorum. Bunu kafamdan atmak istiyorum.

Üzerine tırmanıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ama Brooke ellerini göğsüme koyuyor ve beni geri itiyor. Artık tamamen uyanıktı ve bana bakıyordu. "Lev-"

Sikim hazır ve onu amına doğru itiyorum. "Önemli değil." Ama

Brooke'un buna tahammülü yok. "Bir şey değil."

Aletimi tabanından tutuyorum ama Brooke başını

sallıyor. "Dur." İri gözleri yüzümü arıyor. "Konuş

benimle, Lev."

Tatminsiz bir homurtuyla ondan ayrılıp yastıkların üzerine yığılıyorum. Sırt üstü uzanıyorum ve bu gece milyonuncu kezmiş gibi görünen tavana bakıyorum. Beni ilk kez reddediyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Dirseğine yaslanıyor ve tüy gibi parmak uçlarıyla göğsümü nazikçe okşuyor, bu hem ruh halimi hem de kabusumun ardında bıraktığı huzursuzluğu yatıştırıyor.

"Rüya ne hakkındaydı?" diye sorar.

Onun bir patlamada öldüğü ve ölürken benim onu kollarımda tutmak zorunda kaldığım başka bir parçalanmış görüntü içimi parçalıyor. Sanki midem kendi içinde dönüyor ve acı dayanılmaz bir hal alıyor.

"Önemli bir şey değildi." Başımdan savmaya çalışıyorum. "Hatırlamıyorum bile."

Tabii ki yalan söylediğimi biliyor. Ama onun yok olması ve benim de bu yüzden parçalanmamla ilgili çılgın bir rüyayla onu korkutmayacağım.

"Bırak gireyim," diyor sessizce, iri gözleri yumuşak ve endişe dolu. "Aklında ne olduğunu söyle bana."

"Seni yarına kadar becermek, bu arada ben de bunu yapmak üzereydim."

Bir kaşını kaldırıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Sert bir nefes veriyorum ve parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum. Bu bakışı biliyorum. Ondan bir şey saklamadığımdan emin olana kadar ikimiz de uyumayacağız. Parmaklarımla iki gözümü de ovuyorum ve ikimizin de uykuya geri dönebilmesi için ona bir şeyler verebileceğimi kabul ediyorum.

"Beni terk ettin ve bir daha geri dönmedin," diyorum kelimelerle boğuşarak. "Sen ve bebek gitmişsiniz."

Avuçlarını yüzümün iki yanına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ben ve bebek buradayız, Lev. Bizden bu kadar kolay kurtulamazsın."

Beni öpüyor, derin ve çok tatlı, sanki acımı içimden çekip dudaklarımdan içiyormuş gibi. Ve beni öpmeye devam ediyor, ben onun üzerine yuvarlandığımda ve ayrılmış uyluklarının içine ittiğimde ve vücudunun derinliklerine indiğimde bile. Ve kalçalarım daha sert ve daha hızlı itmeye başladığında, yine de beni öpmeye devam ediyor, vücudumdan bir şeytanı yok ediyormuş gibi acımı benden çekiyor.

Gelmeye çalışıyorum. Gelmem gerekiyor. Ama gelemiyorum. Ve sonunda, hayal kırıklığım doruğa ulaşıyor ve sinirli bir kükreme çıkarıyorum.

Bana bakıyor, gözlerimiz birleşiyor ve birdenbire vahşi itişlerim dayanılmaz derecede yavaş, derin vuruşlara dönüşüyor. Ben onun bedeninde sallanırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve öylece kalıyor.

Neler olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda bizim dışımızda hiçbir şeyin var olmadığı. Sadece o ve ben kendi küçük dünyamıza sarılmış durumdayız ve tek umursadığım şey onu inletmek ve adımı haykırırken gözlerinin çırpınışını ve başının arkasına yuvarlanışını görmek.

Tanrım, sikişmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Onun içinde olmak ve altımda kıvrınmasını sağlamak, yakın zamanda bırakmaya hazır olmadığım bir bağımlılık haline geldi. *Zayka*'mı inletmeyi, adımı haykırmayı ve tekrar tekrar sikime boşalmasını sağlamayı planlıyorum.

Taşaklarım gerildi. Kahretsin, vücudum hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Bu kadar sert. Başka bir insanın üzerinde bu kadar sarhoş olmamıştım.

Bana ne oluyor böyle? Bana ne

yapıyor?

Kalçalarımı kaydırarak yavaşça içine giriyorum ve bu onun felaketi oluyor. Gözleri odağını kaybediyor, ağzı ayrılıyor ve dudaklarının arasından alçak, çaresiz bir inilti dökülüyor. Amı etrafımda kasılıyor, serbest kaldığını gösteren sıkı çırpınışlar.

Bir çılgılık atarak eğildiğinde dilimi nemli boynu boyunca kaydırıyorum, sonra ağzımı onunkine çarpıyorum ve orgazmı boyunca onu öpüyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan, bir kükremeye bedeninin içine bırakıyorum.

*Hay
sikeyim.*

Akıl.

Üfle.

Yanına çöküyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

Tenime gülümsüyor ve bana karşı gevşiyor; hızla atan nabzının sakinleşip eşitlendiğini hissediyorum. "Tatlı rüyalar, Lev," diye fısıldıyor.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve dopaminin baş döndürücü etkisinin kaslarımı yumuşatmasına ve çarpan kalbimi rahatlatmasına izin veriyorum.

Muhtemelen bencilce. Kahretsin, öyle olduğunu biliyorum. Ama onun için o adam olmak istiyorum. Onu sevmek istiyorum. Onu korumak istiyorum. Hak ettiği adam olmak. *İsteddiği adam.*

Çünkü onu istiyorum. Gitmesine izin veremem. Ve ona karşı hissettiklerim yüzünden savunmasız kalma korkusu, onu kaybetme korkusunun yanında sönük kalıyor.

Bunu
istiyorum.

Bizi
istiyorum.

Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

BROOKE

Ertesi gün Igor'u hastanede ziyaret ediyorum. Dün gece Lev sessizdi ve hayat arkadaşının bu kadar kırıldığını görmekten etkilendiği belliydi ve şimdi Igor'un sessizce yattığı yatağa bakarken bunun nedenini anlayabiliyorum. Igor bandajlarla sarılmış, gözleri kapalı ve bir solunum cihazı onun için nefes alıyor.

Karnım ağrıyor. Parmaklarına kadar sargılı. Benimkini onunkinin üstüne koyuyorum. "Üzgünüm, Igor." Solunum cihazının ritmik emişine karşı sesim çok cılız çıkıyor. "Lütfen savaşımaya devam et."

Lev'in beni evimden aldığı o ilk gece korktuğum dev adamı ve sadece birkaç hafta içinde onunla nasıl bir bağ kurduğumu düşünüyorum.

Enya ile sarılıp sandviçlerini paylaşırken ne kadar tatlı göründüklerini düşünüyorum ve her ikisi için de kalbim parçalanıyor.

Karnımda büyüyen bebeği ve bir gün hastane yatağında yatan bebeğin onlar olabileceğini düşünüyorum çünkü babaları pakhan ve onun kan ve güç dolu dünyasında *sonsuza* dek *mutlu* olmak pek mümkün değil.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve bu düşünceyi uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Böyle şeyler düşünmek iyi bir şey değil.

Arkamda bir varlık hissediyorum ve etrafımda dönüyorum.

Ajan Michaels.

Hemen ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Odağımı tekrar Igor'a çeviriyorum. "Kapıda nöbet tutan korumayı nasıl geçtin?"

"Buna FBI kimlik bilgileri ve adaleti engellemekten hapis cezası tehdidi deniyor."

Alay ediyorum. O adalet istemiyor. Lev'in kellesini bir tepside istiyor, böylece onu bürodaki patronlarına götürüp ne kadar sert ve zeki olduğunu gösterebilecek.

"Şimdi de *beni mi* takip ediyorsun?" diye sorarken gözlerimi

Igor'dan ayırmıyorum. "Lev sana onu takip ettiğimi mi söyledi?"

"Sana gölgem diyor," diyorum, sonra ağzımı açtığıma pişman oluyorum.

Bu adamın yanında dikkatli olmalıyım. Benden bilgi almaya çalışacak.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum - işimi doğru yaptığım anlamına geliyor," diyor, kendinden memnun bir sesle. "Benimle konuşmaya hazır mısın?"

"Geçen gece hastane odamda beni gafil avladığında sana söylediğim gibi, seninle konuşmak istemiyorum."

"Bu senin yararına olur, Brooke. Lev Zarkov tehlikeli bir adam."

"*Seninle konuşmak istemiyorum cümlesinin neresini* anlamadın?"

Diyorum. "Sana bir can simidi sunuyorum, Brooke."

Ona bakmak için döndüm. "Ben Bayan Masters."

Sırıttıyor. Beni bir meydan okuma olarak görüyor ve sanırım bundan hoşlanıyor.

İğrenerek arkamı dönüyorum. "Neyin var senin? Beni takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Seni takip etmiyorum. Geçen geceki konuřmamızı takip ediyorum. Beni geri çevirmeyi tekrar dūřunmek için zamanın olabileceğini dūřundum."

"Gerçekten müttefik olacağımızı mı sanıyorsun? Lev'i işlediğini dūřundüğünüz hayali suçlardan dolayı hapse atmanıza yardım edeceğimi mi?"

"O Zarkov Bratva'nın pakhan'ı." "O bir ilaç şirketinin CEO'su."

"Sen akıllı bir kadınsın. Onun kim olduğunu biliyorsun. Ama gerçekten neler yapabileceğini biliyor musun?"

"Eğer planınız beni korkutup ondan uzaklaştırmaksa-"

"Hamilesin. Onun yüzünden zaten acı çekiyorsun. Çünkü rakipleri seni biliyor. Nişanlısı. Zarkov İmparatorluğu'nun varisine hamile olduğunu öğrendiklerinde ne olacak? Sana ne yapacaklarını söyleyeyim. Seni koklarlar ve kesip açarlar-"

Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. "Bu cümleyi bitirirsen seni kendi ellerimle vururum."

Ama gözleri zaferle parlıyor. Zihnime şüphe tohumlarını başarıyla ekti ve bunu biliyor.

İçimden tiksinti ve öfke akıyor. Ama bunlar zaten hissettiğim korkunun yanında hiçbir şey.

Acımasızca devam ediyor. "Seninle işi bittiğinde bebeğine ne olacak? Sana olan tutkusunu kaybettiğinde, ki kaybedecek, çünkü Lev Zarkov insanları bir kenara atıyor çünkü onun için hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

"Dur."

"Artık seni istemeyecek-" "Kes şunu dedim!"

Ama o durmuyor. El bombalarını atmaya devam ediyor ve tam da benim titrek duygularımın ortasına dūřuyorlar.

"Gereksiz hale geleceksin. Ama sen gözden çıkarılabilirken, o varisini asla bırakmayacak. O zaman sana ne olacak? Seni istemeyecek ama o bebeği elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacak. Çocuğunuz için nasıl bir hayat olacak?"

Sözleri tam da istediği yere, bu bebeği korumak için duyduğum ihtiyacın tam ortasına isabet etti.

"Seni ve bebeği koruyabilirim. Sana kan dökülmeyen bir hayatı geri verebilirim. Sana ya da bebeğine asla dokunmamasını sağlarım."

Lev'in bana ya da bebeğimize dokunmaması fikri aklımın alamayacağı bir ıstırap. Bu bebeği ondan asla alamam. Ya da yatağını terk edemem. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Son birkaç haftada çok yakınlaştık. Bebeği öğrendiğimizden beri daha da yakınlaştık. Onun güvenli kollarında uyanmamayı hayal bile edemezdim.

Ama...

"Igor'a bak," diyor. "O yatakta yatan kolayca sen olabilirsin." Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Çünkü seni asla sevmeyecek bir adama aşık olduğunu düşünüyorsun. Neden biliyor musun? Çünkü o narsist bir psikopat. Bratva'nın çıkarına olmadığı sürece hiçbir şey yapmaz. Ya da kendi kişisel kazancı."

Duygularımın beni ele geçirdiğini hissederek öne doğru eğiliyor ve veda etmek için Igor'un parmak uçlarına hafifçe dokunuyorum. Ajan Michaels'dan uzaklaşmalıyım.

Çünkü çok mantıklı konuşuyor.

Ona sert bir bakış attım. "Benden uzak dur. Yardımını istemiyorum."

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdüm.

"Ama ben sizinkini istiyorum, Bayan Masters. Ve onu elde edene kadar durmayacağım."

FBI ajanıyla arama mesafe koymak için çaresizce odadan çıkıyorum.

Malikâneye döndüğümde Lev evde değildi. Bu iyi bir şey çünkü düşündüklerimi ondan saklayabileceğimi sanmıyorum.

Ajan Michaels çok geçerli noktalara değindi.

O haklı. Lev'i tanımıyorum ve neler yapabileceğini bilmiyorum. Bu bebeğin parıltısı geçtiğinde ve ben onun için bir sorun haline geldiğimde ne olacak? Daha birkaç hafta önce tartışmadan aynı odada bile bulunamazdık. Şimdi ise birbirimize dokunmadan, öpüşmeden, sarılmadan, sevişmeden -hayır, sevişmeden- aynı odada bulunamıyoruz ve bu beni bir peri masalı sonuna inandırdı.

Ama nasıl gerçek olabilir ki? Bir yalan olarak başladı ve bu yalan gittikçe büyüdü ve daha inandırıcı hale geldi.

Igor'u gördüğüm ve FBI ajanıyla karşılaştığım için kendimi tedirgin hissederek odamı adımıyorum.

Seni ve bebeği koruyabilirim. Sana kan dökülmeyen bir hayatı geri verebilirim.

Sözleri aklımdan çıkmıyor.

Çünkü ya Lev'le birlikteyken bebeğimi koruyamazsam?

Ya bratvasız bir hayat bebeğimi güvende tutmanın tek yoluysa?

BROOKE

Her zamanki gibi, ertesi sabah uyandığımda Lev gitmişti.

Ama neyse ki dün akşam Ajan Michaels ile karşılaşmamın ardından hissettiğim bulantı ve belirsizlik de öyle.

Lev dün gece eve geldikten sonra ona hastanede FBI ajanını gördüğümü söylemedim. Neden bilmiyorum. İçimden bir ses ona söylemekten beni alıkoydu. Ama Lev bunu bilmemesine rağmen hissettiğim tedirginliği azaltmayı başardı çünkü çok dikkatli ve güven vericiydi, yatakta olağanüstü yaratıcı olmasından bahsetmiyorum bile.

Şimdi yatağımda uzanıp tavana bakarken, bana yaptığı onca şey yüzünden vücudum hâlâ karıncalanıyor. Şu lanet hamilelik hormonları sağ olsun, libidom bir kademe daha yükseldi. Sanki Lev'e ellerimi sürmeden yanına yaklaşamıyorum. Bir odaya giriyor ve ben onu çıplak ve içimde istiyorum. Şikayet ettiğinden değil. Aslında, isteklerimi yerine getirmekten çok mutlu görünüyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Komodinin üstünden aldım.

Chloe: Parti pantolonunu giyme zamanı. Bu hafta sonu Samantha'nın otuzuncu yaş günü ve ya sen buraya gelirsin ya da biz sana kutlamaya geliriz.

Telaşla doğruldum.

Buraya gelemezler. Bu felaket olur.

Ama onları ertelemeye devam edemem. Şüphelenmeye başlamaları an meselesi. Onlara gönderdiğim, yaşamadığım sahte hayata dair rastgele yaşam kanıtı fotoğraflarından daha fazlasına ihtiyaçları var. Hâlâ zalim bir CEO için çalıştığımı, şehirde bir apartman dairesi ve bratva tarafından kaçırılmamış birinin yapacağı tüm normal şeylerle yeni bir hayat kurduğumu düşünüyorlar. Ama arkadaşlarım aptal değil. Benimle yüz yüze zaman geçirmezlerse, kapıma dayanmak gibi ciddi bir şey yapacaklardır.

Bu da imkansız çünkü o kapı eşiğinin adresi aslında mevcut değil.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve Chloe'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

BEN: Oh, hayır! Samantha'ya sürpriz yapacaktım. Chicago'ya geri dönüyorum.

Bu bir yalan ve Lev'i gitmeme izin vermesi için nasıl ikna edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama herkesin iyiliği için bunu yapmak zorundayım.

Hemen telefonum çalmaya başladı.

Chloe arıyor ve ben cevap verdiğimde ciyak ciyak bağıriyor. "Buna inanamıyorum! Sonunda birbirimizle aynı odada olacağız. Bu çok eğlenceli olacak. Çok uzun zaman oldu."

Gerçekleştirebileceğimden emin olmadığım bir şey için heyecanlandığı için suçluluk duygusu kaplıyor içimi.

"Biliyorum, özür dilerim, burası çok karışıktı. Ama daha erken dönmeliydim."

"Anlıyoruz. Ama seni özledik. Kötü CEO nasıl? Ceset gömmek için yardım talebi almadım, bu yüzden onu henüz öldürmediğinizi varsayıyorum."

Tereddüt ediyorum. "O bölümde işler biraz karışık."

"Karmaşık mı? Ne demek istiyorsun? Aman Tanrım, patronunla yatıyorsun."

Bu tipik Chloe. İki saniyenin altında sıfırdan yüze.

"Bu fikir nereden aklına geldi?" "Yanılıyor muyum?"

Yine tereddüt ediyorum. "Şey-"

"Biliyordum. İlaçların efendisiyle çarşafı sallıyorsun." Chloe'nin heyecanı telefonda taşıyor. "Ooh, onu Chicago'ya getirecek misin?"

"Belki mi? Her şey çok yeni."

"Aman Tanrım, çok eğleneceğiz. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Lev'in benimle Chicago'ya geleceğini ve arkadaşlarımla takılacağını düşününce gülümsüyorum. Samantha ve Chloe onun için çıldırırdı. Ama Elsa geri çekilir ve onu daha yakından tanıyana kadar kararını saklı tutar. Yakışıklılıktan ve paradan kolay kolay etkilenmez ve Lev'in onunla tanıştığında işi çok zor olacak.

Ve Henry, sanırım onun için ilk görüşte aşk olacak.

Arkadaşlarımı düşündüğümde ve onları tekrar gördüğümde sırıtıyorum, vücudum ısınıyor ve mutlu oluyorum. Ama gülümsemem kayboluyor çünkü önümde büyük bir zorluk var; düşmanları beni daha önce bir kez ele geçirmişken Lev'i beni bırakmaya ikna etmek. Bu imkansız olacak.

"Kesinlikle yüzde yüz, hayatta olmaz!"

Lev bana sanki ondan imkânsızı istemişim gibi bakıyor. Muhtemelen de öyle.

Chloe ile telefonu kapattıktan sonra onu aramaya çıktım ve ofisinde Feliks ile konuşurken buldum.

"Arkadaşlarımı görmem gerek," diyorum. "Huzursuzlanmaya başladılar Lev."

"Sen gitmiyorsun," diye cevap veriyor.

Yardım için Feliks'e bakıyorum ve o da bana *bu çılgınca istek konusunda iyi şanslar* dileyen bir bakış atıyor.

"Korumalarımı da yanıma alacağım," diye ekliyorum.

Lev bir kaşını kaldırdı. "Bırakın eyalet dışına Chicago'ya gitmeyi, korumanız olmadan bu evden dışarı adım bile atamazsınız."

"Peki, beni şehirden gizlice çıkarın ve etrafımı bin adamla sarın. Ama lütfen, arkadaşlarımı görmem gerek."

Korumaları arkadaşlarıma nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama daha sonra çözeceğim. Önce bu dağı fethetmeliyim.

Yine yardım için Feliks'e bakıyorum ama o omuz silkiyor ve ellerini kaldırıyor. "Lütfen bana yardım et" diyorum.

Gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor, isteksizce yardım etmeyi kabul ediyor.

Boğazını temizleyip ayağa kalktı ve Lev'in masasına temkinli bir şekilde yaklaştı. "Biliyor musun, Brooke'u birkaç günlüğüne şehir dışına çıkarmak o kadar da çılgınca bir fikir değil."

Lev ona eski bir uzaylı dilinde konuşuyormuş gibi bakar, sonra sandalyesinde arkasına yaslanır. "Oh, bu iyi olmalı. Lütfen söyleyin, neden ayrılması iyi bir fikir?"

"Burada çok şey oluyor Pakhan. Bir süreliğine şehirden uzaklaşmak Brooke'a iyi gelebilir. Arkadaşlarıyla biraz vakit geçirebilir."

Lev'e yalvaran gözlerle bakıyorum. "Lütfen, bu evde sıkışıp kaldım, delireceğim."

Lev'in yakışıklı yüzünün sert hatları yumuşuyor ve masasından kalkıp bana doğru yürüyor.

"Bu bizim için çok yoğun bir dönem, *zayka*. Benimle, bensiz olduğundan daha güvendesin."

"Çoğu zaman benden uzaktasın."

Ellerini kollarımda gezdiriyor. "Çünkü bu savaşı bitirmeye çalışıyorum."

"O zaman bırak gideyim. Bugün Samantha'nın doğum günü ve ben hiçbir arkadaşımın doğum gününü kaçırmam. Yanıma korumalar alırım. Hatta tüm adamlarınızın taşıdığı şu el toplarından birini bile taşıyabilirim."

Feliks gülümser. "Ona ateş etmeyi öğretebilirim."

Lev ona bu işe karışmaması için uyarıcı bir bakış fırlatır. "Buna gerek kalmayacak çünkü o gitmiyor. Bırak da Brooke'la biraz yalnız kalayım."

Feliks gittikten sonra elimi Lev'in göğsüne koyuyorum. "Buna ihtiyacım var. Bunları arkadaşlarımdan daha fazla saklayamayacağım. Ve hamileliğim şimdiden kendini göstermeye başladı." Karnıma baktığımda şefkatli elini karnımın üzerine koyuyor ve giysilerin arasından bebeğe duyduğu sevgiyi hissediyorum. "Bu hafta sonu, arkadaşlarıma itiraf etmem gerekmeden önce bize birkaç hafta daha lütuf kazandırabilir."

Arkadaşlarıma yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama neler olduğu ve Lev'in gerçekte kim olduğu konusunda ne kadar uzun süre karanlıkta kalırlarsa o kadar güvende olurlar.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Acı çekmiş görünüyor. "Üzgünüm, *Zayka*. Şu an çok tehlikeli."

Ruh halimin düştüğünü hissediyorum. "Bunu yapmaya devam edemem. Boşluğa ihtiyacım var Lev. Nefes almalıyım."

"Biliyorum ama şu an en kötü zamanlama. Vlad ve amcamın icabına baktıktan sonra istediğin kadar özgür olacaksın. Arkadaşlarını buraya getireceğiz. Ya da sen onlara gidersin. Bunu yapmak bana hiç keyif vermiyor ama senin ve bebeğin iyiliği için yapmak zorundayım." Dokunuşu nazik. "Tehdit etkisiz hale getirilene kadar, burada benimle güvendesin."

Daha sonra bu konuşmaya dönüp bakacağım ve bunun bizim için sonun başlangıcı olup olmadığını, sonraki birkaç gün içinde yaptığım şeyleri yapmama neden olan anlardan biri olup olmadığını merak edeceğim.

LEV

Önümdeki masada duran raporlara bakıyorum. Demans ilacı denemelerinin rakamları. İyi görünüyorlar ve bundan mutluluk duymalıyım ama başarının tadını çıkaramayacak kadar dikkatim dağınık. Ve bunun bir nedeni var.

Brooke.

Bana kızgın. Son birkaç gündür benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bana doğru zar zor baktı. Ve geceleri ona uzandığımda, bana sırtını dönüyor.

Arkadaşlarının onun için önemli olduğunu biliyorum ve onları ziyaret etmesini engellemenin beni mutlu etmediğini söylerken ciddiye dim. Ama yanımda olmazsa onu güvende tutamam.

İlgisizliği beni huzursuz ediyor. Benden uzaklaşıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Elim kolum bağlı çünkü Vlad bulunana kadar benim yanımda güvende olacak ve ben de Bratva'daki farenin işini bitirmiş olacağım.

"Erken gelmişsin," diyor Feliks, ZeeMed'deki ofisime girerken, üzerinde hâlâ bir önceki geceden kalma takım elbisesi var. "Cennette sorun mu var?"

Ona oraya gitmemesini söyleyen bir uyarı bakışı gönderdim. "Bu kadar erken ne yapıyorsun burada?"

"Eve gidiyordum ve küçük siyah kitabımı masamın çekmecesinde unuttuğumu hatırladım." Bana mahcup bir sırıtış attı. "Ona ekleyeceğim bir numara daha var."

Küçük kara defteri aslında tüm numaralarını ve ilişkiye girdiği kişilerin isimlerini tuttuğu bir telefon.

Masamdaki raporlara bakmaya devam ediyorum. "Bu yüzden mi hâlâ dünkü kıyafetlerini giyiyorsun? Kimdi o adam ya da kadın?"

"Onlar," diyor, önümdeki sandalyeye çökerek. "Onlardan iki kişi vardı. Candi ve en iyi arkadaşı Andrew. Tam bir çifttiler. Aç ve açgözlü yaramazlar. Gücümü geri kazanmak için birkaç saat dinlenmem gerekecek." Saatine baktı. "Sabahın yedisinde neden buradasın?"

"Yapılacak işler var." "*Her*

zaman yapılacak işler vardır."

"Şimdi yapacak daha çok iş var."

İç geçirir. "Seni hayatın boyunca tanıdım Lev ve bana hiç yalan söyleyemedin. Neden şimdi başladın? Brooke yüzünden mi?"

"Kızgın."

"Ve sen şaşırdın mı? Onu hayatından kopardınız." "Bir gereklilik."

"Belki, ama bu geri tepmeyi beklemek zorundasınız. Arkadaşlarının onu ziyaret etmesini sağlayabilirsin. Ya da onu güvenlik eşliğinde şehir dışına gönderebilirsiniz."

"Bu çok riskli."

"Lanet olsun, ben-"

"O hamile."

Feliks ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor, sonra başını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Vay anasını be. Ne zamandan beri?"

"Onunla uçakta tanıştığım ve evime götürdüğüm günden beri."

Haberleri değerlendirirken onu izliyorum.

"Amca mı olacağım?" diye soruyor geniş bir gülümsemeyle.

"Teknik olarak, ikinci kuzen."

"Lanet olsun, bu çocuğun Feliks Amcası olacağım." Gülümsemesi daha da büyüyor ve ellerini birbirine vuruyor. "Ve o da beni sevecek."

"Eminim."

Sandalyeye geri oturur. "Şu anda aşırı korumacı bir baba gibi davranmana şaşmamalı."

"Brooke hamile olmasaydı bile, yine de bu düzeyde bir güvenlik talep ediyor olurum."

"Tabii ki." Sırıttırıyor, bacak bacak üstüne atıyor ve düşünürken parmağıyla çenesine vuruyor.

Feliks Amca olma fikrine kendini kaptırmak üzere - bunu yüzünden anlayabiliyorum. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Kız mı erkek mi? Bekle, söyleme. Şaşırmak istiyorum. Hayır, söyle bana, yapmam gereken bir alışveriş var ve cinsiyetini bilmek işime yarayacak."

"Alışveriş mi?"

"Ben iyiyim Feliks Amca. Bu çocuğu daha doğmadan şımartacağım."

Yine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bilmiyoruz. Brooke'un taraması yaklaşıyor, belki o zaman öğrenebiliriz."

Bebeğimi tekrar monitörde görme ve güçlü kalp atışlarını duyma düşüncesi içimi ısıtıyor ve Brooke'un ilgisizliğinin verdiği tedirginlik bir anlığına hafifliyor.

Feliks ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak yanımda duruyor.

"Ne yapıyorsun?" Kollarını açtığında soruyorum.

"H a d i kuzen, bu bir kucaklaşmayı hak ediyor. Ayağa kalk ve seni tebrik e t m e m e izin ver."

Normalde ona iki adım geri gitmesini, arkasını dönmesini ve benden uzak durmasını söyledim. Ama çocuğumu düşündüğümde hissettiğim dopamin etkisinden sonra ayağa kalktım ve kuzenime sarıldım.

Sırtımı sertçe sıvazladı. "Bu sana baba Lev diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet, öyle bir şey olmayacak."

Beni kucaklamadan bırakıyor. "Seninle gurur duyuyorum kuzen. *Bir bebek.* Bu iyi bir haber."

"Henüz kimseye söylemiyoruz. Vlad'ı bulup bratvayı ele geçirene kadar söylemeyeceğiz."

"Akıllıca." Başını sallıyor ve burnuna vuruyor. "Sessiz kalacağım."

"Güzel." Ona göz kırpıyorum. "Şimdi git buradan. Yapacak çok işim var ve rahatsız edilmeyi göze alamam."

Koluma bir kez daha sertçe vuruyor ve ben masamdaki raporlara dönerken odadan çıkıyor.

Birkaç saat sonra beni aradı.

Düşüncesizce telefonu açtım. "Rahatsız edilmek istemediğimi söylediğimi sanıyordum."

"İbiza'dan bir haberim var," diyor ayık bir sesle. "Ve sanırım bunu duymak isteyeceksiniz."

BROOKE

Evden kaçmak için hastanede daha fazla zaman geçiriyorum çünkü ziyaret etmeme izin verilen tek yer orası.

Lev'e hala *her* konuda kızgınım. Liste tekrarlanamayacak kadar kabarık. Ama arkadaşlarımı görmeme izin vermemesiyle başlıyor ve beni içine düşürdüğü dünyadan nefret etmemle bitiyor.

Chloe, Samantha'nın hafta sonundaki doğum gününe gelemediğim için çok üzgündü ve arkadaşlarımın bana gönderdiği geceye dair tüm fotoğraflarla yaşamak zorunda kaldım.

Ama orada olmakla aynı şey değildi ve bu konuda hissettiğim kızgınlığı kontrol edemiyorum. Lev'in beni ve bebeği korumak istediğini biliyorum. Ama hayatım üzerindeki tüm kontrol hissini elimden aldı.

Çocuğunuz için nasıl bir hayat olacak?

Ajan Michaels'ın sözlerinin kaç kez aklıma geldiğini anlatamam.

Çünkü o haklı. Bu bebeği nasıl bir dünyaya getiriyorum?

Sadece iki hafta önce Vlad beni kaçırdı, dövdü ve terk edilmiş bir depoda baygın halde bıraktı. Şimdi bu evde bir koza gibiyim.

Çünkü bebeğimin babasının onu öldürmek isteyen adamları var.

Elim koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde kayıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum bebeğime. Lev ve onun velet savaşları yüzünden onun zarar görmesi düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Çok büyük bir sorumluluk duygusu hissediyorum. Bu bebeği korumak benim işim. Ama ya doğru seçimleri yapmazsam ve korkunç bir şey olursa?

Igor aniden önümdeki hastane yatağında titremeye başlayınca korkunç düşüncelerimden sıyrılıyorum, tüm vücudu elektrik çarpmış gibi kaskatı kesiliyor. Alarmlar çalmaya başladı.

Nöbet geçiriyor.

Bir doktor ve iki hemşire aceleyle içeri girdi. İçlerinden biri beni kapıya doğru yönlendirdi. "Burada olmamalısın."

Igor'un yatakta sarsıldığını görüyorum ve onun için dehşete düşüyorum. "İyileşecek mi?" Hemşireye yalvarıyorum.

"O çok hasta. Gitmeniz gerekiyor. *Hemen.*"

Odadan geri çıktım, kalbim küt küt atıyordu.

Igor ölecek mi?

Gözlerimde yaşlar oluşuyor ve aniden son birkaç günün tüm korku ve belirsizliği beni yakalıyor ve ağlamaya başlıyorum.

Kapı aralığından sahnenin gelişimini izliyorum. Hemşireler ve doktorlar onun kasılmalarını durdurmak için mücadele ediyor.

Öleceğinden korkarak, hastane odasında olanlarla arama biraz mesafe koymak için geriye doğru yürümeye başlıyorum, ta ki arkamda sert bir şekilde çarpına kadar. Döndüm ve Ajan Michaels ile yüz yüze geldim.

Ben onu durduramadan kolunu bana doladı ve sarılmak için beni kendine çekti. Hıçkıra hıçkıra ağlamakla o kadar meşguldüm ki ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

oluyor, ama ben yaptığımda, onu itiyorum.

"Bunu yapmana ihtiyacım yok," diyorum bir adım geri çekilerek. Başını salladı. "Anlaşıldı."

Gözyaşlarımı siliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle aynı şeyi. Igor'un nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Ne zamandan beri onu önemsiyorsun?"

"Uyandığında tanık olabileceği için." Ona ters ters baktım. "Igor asla Lev'e ihanet etmez."

Omzumun üzerinden bakıyor ve ben de neye baktığını görmek için dönüyorum. Igor hâlâ yatakta titriyor ama sağlık personeli kasılmalarını kontrol altına almayı başarıyor ve sakinleşiyor.

"Bu onun için eğlenceli olamaz," diyor Ajan Michaels. "Uyandığında neler hissedeceğini merak ediyorum."

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Sen bir iş parçasısın. Duygusal olarak düşük hissettiklerinde insanları avlıyorsun."

"Ben sadece işimi yapıyorum, Brooke."

"Sana söyledim, Bayan Masters senin için."

Gülümsüyor, ama film yıldızı yakışıklılığına rağmen, beyaz gülümsemesinin ve Kaliforniya bronzluğunun ardında yatan gerçekleri görebiliyorum. Kemiği olan bir köpek ve onu elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacak.

"Güle güle, Ajan Michaels."

Yanından geçip gidiyorum ama beni kolumdan

tutuyor. "Todd Bastik şartlı tahliye için bekliyor," dedi.

İçimde ani bir duygu dalgası kabarıyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor.

On yıl önce Todd Bastik günü içki içerek ve metamfetamin alarak geçirdikten sonra kamyonetine atlayıp bir şişe daha rom almak için yerel içki dükkanına gitti. Araçla adam öldürme suçundan kefaletle serbest bırakılmıştı, o kadar sarhoş ve kafası iyiydi ki zar zor yürüyebiliyordu. Babamın kullandığı arabayla kafa kafaya çarpışmadan önce yolun sadece bir mil aşağısına kadar gitmişti. Annem yolcu koltuğundaydı ve ben de arka koltukta Spotify'da Nine Inch Nails dinliyordum.

Saniyeler içinde ailem yok oldu çünkü Todd Bastik, kendinden ve bir şişe romdan başka kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayan bencil bir pislikti.

Ajan Michaels'ın gözleri parlıyor. "Örnek bir mahkûm oldu. Muhtemelen alacak."

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. "Ama cezası on sekiz yıldır."

Ajan Michaels kontrolü dışındaymış gibi ellerini uzatır. "İyi bir çocuk oldu."

Çenemin titremesine engel olamıyorum çünkü lanet olsun Todd Bastik'e ve onu serbest bırakan şartlı tahliye kuruluna.

On yıl.

Ailemin hayatının değeri bu kadar mıydı?

"Ama bunun olmasını engelleyebilirim," diyor Ajan Michaels. "Şartlı tahliye kurulu üyelerinden üçünü çok iyi tanıyorum. Benim sözüm çok işe yarayacaktır. Ailenin katilini hapiste tutmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim. Karşılığında senden tek istediğim Lev hakkında doğru bilgi."

Annemin son anlarını düşünüyorum. Ölmek istemediği için ne kadar korktuğunu. Parmakları elimde nasıl gevşedi ve kollarımda ölürken vücudu ağır bir şekilde benimkine yerleşti.

Onu nasıl kurtaramadığımı.

"Lev'in suçlarının bedelini ödemesini sağlamak için neye ihtiyacım olduğunu söyleyin, ben de sizi temin ederim ki Todd Bastik kendi suçlarının bedelini ödemeye devam edecek."

Bu, o gece onu kurtaramadığım için anneme kendimi affettirme şansım mı?

Katilinin hak ettiği gibi parmaklıklar ardında kalmasını sağlamak için mi?

Ajan Michaels'a bakıyorum. Bana içine düştüğüm bu büyük çılgınlık yığınınından bir çıkış yolu öneriyor ve o canavar Todd Bastik'in şartlı tahliye edilmesini engelleyecek.

Elim karnıma doğru kayıyor.

Ama Lev'e ihanet
etmeyeceğim.

O benim bebeğimin babası.

Yine de bunu düşünmek zorunda kalacağım bir dünyada kalmak giderek zorlaşıyor.

LEV

Akşam vakti eve geldim. Feliks İbiza'daki gelişmeleri anlatmak için aradığından beri saatler geçti.

Üst katta, Brooke'u yatak odamızda, yatağa kıvrılmış kitap okurken buluyorum.

İçeri girdiğimde başını kaldırıyor ve odadaki gerginliği hissedebiliyorum. Ama bu, arkadaşlarıyla görüşmesine izin vermediğimden beri hissettiğim soğukluk değil. Bu yeni bir şey. *Bir şeyler ters gidiyor.*

"Her şey yolunda mı?" Ben soruyorum. "Bebek iyi mi?"

Elindeki kitabı bırakıp yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bebek iyi. Ben de iyiyim. Yani, sayılır."

"Ne oldu?"

"Annemi ve babamı öldüren şoför Todd Bastik'in şartlı tahliye hakkı var ve Ajan Michaels bu hakkı alacağını düşünüyor."

Hay sikeyim. Todd Bastik ve acınası geçmişi hakkında her şeyi biliyorum. Bitirdiği hayatlar hakkında. Wilson ve Brooke'u araştırırken Feliks'in benim için derlediği dosyada onun hakkında her şeyi okudum.

"On sekiz yıl hapis cezası almadı mı?"

"Evet, ama görünüŖe göre, örnek bir mahkûm olduğunuzda bunun pek bir anlamı yok." Kaşları içeri çekildi ve gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Ve sen teklif etmeden önce, hayır, onun ölmesini istemiyorum. Zavallı hayatının geri kalanını hapishanede geçirmesini istiyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Benim küçük cehennem tavşanım. Tek kelimeyle onu hapse attıracağımı biliyor.

Kirpiklerini kaldırıyor ve iri kahverengi gözlerini bana dikeyor. "Onu hapiste tutmak için bir şey yapabilir misin?"

Todd'un hapishanede ölmesini sağlamak bir telefon kadar kolay olsa da, şartlı tahliye kurulunu etkilemeye çalışmak bambaşka bir şeydir. İnsanlara karşı kullanmak için haftalarca bilgi toplamak gerekir. Birinin en karanlık sırrını ona karşı kullanmak ve böylece sizin emirlerinizi yerine getirmesini sağlamak bu tür durumlarda en etkili yöntemdir. Ama bu zaman alır ve bizde o kadar zaman yok.

Yine de, bu onun için birine baktıramayacağım anlamına gelmiyor.

"Bu kadar kısa sürede hiçbir şey için söz veremem, *Zayka*, ama elimden geleni yapacağım." Ellerimi kollarında gezdiriyorum. "Onu öldürmek daha kolay olurdu."

"Evet, onun için. Sefil hayatı sona erecek ve ben onun için kolay bir çıkış yolu istemiyorum. Zavallı hayatının geri kalanını başka kimseye zarar veremeyeceği bir hapishanede geçirmesini istiyorum."

Başımı sallıyorum ama kafam meşgul çünkü Todd Bastık'ın serbest bırakılması haberinin alacağı tek üzücü haber olmadığını biliyorum. Çünkü daha fazlasını vermek üzereyim.

Ve o da bunu anlıyor. "Sorun nedir?"

Böyle anlarda doğrudan konuya girmekten yanayım, bu yüzden yara bandını çabucak yırtıp atıyorum.

"Wilson öldü."

Bir an için kımıldamadı. Orada öylece duruyor, iri kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılmış, sözlerim üzerine yerleşiyor.

Sonra omuzları düşer ve gözleri kısılır. "Nasıl?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa benim yaptığımı

düşünüyor. "Ben yapmadım."

"O zaman nasıl öldü?"

Ses tonunda bir keskinlik var.

Bana güvenmiyor.

Yaşadığımız onca şeyden sonra hala bana güvenmiyor.

"Otel odasında bulundu. Aşırı dozda uyuşturucudan şüpheleniyorlar. Otopsi ve toksikoloji bunu doğrulayana kadar bilemeyecekler."

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça yatağa doğru yürüyüp kenarına oturuyor.
"Flaş bellek ne olacak?"

"Batı yakasındaki ortaklarımızdan biri flash belleği çoktan temin etti."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne zaman?"

"Wilson'ın onunla geri gelmeyeceği belli olduğunda. Emanet kasasından almak için her şeyi ayarladım."

Kolay olmadı. Ve bana çok paraya mal oldu. Ama flash bellek gitti. Bunu bizzat kendim gördüm.

Brooke başını sallar ama düşünceleri onu meşgul etmektedir.

"Bunu ben yapmadım," diye tekrar teyit ettim. Nişanlım gibi davranmayı kabul ettiğinde, ona zarar vermeyeceğime yemin etmişim. Ve şimdi, ona verdiğim sözden dönmeyeceğimi bilmesine her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Ama bana bakışından temkinli olduğu anlaşılıyor ve bu da canımı

yakıyor. "İbiza'da Wilson'la hâlâ görüşüyor muydun?" diye soruyor.

"Evet."

"Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Sadece o ve birkaç genç kadın geceyi geçirmek için villasına çekilmişler. Ertesi gün kadınlardan biri ambulans çağırdı ama artık çok geçti."

Başını sallıyor, belli ki nutku tutulmuş. Tüm bunları onun için yaptı. Buraya onun için geldi. Ve şimdi o öldü.

Odayı geçip göz hizasına gelecek şekilde önüne çömelıyorum. "İyi misin?"

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Buna inanamıyorum." "Bunun bir şok olduğunu biliyorum."

Dudağını ısıyor. "Neyim var benim?" "Ne demek istiyorsun?"

"Muhtemelen ağlıyor olmalıyım, değil mi?"

"İnsanlar kederlerini farklı şekillerde yaşarlar." "Ama hepsi bu. Ben hiç keder hissetmiyorum."

"Bunun için üzölmüyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, Wilson beni kurtlara bıraktığı anda empatimi kaybetti. Bu arada, o sensin. Sen büyük, kötü, kıllı kurtsun."

Gölömsüyorum ama mizahının olanların büyüklüğünü maskelediğini biliyorum. Elini tutuyorum ve başparmağımı yumuşak teninde nazıkçe gezdiriyorum. "Sana bir banyo hazırlayacağım. Bu gece seninle ilgilenmeme izin ver."

Başını sallıyor ve ben de onu banyoya götürüp banyo yaptırmadan önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum. O sandal ağacı ve yağmur ormanları gibi kokan ılık, köpüklü suda ıslanırken, ikimiz için de odaya akşam yemeğı sipariş ediyorum, sonra kıyafetlerimi çıkarıyorum ve dev küvette ona katılıyorum.

Kollarımı ona dolayarak göğsüme yaslıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissediyorum.

"Ben kötü bir insan mıyım?" diye soruyor yumuşak mum ışığında.

"Tanıdığım en nazik insanlardan birisin," diyorum dürüstçe. "Onun için senin yaptığını yapacak başka birini tanımıyorum."

"Bu konuda çok az seçeneğimiz vardı."

Islak parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve elini yukarı kaldırıyorum, böylece elmas nişan yüzüğü loş ışıktaki göz kırpmayı. "O gece verdiğim kararlar hayatımın en iyi kararlarıydı."

Cevap vermediğinde, aramızdaki mesafenin derinleştiğini hissediyorum. Sadece birkaç gün önceki halinden çok farklı. Ama fazla abarttığımı düşünerek üzerine gitmiyorum.

Kuruduktan sonra, yatak odamızın yumuşak ışığında sevişiyoruz. Yavaş ve nazik davranıyoruz, yavaş yavaş ilerlemenin tadını çıkarıyoruz. Onu öperken, yalarken ve derinlerine inerken kendimi tamamen onun tarafından tüketilmiş hissediyorum. Ama inlemelerine ve boşaldığında adımı haykırmasına rağmen, hala bir şeyler kırılmış gibi hissediyorum.

Ne olduğumuzu bilmiyorum. Bu iş nasıl yürüyecek bilmiyorum. Ama ne olursak olalım, son birkaç gündür Brooke benden koptu.

Onu arkadaşlarından uzak tuttun ve o hala kızgın.

Ama bundan daha fazlasını hissediyorum. Kollarımı ona sarıp uykuya dalmasını dinlerken, kafamın içinde onu kaybedeceğimi söyleyen karanlık fısıltılarla savaşmak ve biraz uyumak için kendimi zorlamak zorundayım.

Ama uykum kısa sürdü.

Gece yarısından hemen önce telefonum çaldı. Arayan Feliks'ti. Bu gece Brooke'a vereceğim haberi biliyordu, o yüzden önemli olmasa aramazdı.

"Vlad'ı buldun mu?" diye sordum.

"Hayır, ama bir sonraki en iyi şeyi bulduk." Kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. "Güzel. Onu bana getirin."

BROOKE

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum ama sabahın erken saatlerinde Lev'in yanımda yatmadığını fark ettim. Saate göre, saat 3:21'di.

Ani bir fıstıklı dondurma isteğiyle yatak odasından çıkıyorum ve labirent gibi geçitlerden geçerek merdivenlerden mutfağa doğru ilerliyorum.

Malikane sessiz ve sakin.

Ama...

Büyük mutfakta durmuş, küvetten dondurma yerken, dışarıda hareket eden ışıkları fark ediyorum. Merakımı yenemeyip nereden geldiklerini görmek için pencereye doğru ilerliyorum. Pencere, tertemiz çimlere ve buraya geldiğimden beri inşaat halinde olan malikanenin diğer kanadına bakıyor ve gölgelerin arasından hareket eden ışıkları görebiliyorum.

Korkacak bir şey olmadığını biliyorum. Lev buranın çok sıkı devriye gezdiğini açıkça belirtmişti, bu yüzden muhtemelen onun adamlarından bazılarıdır. Ama yine de kontrol etmeye karar verdim. Tamamen uyanığım ve gece yarısı keşfi için kendimi hazır hissediyorum.

Dondurmamı ve kaşığımı alarak konağa doğru yola çıktım. Yasak kanada giriş, geçidin en ucundaki iki uzun kapıdan sağlanıyor. Genellikle kilitlidirler ama bu gece hafif aralıklar.

O küçük ses bana odana dönmemi söylüyor.

Ben de tabii ki duymazdan geliyorum.

Bunun yerine, ayrılmış kapılardan içeri süzülüyorum ve arkamda yatandan çok farklı bir dünyaya adım atıyorum. Güzel mobilyalar ve altın yaldızlı duvarlar yerine, içinde durduğum oda inşaat malzemesiyle dolu bir kabuktan ve tavana kadar uzanan iskeleden başka bir şey değil. Tavanın bir kısmından sarkan plastik, odanın geri kalanını arkasında gerçekleştiren restorasyondan ayırıyor.

Gece yarısı olduğu için böyle bir çalışma yapılmıyor. Ama sesler duyabiliyorum.

Nefesimi tutarak yaklaşıyorum ve diğer tarafta ne olduğunu görmek için plastiğin etrafına bakıyorum.

Lev'in birkaç adamıyla birlikte ayakta durduğunu ve yerdeki bir şeye baktığını görüyorum. Yaklaştıkça, önünde diz çökmüş bir adam olduğunu ve hızla konuştuğunu görüyorum. Küfrediyor ve bağırıyor, ağzından tükürükler saçılıyor.

Onu tanıyorum. Patlamanın olduğu gece hastanede bana saldıran hademe.

Sonunda Lev silahını kaldırdı ve adamı alnından vurdu.

Nefesim kesiliyor ve elimi hızla ağzıma kapatıyorum.

Ama artık çok geç.

Lev başını çeviriyor ve gözlerimiz uzun, acı dolu bir an boyunca kilitleniyor ve bir katilin gözlerine baktığımı fark ediyorum.

Önünde yere yığılmış ölü adama bakarken bedenim donup kalıyor.

Çık dışarı.

Çık
dışarı.

Çık
dışarı.

Gözlerimi Lev'in ayaklarının dibindeki ölü adamdan ayıramadan oradan uzaklaşmaya başladım.

"Brooke." Lev adımı söyledi ve beni harekete geçirdi.

Dönüp koşuyorum.

Ana kanada kadar koşuyorum ama sonunda Lev'in sesi bana ulaştığında duruyorum. O kadar gırtlaktan ve keskin ki merdivenin dibinde duruyorum. "Dur dedim."

Ona doğru dönüyorum. Koridor boyunca bana doğru yürüyor, her adımında kararlı, her adımında kendinden emin. Kendinden çok emin ve toparlanmış görünüyor. Hiç de az önce bir adam öldürmüş gibi değil.

"Orada olmamalıydın," diyor. Kalın bir
şekilde yutkunuyorum. "Sesler duydum."

Elimdeki kaşık ve dondurmaya bakıyor. "Yani kontrol edeceğini ve dondurma ve kaşıkla her neyse onun icabına bakacağını mı düşündün?"

"Aşerdim." Ona baktım. "Hastanede bana saldıran adam oydu."

"Evet. Aynı zamanda bombayı yapan ve yerleştiren adamdı."

Arabanın patladığı anı düşünüyorum. Parlak ışık patlaması ve pencerelerdeki camları sarsan şok dalgası.

Tüylerim diken diken oldu.

"Kimdi o?" O gece hissettiğim şiddetli korkuyu hatırlayarak soruyorum.

"Kiralık bir bombacı. Onun yasını tutma, *Zayka*. Onun özel yetenekleri yüzlerce insanın hayatına mal oldu."

"Ama onu kolayca öldürdün."

"Evet. Çünkü bunu hak etmişti."

Lev'in karanlık şeyler yapabileceğini biliyordum. Ama onu bir adamı vururken görmek beni korkutuyor.

Bana elini uzatıyor ve ne yapacağımı bilemediğim için dondurmamı ve kaşığımı basamakta bırakıp elini tutuyorum ve beni ofisine götürmesine izin veriyorum.

Ondan korkmuyorum. Ya da bana yapabileceklerinden. Bana ya da bebeğine zarar verecek bir şey yapmayacağını zaten biliyorum. Ama onun dünyasına dair bu ani içgörü beni sarstı.

O masasına doğru ilerliyor ama ben kapıda oyalanıyorum, sanki odanın derinliklerine doğru ilerlemek beni ait olmadığım bir dünyanın derinliklerine çekecekmiş gibi.

"Gel," diyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Cıvalı ahşap üzerine fotoğrafları yaydığı masaya dikkatle yaklaşıyorum.

Bunlar bir zamanlar binaların, arabaların, hatta özel bir jetin olduğu olay yeri fotoğrafları.

Yan tarafı patlamış ve iç kısmı sokağa taşmış bir binanın fotoğrafını gösteriyor. Resmin ortasında yan yatmış yalnız bir yüksek topuk var.

"Yetmiş iki kişi öldü. Çoğu kadındı. Ama yaratması gereken yıkımı gerçekleştirdi, yani bunu bir zafer olarak gördü." Bir zamanlar bir tekne olan başka bir fotoğrafa işaret ediyor. "Bu olayda hedef teknede bile değildi ama masum insanlardan oluşan bir ailenin tamamı öldü." Uçağı işaret ediyor. "Ve bunda da on dokuz kişi evlerine dönemedi." Koyu renk gözleri fotoğrafların üzerinde gezinirken çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Tüm bu yıkım. Tüm bu ölü insanlar. Hepsi dışarıdaki o adam yüzünden oldu."

Fotoğraflara bakınca midem bulanıyor ve kollarımı belime doluyorum. Bebeğim daha doğmadı bile ama onu kollarımda tutma ve önüme serilen fotoğraflarda gördüğüm dehşetten koruma ihtiyacı hissediyorum.

Lev bir fotoğraf daha koyuyor. Arabasının fotoğrafı. "Beni öldürmek istedi, Brooke. Sonra da sana ve bebeğimize zarar vermeye çalıştı. Onu kimin tuttuğunu bilmek istedim."

"Kim olduğunu buldun mu?" Gözlerimi yanmış enkazdan alamıyorum. O gece Lev'i çok kolay kaybedebilirdim.

"Evet."

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

"Kimdi o?" "Vlad lanet Bhyzova."

LEV

Lanet olsun.

Beni o *mudak'ın* kafasına sıkarken izlemek Brooke'un görmesini istediğim son şeydi. Özellikle de aramızda bir şeylerin kırıldığını bildiğim halde. Bir adamın cinayetine tanıklık etmek bizi bir adım daha geriye götürdü. Bunu onun güzel yüzünde görebiliyorum. Tedirginliği. Korkuyu. Bu şiddeti ona karşı kullanıp kullanamayacağımı merak ediyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Senin ve Bratva'nın güvenliği söz konusu olduğunda ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

O yanımı asla bilmeyeceği konusunda ona güvence vermeliyim. Onu sadece düşmanlarımdan değil, o tarafımdan da koruyacağım.

Ama bu gerçekleri değiştirmez. Brooke asla unutamayacağı bir şey gördü.

Onu evime getirmem bir hataydı. Ama çok yorgunum. Planımız ondan bilgi almak, sonra da mümkün olduğunca çabuk ve etkili bir şekilde ondan kurtulmaktı.

Brooke'la birlikte odamıza doğru yürüyorum ve yatağa, onun yanına uzanıyorum. Başlarımızı yastıklara yaslayarak birbirimize bakıyoruz.

"Bu gece gördüklerinin seni korkuttuğunu biliyorum, *zayka*. Ama bu gece yüzlerce insanı onun kurbanı olmaktan kurtardım."

"Biliyorum. Ama bunu çok kolay yaptın. Onun canını almakta tereddüt etmedin."

"Çünkü neler yapabileceğini ve daha önce neler yaptığını biliyorum." Elimi uzatıp saçının tellerini yüzünden çekiyorum. "Sana ellerini sürdü ve seni ve bebeğimizi tehdit etti. Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Anlıyorum. Bebeğimizi düşündüğümde, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı da biliyorum," diyor usulca. "Ama onu görmek..."

"Vlad'ı bulduğumda aynı şeyi yapacağımı anlamalısın. Canını kolayca alacağım. Ama bu kafasına sıkılan bir kurşun gibi hızlı olmayacak. Çok daha acımasız olacak çünkü yapılması gerekiyor. Bu benim dünyam, *Zayka*."

Gözlerindeki ürkekliği görüyorum. Hayır, ürkeklik değil. *Korku*. Ve bunu görmek beni neredeyse öldürüyor.

Ama bunun işe yaraması için -benim dünyamda yaşaması için- bunu duyması gerekiyor.

"Savaş yaklaşıyor ve daha fazla kan dökülecek. Sizi ve bratvaları güvende tutmak için hızlı hareket etmek zorundayım ve bazen bu kanlı oluyor."

Başka tarafa bakıyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Yumuşak parmak uçlarımı yanağında ve çenesinde gezdiriyorum ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Korkacak bir şey yok. Seni her zaman güvende tutacağım."

Onu göğsüme çekiyorum ve uykuya dalarken ona sarılıyorum. Ama uyku benden kaçıyor. Tatlı ninnim kollarımda mışıl mışıl uyurken bile.

Çünkü bu gece Brooke dünyanın gerçek karanlığına ve yapmam gereken şeylere bir göz attı ve şimdi içgüdülerim bana sıkıntılı sulara girdiğimizi söylüyor.

Çünkü artık gerçekten neler yapabileceğimi bildiğine göre ne yapacak?

BROOKE

Kollarında uykuya dalarken bu garip his göğsümde ağırlaşıyor ve ertesi sabah kollarında uyandığımda da beni bekliyor. Lev'in duştan yeni çıkmış, havluyu dar kalçalarına sarmış, muhteşem karın kaslarını sergileyen ve altın sarısı teni duş suyuyla ıslanmış bir halde yatak odasına girişini izlerken göğsümde sıkışıp kalıyor. İşe gitmek için başka bir pahalı takım elbise giydiğinde göğsümde sıkıca kıvrılıyor ve beni veda öpücüğü verirken daha da derine gömülüyor, saçları sabah duşundan hala nemli.

Arabasının sesini duyduğumda yataktan kalkıp uzun araba yolundan aşağı inişini, Zarkov malikanesinin kapılarından geçişini ve gözden kayboluşunu izliyorum.

Savaş geliyor, diyor.

Daha fazla kan döküleceğini söylüyor.

Diz çökmüş, hayatı için yalvaran adamı düşünüyorum. Lev'in alnına sıkıdığı kurşunu düşünüyorum.

Diz çökmüş daha kaç adam olacak?

Uyuşmuş hissederek, elim karnımın üzerinde geziniyor. Belki de sadece ben olsaydım bu yeni hayatın üstesinden gelebilirdim. Ama şimdi düşünmem gereken başka biri var.

Elimde tek bir seçenek kaldı.

Koş.

LEV

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk belirtim telefonlarıma cevap vermemesidir.

Sonraki üç girişim de cevapsız kaldığında, içimde garip bir his oluşmaya başladığını hissediyorum.

Kendime muhtemelen telefonunu şarjda bıraktığını ve unuttuğunu söylüyorum. Ama içgüdülerim beni daha önce hiç yanıltmamıştı ve şu anda bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyorlar.

Enya'yı arıyorum. Evimde Brooke'un nerede olduğunu bilecek bir kişi varsa, o da odur. Ama Enya hastanede ve onu görmedi. Ben de hizmetçim Maria'yı arıyorum ve Brooke'u odasında aramasını istiyorum. Onun beni aramasını beklerken ofisten çıkıyorum, arabama atlıyorum ve tekerlerin patinajı ve bir şeylerin ters gittiğinin içimi burkan bilgisiyle eve doğru yola koyuluyorum.

Yolculuk sırasında güvenlik şefimi aradım. Evimin etrafında aşılmaz bir güvenlik duvarı var. Adamlarımdan biri görmeden birinin içeri girmesine imkan yok. Ve eğer Brooke gitmeye karar verseydi, bir arabayla gitmesi gerekirdi.

"Kesinlikle bir araca binmedi Pakhan," diyor güvenlik şefim Pierce. "Ve yetkisi olmayan hiç kimse malikânenin duvarlarından içeri girmedi."

"Emin misin?"

"Hayatım üzerine bahse girerim, efendim."

Brooke'a bir şey olduysa hayatı tehlikede olabilir. Telefonu kapatmadan önce, "Onu ara," diyorum.

Brooke'u tekrar deniyorum, ama yine sinir bozucu bir şekilde cevap yok.

Maria beni geri aradı. Sesi endişeli geliyor, bu da içimde büyüyen huzursuzluğu körüklemekten başka bir işe yaramıyor.

"Üzgünüm, Pakhan. Ama onu hiçbir yerde bulamadım."

Gitmiş.

Yatak odamıza ve banyoya girdim ama orada değildi. Hiçbir yerde değil.

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kalbim hızla çarpıyor ama içimde yükselen panikle kıyaslanamaz bile.

Biri onu kaçırdı mı?

Tam odadan çıkmak üzereydim ki komodinin üzerindeki lambaya yaslanmış bir zarf gördüm. Zarfı yırtıp açtığımda içinde bir not buluyorum.

Eğer bebeğini seviyorsan, gitmemize izin verirsin. Sizin dünyanız bizim dünyamız değil. Özür dilerim.

Panik rahatlamaya

dönüşür. Rahatlama

öfkeye dönüşür.

Beni terk etti.

Bebeğimi aldı ve kaçtı.

Zarfin içinde ona verdiğim kredi kartı ve nişan yüzüğü vardı. Yüzüğü görmek göğsüme vurulan bir çekiç gibiydi.

Benden kaçtığı bilgisiyle göğsüm sıkışırken kâğıdı elimde buruşturuyorum.

Korkuyor.

Ama aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Dünyamdaki dehşete rağmen, Wilson'ı hayatta tutmak için yaptığımız anlaşmadan daha fazlası olmuştuk. Sahte bir anlaşmadan daha fazlası. Gerçek bir şey inşa ettiğimizi sanmıştım. Ama belli ki yanılmışım ve lanet olsun, taşaklarına vurulmak bundan daha az acı verirdi.

Telefonum çaldı. Arayan Feliks.

Cevap verirken konuşmasına fırsat vermiyorum. "Brooke gitti. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. *Siktir*. Emin

misin?" Ona nottan

bahsettim.

"Hiçbir muhafız görmeden nasıl gitti?"

"Güzel soru," diye homurdanıyorum tam da güvenlik şefim içeri girerken.

"Pekâlâ, biraz araştırma yapıp bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım."

Telefonu kapattım ve Pierce'a ters ters baktım. "Bugün mülke girip ç ı k a n herkesin isim listesini istiyorum."

"Çoktan aldım. Güvenlik ekibim dışında bugün malikâneye sadece bir ziyaretçi geldi."

"Kim?"

"Joe, yemek teslimatı yapan adam."

BROOKE

Joe'nun teslimat kamyonunun arkasında giderken kendi kendime, *ya bir dahiyim ya da dünyanın en büyük aptalı, diye* düşünüyorum. Her iki durumda da, yapmam gereken şey bu.

Bebeğimin, suçtaki rakibinize bir şey kanıtlamak için kaçırılıp dövülebileceğiniz bir dünyada büyümesine izin veremem.

Yapamadığım bir başka şey de gittiğimi öğrendiğinde bunun Lev'e ne yapacağını düşünmek. Onun bebeğini alıyorum ve bunun onu inciteceğini biliyorum ve bunu düşündüğümde o acıyı şimdiden göğsümde hissediyorum. Ama bunun dikkatimi bebeği korumak için yapmam gereken şeyden uzaklaştırmasına izin veremem. Bu artık benimle ya da Lev'le ilgili değil.

Kamyon bir çukura çarpıyor ve kemiklerim sarsıntıyla titriyor. Bu beni patlamanın olduğu geceye geri götürüyor ve titriyorum. Üşüyorum ve son yirmi dakikadır bu sıkışık pozisyonda oturmaktan kemiklerim sertleşti.

Plan, Joe bir sonraki teslimat için durduğunda kamyonundan gizlice kaçmak ve geceyi geçirmek için güvenli bir yer bulmak. Bunun çok iyi düşünülmüş bir plan olmadığını kabul ediyorum. Kaçmaya karar verdiğimde zaman çok önemliydi.

Sonunda, araba kullanma tarihinin en sarsıntılı, en uzun yolculuğu gibi hissettiren şeyden sonra, Joe kenara çekip arka kapıyı açtı. Nefesimi tutuyorum ve kamyonun arkasına doğru bir yığın kutunun arkasına saklandığımı görmemesini umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Neyse ki bir tepsi ekmek çıkarıp gidiyor ve ben de sonunda gizlice kaçma şansını yakalıyorum.

Dışarıda, gözlerimin öğleden sonra ışığına alışması biraz zaman alıyor. Yakında hava kararacak.

Uyuyacak güvenli bir yer bulmalısın.

Bir alışveriş merkezinin önüne park ettik. Kavşağın karşısında bir benzin istasyonu, yanında da bir motel var.

Yolun karşısına geçip motelin içinde kayboluyorum. Resepsiyonun arkasında güler yüzlü, yaşlı bir kadın var ve içeri girdiğimde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Valizimi arıyor ama yanımda bir şey olmadığını fark edince bir şey söylemiyor. Seksenli yıllardan kalma eski mobilyalara ve orijinal halıya bakılırsa, bu motelin satış noktasının sağduyu olduğunu düşünüyorum.

"Geceliği yirmi beş dolar tatlım," diyor.

Nakitim ya da kartım yok ama neyse ki telefonumda Apple cüzdanım var.

Ama sonra Lev'in bunun izini sürebileceğini hatırladım.

Lanet olsun. O beni bulmadan bunu nasıl yapacağım?

Şu anda Chicago'da benim dairemde kalan Henry'yi arıyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor. "Biliyor musun, burada yaşamaya alışabilirim. Şehirdeki en iyi Çin yemeğinin teslimat alanında olduğunu biliyor musun?"

"Bu harika Henry, ama yardımına ihtiyacım var."

Sesimin tonunu duyunca hemen endişelendi. "Sesin neden bu kadar paniklemiş geliyor? Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim ve güvendeyim, ama bu gece için bir motel odasına ihtiyacım olduğunu ve bunun için benden başka birine ihtiyacım olduğunu söylediğimde çıldırmayacağına söz ver."

Duraklıyor, sonra diyor ki, "Ve o başka biri de benim,

anladığım kadarıyla." "Evet."

"Sen iyi misin? Bekle-" Endişesi hınzır bir şüpheyeye dönüşüyor. "Bu bir tür buluşma için mi? Sen ve gizemli bir yabancı arasında küçük bir öğleden sonra keyfi mi?"

Ona gizemli yabancılarla işimin bittiğini söylemekten kendimi alıkoyuyorum. "Hayır," diyorum ısrarla.

"Karısı var mı? Kız arkadaşı? Bu yüzden mi ikiniz de kendi kredi kartınızı kullanamıyorsunuz?"

"Burada benden başka kimse yok."

Bir süre sessiz kalır.

Sonra sesindeki endişeyi tekrar duyuyorum. "Neler oluyor, bebeğim? Senin için endişelenmeli miyim? Aman Tanrım, biri seni bu aramayı yapmaya mı zorluyor? Polisi aramamı istiyorsan *kedi kumunun kilerde olduğunu* söyle."

Kıkırdamadan edemiyorum. Henry hevesli bir koltuk dedektifi. O kadar çok Crime Channel izliyor ki, muhtemelen mükemmel bir cinayet işleyebilir.

Ama sonra Lev'in önünde diz çökmüş adamı vurduğu anı aklıma geliyor ve içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. Eski hayatımda cinayet yabancı bir kavramdı. Bu yeni hayatımda ise sıradan bir olay.

"Ben iyiyim, söz veriyorum, ama sana her şeyi sonra açıklayacağım."

Sesi mutlu gelmiyor ama beni zorlamıyor. "Tamam, kredi kartımı alayım."

Henry bankonun arkasındaki bayana kart bilgilerini verdikten sonra, bayan bana bir anahtar uzattı. Odam motelin en ucunda ve sadece otoparktan ulaşılabilir.

Yolda ilerlerken, benimkinin yanındaki kapıda bekleyen bir kadın görüyorum. Odasının önünde bir adam arabasıyla duruyor ve yanına gidiyor.

"Hey, bebeğim, Candy Kane sen misin?"

"Evet, şekerim. Saat üç yönüm sen misin?"

"O benim, bebeğim, Bay Saat Üç." Kıkırdıyor. "O güzel kıcını içeri soksan iyi olur bebeğim."

Tam yanlarından geçerken kapalı bir kapının ardında kayboluyorlar ve kahkahalar duyuyorum, ardından Candy Kane şöyle diyor: "Çok heveslisin, değil mi bebeğim? Gel buraya koca oğlan ve şu şeyi annene ver."

Odamın kapısını açıyorum ve hemen bayat halı, küflü pencere mobilyaları ve Lysol kokusuyla karşılaşıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatarak yatağa oturuyorum ve odamın dışındaki neon boş yer tabelasına bakıyorum.

Artık benim hayatım bu.

Böyle olması gerekiyor.

Elimdeki kartvizite bakıyorum.

Ajan Garrett Michaels.

Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp, itiraz eden kalbimi görmezden gelerek numarasını çeviriyorum.

BROOKE

Henry telefonun diğ er ucundan, "Tamam, neler dö ndüğ ünü bilmem gerekiyor," diyor.

Birkaç saniye önce Ajan Michaels'la yaptığım konuşmayı kapattıktan sonra Henry'nin dostça sesini duymak güzeldi. Talepkar ve endiş e dolu olsa bile.

"Endiş elenecek bir şey olmadığını söyleyerek başlayayım," diye yalan söylüyorum.

Ç ünkü kabul edelim, ş u anda beni arayan bir bratva pakhan var ve beni bulursa kim bilir ne yapacak.

Henry, "İnsanlar endiş elenmeyin dediğ inde, bu genellikle tam tersi anlamına gelir," diye yanıtlıyor.

"Belki, ama Henry, bu gerçekten önemli ve beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Bir ç anta hazırlamanı ve gidip birkaç gece bir otelde kalmanı istiyorum."

"Ne, neden?" Sesi endiş eli geliyor. "Beni korkutuyorsun, Brooke. Bana ş u anda neler olduğunu anlatmalısın."

Dudağımı kemiriyorum. Bu konuşmanın nasıl geçebileceğini kafamda yüzlerce kez gözden geçirdim ve her seferinde Henry'nin paniklemesi ve arkadaşımı olası bir tehlikeye attığım için kendimden nefret etmemle sonuçlandı. Bir dakika bile sürmüyor.

Lev'in daireme birini göndereceğini tahmin edecek kadar dahi ve oraya vardıklarında Henry'yi bulmalarını istemiyorum.

Sert bir nefes verdim ve sonra Henry'ye arkadaşlarım için uydurduğum iyi hazırlanmış hikâyeyi anlattım. Lev'le *balayına* giderken uçakta nasıl tanıştığımızı ve New York'ta birlikte geçirdiğimiz o muhteşem geceyi. Nasıl patronum olduğu ortaya çıktı ve ilk başta işleri profesyonel tutmaya çalıştık, ancak bir şey diğerine yol açtı ve sonunda ateşli bir aşk ilişkisine başladık. Ama şimdi bu aşk ilişkisi tükendi ve bundan sonra ne yapacağımı anlamaya çalışırken güçlü CEO'dan uzak durmaya ihtiyacım var.

"Burada açmam gereken çok şey var ve her bir noktaya geri döneceğimize inansen iyi olur, özellikle de bana... en yakın erkek arkadaşına... New York'ta tek gecelik bir ilişki yaşadığını hiç söylememiş olmana. Elsa biliyor mu?" Hemen cevap vermeyince nefesi kesildi. "Ona söyledin de bana söylemedin mi? Kırıldım ama seni seviyorum ve dairende kalmama izin veriyorsun, bu yüzden seni affedip hayatıma devam edeceğim. Ama bilmeni isterim ki, çok incindim ve yaralandım." Dramatik bir nefes veriyor. "Elsa sen New York'tayken neler olduğunu biliyor mu?"

"Hayır ve ona söyleme. Daha yeni bir bebeği oldu ve onun bu işe karışmasını kesinlikle istemiyorum. Onun yeterince derdi var. Benim için endişelenmesine gerek yok."

"Peki ya Sam ve Chloe?" Cevap vermekte tereddüt ediyorum ve yine dramatik bir şekilde nefesi kesiliyor. "Ateşli CEO erkek arkadaşını biliyorlar mı?"

"Sadece onunla görüştüğümü söylediler. Ama ayrıldığımızı bilmiyorlar."

Henry iç çeker ve sonra sorar, "Bunların herhangi biri önümüzdeki birkaç gün boyunca bir otelde kalmamı nasıl gerektiriyor?"

"Çünkü Lev beni aramaya gelecek."

"Adı Lev mi? Mmmm, kulağa seksi geliyor, Rus mu?"

"Konumuz bu değil, Henry."

"Doğru, elbette. Neden seni aramaya gelecek?" "Çünkü o benim kadar ayrılıktan hoşlanmıyor."

"Doğru." Duraksıyor. "Tehlikede misin? Senin için polisi aramalı mıyım-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Küçümsüyorum ve bu kadar çok şeyi konuşmanın dışında tuttuğum için nefret ediyorum. Ama bu onun iyiliği için. Henry'nin polisi işe karıştırmak gibi aptalca bir şey yapmasına izin veremem. Arkadaşlarımın bu işe karışmasını istemiyorum ve ne olursa olsun onları bu işin sonuçlarından korumalıyım.

"Neden bana her şeyi anlatmıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Çünkü çok fazla Crime Channel izliyorsun." Dışarıda, bir dizi farın yanıştığını görüyorum. Geriliyorum ama şoförün Candy Kane'in odasında kaybolduğunu görünce rahatlıyorum. "Lütfen, bunu benim için yapar mısın?"

"Peki, her zaman Müze Otel'de kalmak istemişimdir, o halde orada kalabilirim."

"Güzel, benim ikramım." Ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum ama arkadaşım için endişelendiğimde bu zor oluyor.

"Museum Hotel mi dedim? The St. Regis'i kastetmiştim," diyerek dört yıldızlı oteli beş yıldızlı ünlü otelle değiştiriyor.

Kıkırdıyorum. "İyi denemeydi."

İç çekiyor. "Bu gerçekten bir gereklilik mi? Yani, gelip benim kapımı çalma ihtimali ne-"

Telefonla konuşurken kapısının çalındığını duyuyorum ve bir panik şimşegi omurgamda şimşek gibi çakıyor.

"Henry-"

"Sorun değil, sadece sipariş ettiğim Çin yemeği," diyerek kapıyı açıyor ve paket servisi yapan adamdan paketini alıyor. Kapı tekrar kapanıyor. "Sesin çok paniklemiş geliyor."

"Çünkü senin bu işin ortasında kalmanı istemiyorum."

"*Bunun* ne olduğundan bile emin değilim. Tehlikeli olmadığını söylüyorsun. O sadece seni bırakmak istemeyen zengin bir pislik. Ona sadece siktirip gitmesini söyleyeceğim.

Ama kibarca, çünkü adamın kalbini senin kırdığından daha fazla kırmak istemiyorum."

Lev Zarkov'un kalbini kırmak için çok şey gerektiğini hissediyorum ve onu terk etmemin yanına bile yaklaşabileceğini sanmıyorum.

Ama ya ortaya çıkan Lev değil de adamlarından biriye ve Henry'ye sert davranırlarsa? Henry yaralanırsa ölürüm.

Hayır, Lev beni kendisi arayacak. Çünkü varisi ben taşıyorum.

"Lütfen, ben bir sonraki hamlemi düşünene kadar birkaç günlüğüne gidip bir yerde kalabilir misin?"

"Bir sonraki hamlen eve dönmek olmalı. Ben seninle kalacağım ve eğer Bay CEO ortaya çıkarsa seni koruyacağım."

Evet, bunun olacağını sanmıyorum.

Lev, Henry'yi keskin bir bakışla biçebilir. Yapamayacağı çok fazla insan yok.

Henry'nin sesi heyecanla parlıyor. "Bir süre birlikte yaşamak eğlenceli olacak. Bir sürü ev yapımı akşam yemeği ve kokteyl geceleri, kulağa nasıl geliyor?"

Kulağa mükemmel geliyor. Ama imkansız.

Çünkü gerçeği bilmiyor.

Henry'ye her şeyi anlatsaydım, bana tamamen farklı bir şey yapmamı tavsiye edeceğini biliyorum. Polise git derdi. İşte bu yüzden onu bilgilendiremem. Çünkü polise gitmek benim için pek iyi olmaz. Lev'i tanıyorsam, muhtemelen Chicago Polisi'ndeki herkesle arası iyidir.

Bu yüzden şimdilik gerçeğin üzerine oturacağım ve umarım Henry, Elsa ve kızları güvende tutacağım.

İç çekiyorum, bunu kendim yapmaktan vazgeçiyorum.

"Biraz uyuyayım, seni yarın ararım."

BROOKE

Henry'nin telefonunu kapattıktan sonra yatağa uzanıyor ve televizyonda oynayan filme bakıyorum. Ama dikkatimi vermiyordum. Tek düşünebildiğim yaptığım şeyin acısı. Sadece bana değil.

Ama Lev'e de.

Yemek yemeyecektim ama Henry bana taco sipariş etti ve motel odasına getirtti. Aç hissetmememe rağmen onları zorla yedim çünkü en azından bebek için vücudumu beslemem gerektiğini biliyordum.

Her nasılsa, kapı ve pencere kilitlerini tekrar kontrol ettikten sonra uykuya dalmayı başarıyorum.

Ama gece yarısından hemen önce uyanıyorum ve hemen yanımdaki boşluğu hissediyorum; soğuk, karanlık ve yalnız hissediyorum.

O artık orada değil. Ve bir daha asla orada olmayacak.

Tavana bakıyorum.

Lev'i özlemek gece yarısı zehiridir. Acı. Özlem. Asla geri dönemeyeceğimi bilmek. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Ama yapmak üzere olduğum şeyin suçluluğu beni uyanık tutuyor. Ve yanımdaki boşluk, bunu ona yaptığının acımasız, soğuk bir hatırlatıcısı.

Beni sevmediğini biliyorum.

Ama bu bebeği zaten seviyor.

Ve ikimizi de bir daha asla görmeyecek.

LEV

Masamda oturup önümdeki buruşuk nota bakarken saat geç oldu.

Tek ses şöminedeki alevlerden geliyor. Hava soğuk değil, ama alevlerin yalayıp yakma sesini rahatlatıcı buluyorum, bu yüzden dışarıdaki sıcak havaya rağmen kendimi şımarttım ve bir tane yaktım. Ama bu gece getireceklerini düşündüğüm rahatlık konusunda başarısız oldular. İçtiğim üç votka da aynı şekilde. Hissettiğim acıyı hiçbir şey dindiremiyor. Kaybetme hissini. *Gittiği için hissettiğim ezici acıyı.*

Elmas nişan yüzüğünü masadan alıp havaya kaldırıyorum. Alevlerin ışığında elmas binlerce farklı altın ve kırmızıyla parlıyor. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi öylece bıraktı.

Sakin kalıyorum. Çünkü içimde acım ve öfkem kaynıyor, birikiyor ve tepki vermeden önce daha fazla bilgi bekliyorum.

Ama onları zapt etmek giderek zorlaşıyor.

Gitti.

Bu düşünce sürekli tekrarlanıyor ve bunu her düşündüğümde karnıma saplanan bıçaktan tiksiniyorum.

Elmas yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum, düşüncelerimin derinliklerine daldıkça ışığın parıltılarıyla hipnotize oluyorum.

Neden benimle korkuları hakkında

konuşmadı? Neden ona karşı ne

hissettiğimi söylemedim? Kalır mıydı?

Kapımın çalınması beni kendimden geçiriyor ama Felixs elinde bir dosyayla içeri girerken nişan yüzüğünü serçe parmağında döndürmeye devam ediyorum.

"Nezaket . benim İletişim at ve gözetim
bölüm . ve polis departmanı."

Dosyayı önüme, masanın üzerine koydu ve ben de açtım. Sokak

kamerası fotoğrafları.

İlki Joe'nun kamyonetinin bir restoranın önüne park edilmiş hali. Uzaktan çekildiği için görüntü grenli ve bulanık, ama Brooke'un arkadan tırmandığı rahatlıkla seçilebiliyor. Bir sonraki görüntüde bir kavşakta durmuş, ışıkların değişmesini bekliyor. Üçüncüsü kavşağın farklı bir yerine bakan farklı bir kameradan çekilmiş ve Brooke'un Merriweather Motel'e doğru yürüdüğünü gösteriyor.

"Motelde gözümüz var mı?"

"Brooke Masters'ın giriş yaptığına dair bir kayıt yok."

"Ama?"

"Ama Ivy Aimes adında biri giriş yaptı ve odanın ödemesi telefonda Henry Aimes adında biri tarafından yapıldı."

"Chicago'daki arkadaşı."

Bu ismi aylar önce Felixs'e onun hakkında hazırlattığım dosyadan hatırlıyorum. O zamanlar ona olan ilgimin yavaş yavaş takıntı haline gelmesinden değil, sadece nişanlısının peşinde olmamdan kaynaklandığı konusunda kendime yalan söylüyordum.

Felixs telefonundan bir görüntü getirip bana gösteriyor. Brooke resepsiyonda, giriş yapıyor. Felixs'in sokak kamerası görüntülerini bulduktan sonra teknoloji sihirbazlarımızdan birine motelin CCTV'sini hacklettiğine şüphe yok.

"Kimlik istemediler mi?" Gözlerimi onun fotoğrafından alamayarak soruyorum. "Müşteri sirkülasyonu yüksek diyelim. Bazı durumlarda saat başı."

"Oda numaranız var mı?"

"Evet, otoparka birkaç adam yerleştirdim. Biz oraya varana kadar nöbet tutacaklar. Benim sürmemi ister misin?"

"Ben gitmiyorum."

Feliks kaşlarını kaldırır. "Onu görmek istemezsin."

Gitti.

"Henüz değil."

"Adamların onu getirmesini mi istiyorsun?"

"Kimse onun yanına yaklaşmayacak," diye homurdanıyorum, Feliks'i şaşırtarak. Kafası karışmış görünüyor. "Onu orada mı bırakmak istiyorsun?"

Hayır, onu burada benimle yatağında, parmağında bu yüzükle istiyorum.

"Evet, aynen öyle yapacağım."

Feliks açıkça planıma katılmıyor ama tartışmaktan daha iyisini biliyor. "Gitmesine izin mi vereceksin?"

Bu ciğerlerde nefes varken olmaz.

"Hayır, bırak ben oturayım. Adamlara söyle, her zaman onun üzerinde bir çift göz istiyorum. Eğer ayrılırsa, takip etsinler. Kiminle konuştuğunu ve nereye gittiğini bilmek istiyorum."

Feliks başını sallar. "Bunun olmasını sağlayacağım."

Gitmek için döner ama kapıya varmadan durur ve arkasını döner. Ama ağzını açmadan önce tereddüt eder.

"Ne?" Serçe parmağımdaki yüzüğü her çevirişimde ruh halim daha da kararıyor.

"Sadece korkuyor, biliyorsun."

Ama cevap vermiyorum. Korktuğunu biliyorum. Korkmalı da. Onu içine çektiğim bu dünya her yönden tehlikelerle dolu. Ama onu koruyabileceğimi bilmeli. Onu koruyacağımı.

Ve yapacak.

Çok yakında, bir sonraki hamlemi yaptığımda.

Feliks gidiyor. Böyle olduğumda yalnız kalmamın daha iyi olduğunu biliyor.

Brooke'un peşinden gitmememin sebebi benden kaçmış olması, yani benimle olmak istemiyor.

Ve her düşündüğümde göğsümde hissettiğim bu acının gerçekte ne anlama geldiğini çözene kadar, bunun doğru olduğundan emin olana kadar bir hamle yapmayacağım.

Çünkü burada hayal edebileceğimden çok daha fazlası söz konusu.

BROOKE

Ertesi sabah, Ajan Michaels ile motelin aşağısındaki bir lokantada buluştum.

Ben geldiğimde çoktan cam kenarındaki kabinlerden birinde bekliyordu. Siyah takım elbisesi ve kravatıyla, iş öncesi kahve ve simit için lokantaya girip çıkan eyaletler arası kamyoncular ve sabahın erken saatlerinde gelen inşaat işçileri arasında yersiz görünüyor.

Onun karşısındaki kabine geçiyorum ve masaya uğrayan garsondan bir kahve sipariş ediyorum.

"Aramanıza şaşırdığımı söylemeliyim," diyor Ajan Michaels garson gittikten sonra. "Arkadaş olamayacağımızı düşünmeye başlamıştım."

Kendimi hasta hissediyorum ve bunun sabah bulantısından mı yoksa önceki çekiciliğine ve yakışıklılığına rağmen Ajan Michaels'ta çok iğrenç bir şeyler olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Midemde bir bulantı dalgası yükselip alçalıyor ve tuvaletlerin nerede olduğunu zihnime not ediyorum çünkü onlara ihtiyaım olacağını hissediyorum.

"Hata yapmayalım, biz arkadaş değiliz," diyorum, parlak mavi gözlerinin nasıl hafifçe kısıldığını ama beyaz gülümsemesinin nasıl bozulmadığını fark ediyorum. "Ama sana nezaketen buradayım."

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" "Lev'den ayrıldım."

Bu kez tüm vücudu şaşkınlıkla yer değiştiriyor. "Ne zaman?" "Dün. Ona bittiğini söyledim ve çıkıp gittim."

"O da sana izin mi verdi?"

"Evet."

Gözleri yine hafifçe kısılır. "Aynen böyle."

"Başka seçeneği yoktu."

"Müstakbel varisini de alıp gitmene izin mi verdi?"

"Kürtaj olacağım," diye yalan söyledim.

Alay ediyor. Yalan söylediğimi biliyor. "Ve seni durdurmaya bile çalışmadı. Lanetleneceğim."

O mavi gözler masanın öbür ucundan bana bakıyor, kırılmamı bekliyor. Ama kırılmadım. Karşılık veriyorum.

İki gece önce Lev'in gözümün önünde bir adamı öldürdüğünü gördüm. Sanırım bu adamdan korkmanın ötesindeyim. Özellikle de peşimde bu lepişten çok daha büyük bir balık varken.

"Şehirden ayrılıyorum," dedim.

Ajan Michaels bana çok iyi çalışılmış, inceleyici bir bakışla bakıyor ve bu şekilde bakarak kaç kişiyi konuşturduğunu merak ediyorum. Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, tavrı aniden değişiyor. Yüzü yumuşuyor. "Sana yardım etmeme izin ver. Dediğim gibi, seni güvende tutabiliriz. Bu adamı parmaklıklar ardına göndermek için bilmem gerekenleri söyle."

Başımı salladım. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Korkuyorsun ama korkmana gerek yok. Biz seni koruyabiliriz."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Beni ondan koruyamazsın. O senden daha zeki ve erişim alanı hayal edebileceğinden çok daha geniş. Beni bulur. Ayrıca, bu yüzden burada değilim."

Yüzü sertleşiyor. "O zaman neden buradasın?" "Size resmi bir açıklama yapmak için buradayım."

Bana şüpheyile bakıyor ama sonra telefonunu çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyuyor. Bir kayıt uygulaması açıyor ve kaydetmek için parlak kırmızı bir düğmeye basıyor.

"Ben Ajan Garrett Michaels ve resmi bir açıklama yapmak isteyen Brooke Masters ile birlikte oturuyorum." Bana başını salladı. "Lütfen adınızı söyleyin."

"Benim adım Brooke Rachael Masters."

"Ve bu kendi rızanızla yaptığınız bir açıklama mı?" "Evet."

"Kayıtlara geçmesi için ne söylemek istersiniz?"

"Artık Lev Zarkov'un nişanlısı olmadığımı. Ayrıldık ve ben hayatıma devam etmeye karar verdim. Lev, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bir beyefendiden başka bir şey değildi ve onun düzenlediğini iddia ettiğiniz suç teşkil eden davranışlar hakkında hiçbir bilğim yok. Lev, ZeeMed'in CEO'su ve demans hastalarının şampiyonudur. İşlediği iddia edilen suçlarla ilgili kanıt ihtiyacınız varsa, bunları destekleyecek başka birini bulmanız gerekecek çünkü ben kesinlikle bulamam."

Ajan Michaels hareketsiz ve sessiz kaldı. Sanki masaya bir bomba bırakmışım gibi.

"İfadeniz bu mu?"

"Evet."

Kaydı durduruyor. "Seni lanet olası küçük orospu." Kelimeleri sessizce ama her hecede jilet keskinliğinde bir keskinlikle söylüyor. "Onu koruyor musun?"

"Hayır, bu benim bebeğimi korumam." Ona ters ters bakıyorum. Artık kürtaj yaptırıyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok.

Gözleri bana doğru parlıyor, yüksek elmacık kemikleri sabahın erken saatlerinde pencereden içeri süzülen ışıktaki belirginleşiyor. Patlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Suç ortağı olarak kayıtlara geçmeni sağlayacağım."

"Lev'le işim yok. Onunla işim bitti, seninle de işim bitti. Benden ve bebeğimden uzak dur. Ve eğer biraz aklın varsa, Lev'den uzak durursun. O iyi bir adam, ne düşünürsen düşün."

Ajan Michaels aniden masanın üzerindeki bileklerimi tutuyor. "Beni dinle, hem de iyi dinle, seni lanet olası amcık. Senin yardımınla ya da yardımın olmadan o pisliğin gebermesini sağlayacağım. Ne yapmam gerektiği ya da neyi süslemem gerektiği umurumda değil, onunla ilgili her şeyi, önemseydiği her şeyi yok edeceğim ve eğer seninle başlamam gerekiyorsa, o zaman başlayacağım."

Sakin kalmaya çalışıyorum.

"Bırak gideyim." Ama daha yeni başlıyor.

"Bunun için çok sıkı ve çok uzun süre çalıştım ve kimse onu alaşağı etmemi engelleyemeyecek. Onu değil. Ne de sen. Ne de lanet kanunlar. Ne gerekiyorsa yapacağım. Ne gerekiyorsa söyleyeceğim. Gerekirse dişlerimin arasından yalan söylerim."

Gözlerim büyüdü. "Telafi edecek misin?"

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Michaels açıkça saplantılı ve çaresiz. *Aklını kaçırdığından* bahsetmiyorum bile.

Dudakları alaycı bir ifadeyle geri çekildi. "Hayatım boyunca onun gibi adamların istediklerini istedikleri zaman elde etmelerini izledim. Ve eğer onlara kolay gelmiyorsa, sadece alırlar. İş. Fırsatı. Mezuniyet balosu kraliçesi."

"Mesele bu mu? Lisedeki güzel kızını elde edemedin mi?" Bileklerimi daha sıkı sıkıyor ve irkilmeme neden oluyor.

"Bebeğini hapishanede mi doğurmak istiyorsun? Çünkü çekip gidersen bunun olmasını sağlarım. Ve başka ne yapacağım biliyor musun? Senin

asla göremeyeceksin. Şimdi bana ne bilmek istediğimi söyle, yoksa Tanrı yardımcım olsun, karnındaki o piç bebek anne ve babasını asla tanıyamayacak."

Bileklerimi serbest bırakıyorum.

"Hamile bir kadını korkutmaya çalışmaktan zevk mi alıyorsun, pislik?" Bileklerimi ovuşturarak tersliyorum. "Benden uzak dur yoksa resmi şikayette bulunacağım."

Nabzım kulaklarımda atarken, kabinden kayarak çıktım ve uzaklaşmaya başladım.

Sesleniyor. "Aşağı inecek, Brooke. Ve senin canını yakacağından emin olacağım." Ama ben uzaklaşmaya devam ediyorum ve lokantanın dışında kayboluyorum.

LEV

"Uyumamış gibi görünüyorsun," diyor Felix çalışma odama girerken.

Öğleden sonra erken bir saat ve adrenalin ve kafeinle koşuyorum. Dördüncü fincan kahvem önümde yarısı bitmiş bir şekilde duruyor.

"Birkaç saatim var." Bu bir yalan. Uyku benden kaçarken yatağında dönüp durduğum bir geceden başka bir şeyim yok. "Motel odasının dışında bekleyen adamlarınızdan bir haber var mı?"

Elindeki dosyayı havaya kaldırıyor ve yüz ifadesinden bunun iyi bir haber olmayacağını anlıyorum.

"Bunları görmen gerek," diyerek dosyayı masama bıraktı.

"Nedir bunlar?"

"Görünüşe göre gölgen Brooke ile düşündüğünden daha fazla temas kurmuş."

Sert bir nefes verdim.

Gölgem. Tabii ki, bir şekilde bu işin içinde.

Dosyayı açıyorum. Güvenlik kamerası fotoğraflarının ilk serisi Brooke ve Ajan Michaels'ın hastanede konuşurken çekilmiş. İkinci fotoğraf serisi ise

İkisi yine farklı bir günde ve yine hastanedeler gibi görünüyor. Ama Michaels kolunu Brooke'a dolamış ve Brooke yüzünü onun omzuna gömüyor gibi görünüyor.

Çok rahat görünüyorlar.

Ellerim masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor. Onları öyle sıkıyorum ki tırnaklarım derime batıyor ve parmak eklemlerim bembeyaz parlıyor.

Kız onun kollarında.

"Bu da ne böyle?" Homurdanıyorum.

"Göründüğü gibi, Lev. Brooke hastanede Ajan Michaels ile
g ö r ü ş ü y o r d u . "

İçimdeki sahiplenici canavar uyanıyor ve kükrüyor.

Feliks empatik görünüyor. "Bunu söylemek
istemiyorum-"

"O zaman yapma," diye hırslıyorum, Brooke'un beni Michaels'a ihbar etmiş olabileceği, ona benim ve bratva hakkında bilgi verebileceği düşüncesinden nefret ediyorum.

"Ben de senden daha fazla sevmiyorum. Brooke'u seviyorum. Ama fotoğraflara bak Lev. Kaçmasına yardım etmesi için bilgi alışverişinde bulunduğunu düşünmek çok mu zor?"

"Bir yemek kamyonunun arkasına saklandı ve motel odasının parasını arkadaşına ödedi. Michaels ona yardım ediyorsa, o zaman boktan bir iş yapıyor demektir." İçimdeki çalkantıdan nefret ederek fotoğraflara bakıyorum.

"Dahası da var."

Gözlerim fotoğraftan Feliks'e kaydı. "Ne?"

Bu sabah çekilmiş bir set bulana kadar fotoğrafları karıştırır. Brooke ve Ajan Michaels bir lokantada konuşurken çekilmiş.

İçim acıyla burkuluyor.

Feliks takım elbisesinin cebinden bir mektup çıkarır. "Ve bu da bu sabah geç saatlerde geldi."

Şartlı tahliye başvurusunun reddedildiğine dair bir bildirim. Tam bunun konuyla ne ilgisi olduğunu soracaktım ki başvurudaki ismi gördüm. Todd Bastık. Brooke'un ailesinin ölümünden dolayı hapse atılan adam. Şartlı tahliye için uygunmuş. Ama bugün, kurul bunu reddetti.

Ve şimdi Brooke kayıp.

"Adalet Bakanlığı'ndaki bağlantımıza ulaşın. Şartlı tahliye kurulunun o herifin özgürlüğünü reddetme kararında neyin etkili olduğunu sorun."

"Çoktan öğrendim. Görünüşe göre bir FBI ajanı kulaklarına kadar girmiş. Su soğutucusunun etrafındaki konuşmalara göre."

Feliks'in tereddüt ettiğini hissediyorum.

"Bana söylemediğin şey ne?" Talep ediyorum.

"Bağlantımız ayrıca birisinin kesinlikle FBI ile konuştuğunu doğruladı. Bizim çevremizden biri. Üzgünüm kuzen ama bu sadece o olabilir."

"Daha fazla su soğutucusu dedikodusu mu?"

"Belki, ama bazen en güvenilir kaynaktır." İç çekiyor, bundan hoşlanmıyor. "Tüm yollar Brooke'un FBI'ın muhbiri olduğuna işaret ediyor gibi görünüyor."

Sözleri yüzüme bir yumruk gibi inebilirdi.

Vücudumdaki her kas onun sadakatsizliğinin acısıyla geriliyor.

"Eğer biri konuşuyorsa, neden daha önce duymadım?" Homurdanıyorum.

"Çünkü daha yeni oldu."

"O olmayabilir. Zaten bir faremiz olduğundan şüpheleniyordum."

"Federallerle konuşan bir sıçan değil. Vlad'la konuşan bir sıçan. Bu farklı bir şey. Ayrıca, Brooke bugün onunla buluştu. Bağlantımız bu yeni tanışın daha yeni geldiğini söyledi. Tarihler ve isimler gibi kesin detaylara erişimi yok. Sadece yeni olduğunu söyledi. Sen tesadüflere inanmazsın, ben de inanmam."

O haklı. Benim yok. Dumanın olduğu yerde, genellikle lanet bir ateş vardır.

Göğsümün derinliklerine ağır bir yük yerleşiyor.

"Bu kişi daha derine inebilir mi? Bir isim bulabilir mi?"

"Bu davanın ayrıntılarının ekstra güvenlikle örtüldüğünü söyledi. Michaels'ın seni alaşağı etmeyi ne kadar istediğini biliyorsun. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. Sadece belirli güvenlik seviyelerindeki kişilerin bilgilere erişebilmesini sağladı."

"Peki ya diğer bağlantın? Eskiden çıktığın kadın. FBI'da yüksek yetkilere sahip değil mi?"

"Olivia?" Utangaç görünüyor. "Şu anda müsait değil." Yani siki bir şekilde o köprüyü yakmış.

Sandalyemde arkama yaslandım, omuzlarım gerginlikten gerilmişti. "Brooke olmayabilir. Bratva'da bir fare aramaya başlamak istiyorum."

Feliks kaşlarını çatır. "Brooke'u ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Onun olmasını istemiyorum. Ama o fotoğrafların ve Todd Bastik'in şartlı tahliye talebinin reddedilmesinin onu suçlu gösterdiğini sen bile inkâr edemezsin."

"Belki, ama uyanık olmalı ve bu konuda tünel görüşüne sahip olmamalıyız."

"Katılıyorum ve umarım onun hakkında yanılıyorumdur. Ancak duygularınızın bu işin önüne geçmesine de izin veremeyiz."

Ona ters ters bakıyorum. Sanki benim kararlarımı sorguluyormuş gibi konuşuyor. Ondan başka biri olsaydı, çıplak ellerimle yüzünü kafasından silerdim.

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Hiçbir duygunun kararımı gölgelemesine izin vermem."

"Hayır ama Brooke'a karşı hissettiğin gibi birine karşı bir şeyler hissettiğin oldu mu hiç?" "O benim çocuğumu taşıyor."

"Ve ona karşı hislerin bu kadar mı?"

"Hayır, d e ğ i l d i . " Fotoğraflara ve Todd Bastik'in şartlı tahliye talebinin reddedildiğine dair tebligata bakıyorum ve ihaneti iliklerime kadar hissediyorum. "Ama şimdi öyle."

İçimde bir canavarın uyandığını hissediyorum. Birine karşı bir tür duygu beslediğim için ona körü körüne inanmaktan beni korumak için doğmuş bir canavar.

Ve şu anda bana Brooke'un bunu neden yaptığını hatırlatıyor.

Hayatına girdim ve acımasızca onu takip ettim.

Dairesine zorla girdim ve bir zamanlar evlenecek kadar sevdiği adama silah doğrulttum.

Onu güvenli hayatından -araba bombaları ve suikast girişimleri hakkında endişelenmek zorunda olmadığı hayatından- kopardım ve benim dünyamda benimle yaşamaya zorladım.

Tüm bunlar, onu bir an için gördüğüm ve onu istediğime karar verdiğim o kader günü yüzünden oldu.

Hepsi içimde onu benim yapmak isteyen hastalıklı bir saplantıyı doğuran bir an yüzünden.

O zamandan beri, fantezilerimde bir piyon oldu. Özgürlüğünü elinden aldım ve onu o kadar çok köşeye sıkıştırdım ki, tekrar tekrar benimle yatağa girecek kadar kafası karıştı.

Ve yatağımda, onu ışıktan daha da uzağa ve karanlığın derinliklerine çektim, orada benimle birlikte daha da derine battı.

Şimdi, Ajan Michaels onu ışığı tekrar görebileceği, eski hayatına geri dönebileceği kadar uzağa çekti. Arkadaşlarını ve ona benimki kadar acı vermeyen bir dünyayı içeren bir hayat.

Yani asıl soru bunu *neden* yaptığı değil.

Neden yapmasın ki?

LEV

Feliks gittikten sonra Brooke ve Ajan Michaels'ın fotoğraflarına bakıyorum.

Wilson'la evleneceği günü düşündüm. Arabayla evinin önünden geçerken onu gelinliğiyle limuzinden inerken nasıl gördüğümü. Omzunun üzerinden bir bakış attığında ve güzel yüzünü ilk kez gördüğümde nasıl yıldırım çarpmış gibi hissettiğimi.

O anda zayıf düştüm. Sadece bir bakışla takıntılı oldum.

Ve o zamandan beri, onu yatağıma almakla başlayıp kalbime almakla biten bir dizi hata yaptım.

Hatta onu sevme ve bir aile kurma fikrine kendimi kaptırdım.

Sanki normal bir hayat yaşayabilirmişim gibi. Normal bir adam olmak.

Ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Hayatımdaki her izini silebilseydim, silerdim. Ama o benim bebeğime hamile ve istesem de istemesem de bu bizi belirsiz bir süre için birbirimize bağlıyor.

Ona bakıldığından emin olacağım. Korunacak. Ben çatı katında otururken o burada çocuğumuzla yaşayabilir. Temasımız sınırlı olacak ve sadece bebekle ilgili olacak.

Ama bırak kalbime yaklaşmasını, yatağıma girmesine bile izin verirsem lanetleneceğim.

Bu noktadan sonra, Brooke Masters çocuğumu taşıyan kadındır, başka bir şey değil.

Ve bunu anladığından emin olacağım.

BROOKE

Zar zor uyuyorum. Ve yine gecenin bir yarısı Lev'i özleyerek uyanıyorum. Bedenim fiziksel olarak onun için ağrıyor.

Ama Ajan Michaels'la konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Umarım şimdi ne demek istediğimi anlamıştır ve beni rahat bırakır.

Gecenin büyük bir bölümünde dönüp duruyorum, sadece yastığa sarılıp Lev'in sıcak bedenine sarılıyormuşum gibi yaptığımda uykuya dalıyorum. Kendimi sersemlemiş hissediyorum ve kapım çalındığında yarı uyanık durumdayım.

Sinirlerim bozuluyor ve patlıyor. Lev beni buldu mu? Kalbim öyle umuyor ama aklım bulmaması için dua ediyor.

Bugün New York'tan temelli ayrılıyorum. Henry'yi arayacağım ve eve giden bir otobüse binebilmem için bana biraz para göndermesini isteyeceğim. En azından etrafım arkadaşlarımla çevriliyken bir şeyler bulabilirim.

Ama Henry'yi aramama gerek yok, çünkü pencereden dışarı baktığımda onu kapının eşiğinde görüyorum.

Kapıyı açtığımda kollarımı ona doluyorum ve aniden son birkaç gündür ne kadar yalnız hissettiğimi fark ediyorum.

"Hey, bebeğim," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Her şey yolunda. Ben buradayım."

Ağlamaya başladım. "Merak etme, bunlar üzüntü gözyaşları değil. Mutluluk gözyaşları." Elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Motel odasına girdiğimizde soruyorum.

Ama kapıyı arkamızdan kapattığım anda tuvalete koşup kusmak zorunda kalıyorum. Sabah bulantısıymış, hadi oradan. Daha çok gün boyu süren bir hastalık.

Dışarı çıktığımda Henry yatağımda oturuyor ve şüpheli görünüyordu.

"Hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap veriyorum, kaçamak bir şekilde.

Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve bana çok ciddi bir bakış atıyor. "Seni eve götürmek için buradayım. Ama bir yere gitmeden önce her şeyi bilmem gerek bebeğim. Benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Eğer sana yardım edeceksem, her şeyi bilmem gerek."

Henry'ye her şeyi anlatamam. Bu onun hayatını tehlikeye atar. Ama ona söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim.

"Eğer erkek arkadaşım beni bulursa, gitmeme izin

vermez." "Neden?"

"Çünkü hamileyim."

BROOKE

On dakika sonra yolun karşısındaki lokantanın kabinlerinden birine oturduk.

"Hamile mi?" Henry hâlâ şoktadır. "Bu nasıl oldu?" "Sence nasıl oldu?"

"Bekle, Wilson'un mu yoksa Bay Gizemli'nin mi?" "Lev'in."

"Yani daha çok erken."

"Beklediğiniz kadar erken değil. Onunla tanıştığım gece hamile kaldım." Henry'nin kaşları havaya kalktı. "Hiç korunmadın mı?"

"Diyelim ki her şey çok gerçeküstüydü ve çok fazla risk aldım. Ama önemli olan şu ki, şimdi onun bebeğini taşıyorum."

"Yine de ondan saklanıyorsun." Kaşlarını çatıyor. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır, Lev bana asla zarar vermez." Kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü. Çünkü Lev'in bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Yani, eğer izin veririm kalbimi kırabilir. Ama bana asla fiziksel olarak zarar vermez.

"O zaman sorun ne? O bir pislik mi?"

"Hayır, çok çekici biri."

"Bencil bir aşık mı?"

"Hayır, kendininkini almadan önce bana kat kat veriyor."

"Ooh, bu adamı sevdim. Bekle, kişisel hijyeni kötü değil, değil mi?" "Hayır, çok kaba ve ilkel bir şekilde erkek bakımlı."

"Aletin küçük

mü?" "Büyük."

"Ağzı açık çiğniyor mu?" "Hayır."

Kıkırdıyorum.

"Evli mi?" "Hayır."

"O zaman neden kaçtın?"

Lokantaya bir göz attım ve sonra eğildim. "O Rus mafyası." Kaşı

havaya kalktı. "Bratva'da mı?"

"O bratva. O pakhan. Patron."

İşte o zaman Henry hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Başını arkaya attı ve güldü.

"Neden gülüyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Henry başını sallıyor, görünüşe göre tam şu anda peşimde bir bratvanın pakhanının olması tehlikesini görmüyor.

"Bir pakhanla tek gecelik bir ilişki yaşadın." Başını sallarken kıkırdıyor ve kafam karışıyor çünkü bunu eğlenceli ve heyecan verici bulmayıp çıldıracağını düşünmüştüm. "Bir keresinde bir Rus gangsterle çıkmıştım."

"Yaptın mı?"

"Hayatımın en ateşli seksiydi. En büyük sik ondaydı ve herif onu nasıl kullanacağını biliyordu." Kendini hayranlıkla izliyor. "Derin boğaz da yapabiliyordu. Hayatımın en iyi kafasıydı aslında."

"Sonra ne oldu?"

"Sürekli randevularına gelmiyordu çünkü, ne bileyim, gidip birilerini öldürmesi falan gerekiyordu."

"Henry!" Haykırıyorum.

Kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum, yani, belki."

Garsonumuz kahve getirdi ve yemek siparişimizi aldı. Benim için krep. Henry için waffle.

"Neden Rus mafyasından olan erkek arkadaşından hiç bahsetmedin?" diye sormadan önce gitmesini bekledim.

"Çünkü çıldıracağını ve bana bitirmemi söyleyeceğini biliyordum... ve seks çok iyiydi."

Anladım.

Kaç kez arkadaşlarımı arayıp Lev'le ilgili içimi dökmek istemiştim ama yapmamıştım çünkü Lev'le ilişkimin mutlu sonla biteceğine dair nefis kuruntularımdan beni kurtaracaklarından korkmuştum.

Öyle olsaydı, belki de bu karmaşanın içinde olmazdım.

Ama onları dinler miydiniz?

Ağzımın içini kemiriyorum. "Onun dünyasının neye benzediğini gördüm ve bunun bir parçası olmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Henry'nin yüzü ciddileşir. "Hiç şiddet uyguladı mı?"

Diz çökmüş, hayatı için yalvaran adamı düşünüyorum.

"Bana karşı değil. Bana zarar verebileceğini hiç sanmıyorum. Onu tanıdığım kısa süre içinde bile, belirli ilkelere göre yaşadığını biliyorum ve

Kadınlar... bunu görgüsüzlük olarak değerlendirir." Başımı sallıyorum. "O her zaman koruyucu ve verici oldu, sadece yatakta değil. Bana çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat sundu."

"Ondan ayrılmak istiyor gibi görünmüyorsun."

"İstiyorum."

"Senin konuştuğun gibi

konuşmuyorsun." "O zaman nasıl

konuşuyorum?"

"Sanki ona deli gibi aşık mışsın gibi."

"Bu doğru değil" diyorum, önümdeki kahve fincanıyla meşgul olurken.

Garson bize yemeklerimizi getiriyor ve ben aniden acıkıyorum ve aylardır yemek görmemiş gibi krepleri mideye indiriyorum.

"Öyleyse Chicago'ya geri dön. Ben zaten senin evinde kalıyorum. Seni koruyabilirim."

Muhteşem arkadaşşıma bakıyorum, onu bu işe bulaştırdığım için nefret ediyorum. Beni Lev'den asla koruyamazdı. Ama bunu ona söylemiyorum. Bunun yerine kreplerimin ve Henry'nin burada olmasının tadını çıkarmaya devam ediyorum çünkü Lev'le boy ölçüşemeyecek olsa da beni yalnız olduğumdan daha güvende hissettiriyor.

Waffle'larını yedikten sonra Henry parmaklarını yaladı. "Hadi, moteline geri dönelim ve havayolunu arayalım, böylece seni Chicago'daki evine götürebiliriz." Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Her şey yoluna girecek, göreceksin."

Onun iyimserliğini paylaşmıyorum ve o da bunu anlayabiliyor.

Masanın üzerinde, elini benimkinin üzerinde kaydırıyor. "Seni yakaladım, evlat."

Parmaklarımı onunkilere doladım. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok yardımcı oluyor."

Sırıttıyor. "Beni bilirsin, her zaman bir maceraya hazırım."

Lokantadan çıkıyoruz, kavşağı geçip motele gidiyoruz ve otoparka doğru ilerliyoruz.

Otel odanın önündeki siyah Escalade'i gördüğüm anda vücudum birbirine zıt iki şey yapıyor.

Birincisi, Lev'in beni bulduğunu bildiğim ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmediğim için böbrek üstü bezlerim adrenalın dalgası gönderiyor.

İkincisi, ilkini takip eden ikinci bir dalgalanma hissediyorum ama bu seferki büyük bir heyecan dalgası olarak içime çöküyor. *Çünkü Lev beni buldu. Ve içimde hâlâ onu görmek için yanıp tutuşan berbat bir yan var.*

Etrafa bakıyorum ama onu

göremiyorum. Ne yapacağım?

Savaş ya da kaç mantığım devreye giriyor ve kaçmanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar veriyorum. Çünkü Henry'nin bu işe karışmasını istemiyorum.

"Henry," diye fısıldadım. "Buradan çıkmamız gerek."

Otel odanın önünden geçmeyi gerektirmeyen bir kaçış yolu aramak için dönüyorum ama döndüğüm anda tam arkamda duran kaya gibi sert bir göğüsle çarpışıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda tanıdık bir çift koyu renk göz ve gergin bir çene görüyorum.

"Merhaba, Bayan Masters." Sesi soğuk ve sert. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

LEV

Feliks ve ben Henry ve Brooke'u küçük motel odasına kadar takip ettik ve kapıyı arkamızdan kapattık.

"Ne haltlar dönüyor?" Henry talep ediyor.

Brooke gözlerime bakmadan, "Henry, bu Lev," diye açıklıyor.

"Ben de Feliks," diye söze giriyor Feliks ve hemen Henry'nin elini sıkıyor.

Henry'nin gözleri parlar. "Şey, merhaba..."

Feliks ona çapkın sırtışlarından birini veriyor ve ikisi sanki hepimiz burada lanet bir Tinder randevusundaymışız gibi birbirlerine bakıyorlar.

Boğazımı temizliyorum.

İki adam da dönüp bana bakıyor ve Feliks olması gerektiği gibi bir asker gibi doğruldu.

"Beni nasıl buldun?" Brooke soruyor.

"Soğutuculu bir teslimat kamyonuyla gittiniz. Sağduyuya göre bir sonraki durakta inmen gerekirdi. Joe'nun bir sonraki durağının olduğu yolun karşısındaki bir motelde saklanmak pek akıllıca bir hareket değil."

"Mafyadan kaçma konusunda amatör olduğum için beni affedin."

"Bratva," diye hatırlatıyorum ona.

Gözlerinden bana kurşun sıkmaya devam ediyor.

Motel odası bir bok çukuru.

Bu benimle olmaktan daha mı iyiydi?

"Benimle eve geliyorsun," diyorum ses tonumdaki gerginliği kontrol edemeyerek.

"Hayır, değilim," diye karşılık veriyor.

Henry öne doğru bir adım atarak, "Ve eğer yardım edebilirim, hayır," dedi.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. Gözünün korktuğu belli ama Brooke'a ulaşmamı engellemek için kendini onun önüne atacağını hissediyorum.

Bu adamı sevdim.

Kim olduğumuzu biliyor ve hâlâ bana karşı koyacak cesareti var. Onu koruma ihtiyacına hayranım. Boşuna olsa bile. Çünkü Brooke'u eve götürmemi engellemek volkanik bir patlamayı durdurmaya çalışmak gibi olacak. *İmkansız*. İçimde kaynayan, patlamaya hazır, katman katman yıkım ve onu patlatmaya hazır bir öfke var. Ama onun deneme isteğine saygı duyuyorum. Onu önemsiyor. Onu becermek istediği için değil, onu gerçekten sevdiği için ve bunu takdir ediyorum.

Feliks'e bilmiş bir bakış attım, o da hemen anladı. Brooke'la yalnız kalmak istiyorum.

Henry'ye döner. "Belki de sen ve ben dışarı çıkıp bu ikisinin konuşmasına izin vermeliyiz."

Henry, Brooke'a bir bakış attı. *Burada ne yapmalıyım?*

"Bu dinlemen gereken çok iyi bir tavsiye," diyorum ona.

Brooke başını sallar ve Henry, Feliks'in onu kapıya doğru yönlendirmesine izin verir. "Sigara içiyor musun?" Feliks sorar.

Henry yüzünde endişeli bir ifadeyle Brooke ve beni izlerken dalgın dalgın, "Sadece seksten sonra," diye cevap veriyor.

Feliks sırtıyor ve ona göz kırptıyor. "Önce bir sigara içelim, sonra nasıl gideceğimize bakarız, olur mu?"

Onlar gittikten ve sadece ben ve küçük kaçağım kaldıktan sonra, ona oturmasını işaret ediyorum.

Tabii ki bunu reddediyor.

"Ben burada iyiyim."

Ona uyarıcı bir bakış gönderdim. "Otur."

Bana pis bir bakış atıyor ama yine de yatağın kenarına oturuyor. "Eğer bu işi çabucak halledebileceğimiz anlamına geliyorsa."

"Öyle bir şey olmayacak."

Ona bakmanın zor olduğunu kabul ediyorum çünkü içimdeki öfkeyi zar zor bastırıyorum.

Beni terk etti.

Ve benden korkmuş küçük bir fare gibi kaçtığından beri, kafamın içinde onunla bu konuda milyonlarca tartışma yaşadım ve hiçbirini kazanamadı.

Şimdi burada, beni federallere sattığını öğrendiğimden beri ilk kez ona bakıyorum ve içimdeki acı beni şaşırtıyor.

"Seninle konuşmamız gereken birkaç şey var," diyorum.

"Tamam, ama şu işi bitirelim. Ne söyleyeceksen söyle."

Yorgun görünüyor ve ona göz kulak olmak isteyen yanım, üzerine fazla gitmemem gerektiğini söylüyor. Benimle konuşmadan kaçtığını unutun. Sadece kendini değil bebeğimizi de tehlikeye attığını unut. Onu kollarıma alıp sarılmak için can attığımı unutun çünkü onu düşmanlarımdan önce bulduğumuz için çok rahatladım.

Ama beni terk etmesinin acısını hissedenden diğerk parçam daha büyük ve daha öfkeli ve şu anda kontrol onda ve onun bunu bildiğinden emin olmaya kararlı.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum.

Bu da onu hazırlıksız yakalıyor çünkü kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Evet, motel odamda karşımda dururken senden kaçtığımı bildiğin çok açık."

Küçük kaçağım bir tavır geliştirdi ve ilk olarak ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Onu cezalandırmak mı yoksa öpmek mi?

"Ajan Michaels ile kahvaltı randevunuzdan bahsediyorum."

Sırtını dikleştiriyor ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. "Bunu biliyor muydun?"

"Onunla her konuştuğunuz zamanı biliyorum." "*Her seferinde* mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Telefonumdaki görüntüleri açıyorum ve ekranı görebilmesi için ona doğru tutuyorum. "Hastanede." Farklı fotoğrafları görüntülemek için parmağımı ekranda gezdiriyorum ve adamın kolunu kıza doladığı fotoğrafta duruyorum. *Kahretsin, o fotoğrafa bakmak hâlâ canımı yakıyor.* "Bu benim favorim. İkiniz oldukça samimi görünüyorsunuz."

Daha dik oturuyor ve büyük, güzel, öfkeli gözlerini bana dikiyor. "Ne öneriyorsun sen?"

"Hiçbir şey önermiyorum. Sadece gerçekleri önünüze seriyor ve sizden bunları açıklamanızı istiyorum." Dün lokantadaki bir sonraki görüntülerinde duruyorum. "Söyle bana, bir fincan kahve karşılığında ruhunu FBI'a sattın mı?"

Öfkesinin yavaş bir yanmadan kaynakayan bir öfkeye dönüştüğü anı görüyorum. Burun delikleri hafifçe açılıyor ama bir tür düğmeye bastığımı anlamama yetiyor.

"Ajan Michaels'la bir şekilde ilişkim olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Samimi göründüğünüzü inkar edemezsiniz. Sana koruma teklif etti mi? Seni benden uzaklaştırmak için Joe'nun kamyonetinin arkasına gizlice binmeni mi söyledi?"

"Hayır, hepsini kendim yaptım ve sakın bunun acısını Joe'dan çıkarmaya kalkma. Kamyonetinin arkasında olduğumu bilmiyordu ve bunun için bir nedeni de yoktu, bu yüzden ona hiçbir şey yapmayın."

"Şu haline bak, her zaman etrafındaki herkesi kurtarmak için acele ediyorsun. Benim dışındaki herkesi tabii ki." Sözlerimin niyet ettiğimden daha duygusal çıkmasından nefret ediyorum. İçimden geçen bu kadar çok duyguyla başa çıkmaya alışık değilim, bu da Brooke'u benden mümkün olduğunca uzak tutmam için bir başka neden. Ona karşı hissettiklerim beni zayıflattı ve onları ses tonumdan uzak tutamazsam hâlâ zayıflatmaya devam edecekler.

Ama duramıyorum. Sanki ağzımın kendi aklı varmış gibi.

"Planın ne? Seninle burada buluşacak ve seni yeni hayatına mı götürecek? Araya girip bebeğimi büyütmene yardım mı edecek?"

Başka bir erkeğin çocuğuma babalık yapması fikri vücudumu kontrolsüz bir öfkeyle titretiyor.

Brooke'un gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ben de tam on ikiden vurduğumu hissediyorum ve yumruklarım iki yanımda sert toplar haline geliyor.

"Onunla hiçbir alakam yok. Ona beni rahat bırakmasını söyledim." Gözleri kısıldı. "Ve bebeğimi büyütmek için kimsenin yardımına ihtiyacım yok, anlıyor musun? Bunu kendi başıma yapabilecek kapasitedeyim."

"Artık bu senin seçimin değil, değil mi? O bebeği sen ve ben büyüteceğiz. Ve hiç kimse, Ajan Michaels gibi hırslı bir *pizda* bile bunun olmasını engelleyemeyecek."

Ayağa kalktı. "Sana söyledim, onunla hiçbir alakam yok. Ona beni rahat bırakmasını söyledim."

İçimden yükselen alaycı seslere engel olamıyorum. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Şimdiye kadar beni tanımadıysan ve sözlerim senin için bu kadar az şey ifade ediyorsa, konuşacak bir şeyimiz kalmamış demektir."

Ben katılmıyorum. "Konuşacak çok şeyimiz var. Ve bu motelin bu bok çukurunda olmayacak. Sen ve Henry benimle geri geliyorsunuz."

"Cehennem gibiyiz."

"Seçme şansın varmış gibi konuşuyorsun. Ama açık konuşayım... yok."

"Ne yapacaksın, beni yine mi kaçıracaksın?"

"Evet, Bayan Masters, yapacağım şey tam olarak bu."

BROOKE

Lev'in beni malikanesine götürdüğünde yapacaklarından korkmalıyım. Ama korkmak için çok kızgınım. Aslında, öfkeliyim. Onu federallere ispiyonladığımı düşünüyor. Yaptığım onca şeyden sonra. Sakladığım her kelimededen sonra. Yaşadığımız onca şeyden sonra. *Benim* dürüstlüğüme sorgulamaya cüret ediyor.

Bana bakmıyor. Robot gibi dümdüz karşıya bakıyor. Sırtı dik. Omuzları gergin. Çenesi gergin. Karanlık enerji antimadde gibi ondan yayılıyor.

Oysa ben arabanın arka koltuğunda vücudumu saran öfkeli enerji yüzünden zar zor oturabiliyorum.

Bir yerde bebeklerin annelerinin rahimde hissettiklerini hissedebildiklerini okumuştum. Bu yüzden kendime sakın olmamı söylüyorum. Ama sakın olmak şu anda tırmanmak için çok büyük bir dağ. Bana böyle hissettirmekten sorumlu olan pislik tam yanımda bir Paskalya Adası heykeli kadar hareketsiz ve iletişimsiz otururken değil.

Öfkem içimde kabarıyor ve dışarıda olmasının içeride olmasından daha iyi olduğuna karar veriyorum, bu yüzden varlığımın felaketi haline gelen adama dönüp onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylüyorum.

"Beni federallere gitmekle suçlamaya cüret ediyorsun."

"Bu bir suçlama değil." Bana bakmıyor. Sadece önüne bakmaya devam ediyor. "Yaptığını kanıtlayacak resimlerim var."

"Onunla görüştüğümü kabul ediyorum. Ama sadece beni rahat bırakmasını söylemek için." "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

Sonunda bana bakmak için başını çevirdi. Gözleri soğuk ve karanlık. "Todd Bastik'i hapiste tutmak için şartlı tahliye kuruluyla konuşmayı teklif etmediğini mi söylüyorsun?"

"Teklif etti ama ben reddettim."

"Bundan biraz daha ikna edici olmanız gerekecek. Bastik'in şartlı tahliyesi reddedildi. FBI'daki küçük arkadaşın sayesinde."

Bu ayrıntı kızgın öfkemi dindirmeyi başardı ve Todd'un hâlâ parmaklıklar ardında olmasına minnettarım. Bu beni suçlu gösterse bile. Ama Lev'in bana inanıp inanmaması umurumda değil. Şimdiye kadar yaptığım tek şey sözümün arkasında durmakken, sözümü sorguluyor olması bile çok canımı sıkıyor Bay Pakhan.

"Bunun Ajan Michaels ile yaptığım konuşmayla hiçbir ilgisi yoktu."

Başka tarafa bakıyor. Çenesi keskin. Yanağındaki kaslar seğiriyor. Bana kızgın olmaktan daha fazlası. Öfkeli. Ve sadece FBI'la görüştüğüm için değil. Gittiğim için bana kızgın.

Kollarımı kavuşturdum ve pencereden dışarı bakmak

için arkamı döndüm. Benden ne yapmamı bekliyordu?

Etrafımızdaki dünya yanıp kül olurken mutlu aileler mi oynayacaktık?

"İyi misin?" Zarkov Malikanesi'nin kapısına geldiğimizde Henry omzunun üzerinden soruyor.

O ve Feliks tüm yol boyunca sessizce konuştular. Bay Robot ve ben buz gibi bir sessizlik içinde otururken ikimiz de pencereden dışarı bakıyorduk.

Henry'ye "Ben iyiyim," diyorum ve o da gülümsüyor.

O ve Feliks iyi anlaşıyorlar. Bu da bu gece burada kimsenin öldürülmeyeceğine dair iyi bir işaret.

Lev hariç. Çünkü motel odasından ayrıldığımızdan beri bunu kafamda binlerce kez yaptım. Hayır, bekle, onu motel odasında öldürmeye tam da beni onu Ajan Michaels'a ispiyonlamakla suçladığı sırada başladım. Lev'in yeni bebeğimin babası olmaya karar verdiğini de ekleyeyim.

Çünkü Lev pisliliğin teki.

Kapılar açılıyor ve uzun araba yolunun sonundaki büyük eve doğru gidiyoruz.

Henry huşu içinde ıslık çalar. "Tanrım, siz de kimsiniz?"

Durduğumuzda, Feliks çocuk kilidini çözene kadar arabanın kapı koluna saldırıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıkıyorum.

Lev arkamdan geliyor ve ön merdivenleri hışımla çıkmadan önce kapısını daha yüksek sesle çarpıyor.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" diye

homurdanıyor. "Odama."

"Hayır, gelmiyorsun. Benimle geliyorsun." Koluma girdi. "Daha konuşmamız bitmedi."

Kolumu çekip kurtarıyorum. "Seninle bir yere gideceğimi düşünüyorsan, beni bu konuda iyi bir sporcu olmaktan başka bir şey yapmakla suçladığını duymak için, o zaman delirmiş olduğun kadar hayal görüyorsun demektir."

"Ve eğer bu konuda bir seçeneğiniz olduğunu düşünüyorsanız, o zaman siz de hayal görüyorsunuz demektir."

"Sanki benim bu konuda herhangi bir seçeneğim varmış gibi," diye bağıyorum.

"O zaman bu bir sürpriz olmamalı," diye bağırır.

Feliks araya girer. "Um, Pakhan..."

Lev ve ben dönüp hep bir ağızdan "Ne?" diye bağırдық.

Feliks ve Henry merdivenlerin dibinde durmuş bizi izliyorlar.

Feliks başını Henry'ye doğru eğdi. "Bu akşamki misafirimizi nereye koyayım? Yani, siz ikiniz birbirinize biraz daha bağırabilin diye onu eğlendirmekten mutluluk duyarım."

Lev kuzenine ters ters bakar. "Ona göz kulak ol. Ben Bayan Masters'la işleri halledene kadar gitmeyecek."

Henry endişeli görünmüyor. Neden baksın ki? Bunu yüzünde görebiliyorum. -Bunun birbirlerine aşık iki insan arasındaki seksi bir tartışma olduğunu düşünüyor. Aslında, hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor. Özellikle de kolunu Feliks'in koluna doladığında ve birlikte merdivenlerden çıkıp içeride gözden kaybolduklarında.

Öfkeli Pakhan'dan kaçıp arkalarından içeri dalmak için bir fırsat yakaladığımı anlıyorum ama Lev daha hızlı davranıp bana yetişiyor. Tekrar koluma giriyor, beni uzun saray koridorundan ofisine doğru sürüklüyor ve büyük, ağır kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor.

Onu silkeleyip uzaklaşıyorum. "Beni hırpalamayı kes, pislik."

"Oh, *ben mi pisliğim?*"

"Evet."

"Bana tekrar hatırlatın, kim tek kelime etmeden kaçtı ve sonra FBI ile yemek yedi?"

Gözlerimi deviriyorum çünkü artık daireler çizmeye hazır değilim. Parmağımı ona doğrultup göğsüne bastırıyorum. "Bu benim götlük yapmam değil, bebeğimi korumam."

"*Bebeğimiz*," diye feveran ediyor. Bir adım daha yaklaşarak sırtımı arkamdaki duvara dayamaya zorluyor. "Kimse seni ve bebeğimizi benim gibi koruyamaz. Düşmanlarımdan kaçabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Düşmanlarımdan kaçabileceğini

Ben... o zaman ne kadar inatçı olabileceğimi gerçekten bilmiyorsun. Eğer kaçarsan, seni bulurum."

Gözlerinde ateş parlıyor ve söylediklerinden şüphe duymuyorum.

Sinirlerimi, ağrıyan meme uçlarımı ve kalçalarımın arasındaki delice zonklamayı yatıştırmak için nefesimi içime çekiyorum. Çünkü kafam kızgın ve cinayete hazır olsa da, görünüşe göre vücudum tamamen başka bir şeye hazır. Ona bu kadar yakın olmak her parçama çılgınca şeyler yapıyor. O çok fazla. Ondan gelen sıcaklık. Yakışıklı yüzündeki yoğun karanlık bakışlar. Ve kokusunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu söylememe gerek yok. Bana güvenliği ve orgazmı hatırlatıyor. Ve ne yazık ki, vücudum onun nasıl verdiğini çok iyi hatırlıyor.

Üzerimde yükseliyor, ama yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. *Öpecek kadar yakın.*

Avucumu göğsüne bastırıyorum. Boşluğa ihtiyacım var. Havaya. *Bir psikiyatriste.*

Şimdi bile, beni buraya geri getirerek seçimimi elimden alırken, bedenim onun dokunuşu ve ihtiyacı için ağrıyor. Sert çizgileri ve kaba sözleri olan bu manyak değil.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında, yakasından tutup onu öperek karşılık veriyorum. Sertçe.

Öpücüğü ateş gibi, dudakları sıcak ve talepkâr, dili güçlü ve emredici. Çenemi avuçlarının arasına alıyor ve beni daha sert öpüyor, bedenimi ezici bir ihtiyaç kaplıyor.

Etrafına uzanıp kıcını avuçluyorum, ereksiyonunu hissettiğimde inliyorum. Bunu istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Bacaklarımın arasındaki zonklama acımasızca vuruyor ve kalçalarım onunkini arıyor, horozunun sert ana hatlarını arıyor çünkü sürtünmeye ihtiyacım var, lanet olsun.

Ellerimi başımın üzerine itiyor ve bir eliyle orada tutarken diğer eliyle bacağımın altına kanca takıyor ve içeri girebilmek için yukarı kaldırıyor

arasında. Ereksiyonunun sert hatlarını içime bastırıyor ve neredeyse sadece bu temas yüzünden boşalıyorum.

Ağzının içinde nefes alıyorum ve ona sürtünüyorum, o da inliyor ve bu sadece ateşi körükleyen ilkel bir gümbürtü.

Dudakları omzumu buluyor. Boynumu. Ve kulağımın altındaki yumuşak noktaya kadar gidiyor.

Nefesim kesiliyor.

Bana sürtünüyor ve ben nefes almaya

başlıyorum. Elleri vücudumda dolaşıyor,

alev alev yanıyor.

Dudakları tekrar ağzımı buluyor ve öpücüğü çok şiddetli. Eli aramıza giriyor ve kot pantolonumu yırtarak açıyor, düğmesini patlatıyor ve fermuarını bozuyor. Parmaklarını külotumun altından geçiriyor ve parmakları klitorisimi geçip içime kaydığında titriyorum.

"Seni parmaklarımla duvara yaslayıp sikene kadar beni azdırmaktan hoşlanıyorsun." Omzuma doğru inliyor. "Çok ıslaksın."

Sadece ıslak değilim. Sırılsıklamım.

Parmakları içime girmeden önce klitorisimi çıldırtıcı dairelerle ovuyor, sonra tekrar klitorisime işkence etmek için geri dönüyor.

Duvara yaslandım. Ondan

nefret ediyorum.

Gerçekten istiyorum.

Ama şu anda gelmeyi ondan nefret etmekten daha çok

istiyorum. Neden gelmeyeyim ki?

Bana bu kadarını

borçlu. İnliyorum.

"Oh..."

Klitorisimi daha hızlı ovuyor. Parmaklarını daha derine sokuyor. Avucunu daha sert sürtüyor. Ve ben duvara yaslanmış bir kurdele gibi çözülüyorum,

günler geçtikçe ona yapışıyorum.

İçimde bastırılmış duygular patlıyor ve içimden dalga dalga akıp kemiklerimi sıvıya çevirirken onun adını haykırıyorum.

Duvara yaslanıyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum. Ona içimde ihtiyacım var.

Fermuarına uzanıyorum ama beni durduruyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben onlarda şehvet görmüyorum. Sadece karanlığı görüyorum.

Parmakları bileğimi çevreliyor. "Hayır," diye homurdanıyor.

Hâlâ sarhoşluğun ve daha fazlası için hevesli bir beklentinin baş döndürücü karışımıyla uçuyorum, ama sesindeki ton mutluluk dolu pusumu kesiyor. Soğuk ve sert. *Duygusuz.*

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. "Bu son dokunuşumuz. Bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağından emin olacağım."

Birdenbire soğuk ve nemli bir şekilde elimi onun elinden kurtardım. "O zaman neydi o?"

Az önce bana bir çeşit intikam orgazmı mı yaşattı?

"Bu bir vedaydı." İstese de daha soğuk görünemez ya da ses çıkaramazdı. "Sizinle işimiz bitti, Bayan Masters."

Acı içimde yükseliyor.

Ve kendimi aptal gibi

hissediyorum.

Bana dokunmasına izin

verdiğim için aptalım.

Durmasını istemediğim için

aptalım. Bunu beni incitmek

için yaptı.

Hayır, bunu gitmemin intikamı olarak yaptı.

FBI ile görüşmem yüzünden olduğunu söyleyecektir ama onu en çok üzen şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Bence ayrılışım ona kurşunu verdi ve o da silahı ateşledi.

*Onu incittiğim için beni incitmeye
çalışıyor. Hayır, onu incitmek için
duyguları olması gerekir. Onu göğsünden
itiyorum. "Seni pislik."*

Umarım kendisiyle gurur duyuyordur.

Ama yüzünde ne bir eğlence ne de bir zevk ifadesi var. Hayır, yüzü karanlık ve fırtınalı, sanki bundan zevk alamayacak kadar kızgın.

Gözyaşlarımı görmeden önce ondan uzaklaşıyorum. Çünkü bu adama gözyaşlarımı daha fazla vermeyi reddediyorum. *Herhangi bir şeyimi.*

Kendimi huysuz ve misafirperver olmayan biri gibi hissederek kollarımı kavuşturdum ve çenemi tuttum. "Yani böyle mi olacak? Bu büyük soğuk evde senin tutsağınım ve sen beni görmezden mi geleceksin?"

Bana bakışı buz gibi. Birkaç dakika önceki ateşli şehvetle tam bir tezat.

"Ne derseniz deyin. Ama şu andan itibaren Bayan Masters, benim için bebeğimi taşıyan kadından başka bir şey değilsiniz."

LEV

Brooke'un kapıya yönelmesini izliyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Senden uzakta mı, yoksa pislik olma kotanı henüz doldurmadın mı?"

Masamın arkasına oturdum. "Beni kışkırtma. Eminim söyleyecek birkaç şey daha bulabilirim."

Nefes nefese kaldı. "Bilmen gerekiyorsa, senin olmadığın bir yere gidiyorum."

"Sadece kaçmanın bir anlamı olmadığını hatırlatmak istedim. Adamlarım sizi alıkoyacaklarını biliyorlar."

"Benim de hamile olduğumu biliyorlar mı?" diye çıkışıyor. "Yoksa beni hiçbir engel tanımadan durdurmaları için talimat mı aldılar?"

Bu beni şaşırttı. Sanki adamlarımın ona dokunmasına izin verecekmişim gibi. Ona bu şekilde dokunmaya cüret eden her askerin kafasını ve ellerini keserdim.

"Öğrenmeye çalışmasan nasıl olur?"

Masamdaki bazı evrak işleriyle meşgul olduğum için ona bakmıyorum. Ama kızgınlığının dalga dalga yayıldığını hissediyorum.

Güzel.

Benden nefret etmesini istiyorum.

Belki o zaman az önce yaptığım gibi çuvallamam ve sırf onu hissedebilmek için kendi ihtiyaçlarıma teslim olmam.

Ya da tatlı dudaklarını tatmak.

Ya da yüzünün cinsel ihtiyaçla

dolmasını. Ya da boşalırken

inlemelerini duymak.

Daha güçlü olmak zorundayım.

"Bu noktadan sonra, sizin veya bebeğin her türlü ihtiyacını karşılamamız için size yeni bir kredi kartı verilecek. İstedğin gibi harca. Limit yok."

"Ben kaçıyorum ve sen bana ceza olarak başka bir kredi kartı mı veriyorsun?" "İletişim kurma ihtiyacımızı sınırlayacak," diyorum soğuk bir şekilde.

Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Peki ya bebek doğduktan sonra?"

"Sen ve çocuk burada kalacaksınız. Ben ise Manhattan'daki çatı katında kalacağım."

Yumuşak bir sesle, "Sen her şeyi çözmüşsün," diyor.

İçindeki acıyı duyabiliyorum ve bunun beni ne kadar zayıf

hissettirdiğinden nefret ediyorum. Cevap vermiyorum.

"Bu konuda söyleyeceklerinin hepsi bu mu?" diye soruyor, ses tonunda daha sert bir tonla.

"Evet, kovuldunuz."

Ona bakmıyorum ama alev alev yanan bakışlarını hissediyorum.

Dışarı fırladı ve o gittikten sonra ağrıyan sikimi düzeltmek zorunda kaldım. O kadar sertleştim ki acı veriyor ve az önce kendime dev bir mavi top vakası verdim. Ama kendimi boşaltma isteğimi geri çekiyorum çünkü şu anda onu düşünmeden kendi elimi becermek için bile kendime güvenmiyorum. Çünkü ben

Biliyorum ki, hiç kuşkusuz, geleceğim uçurumun kenarında dururken düşündüğüm kişi o olacak ve düştüğümde de onu düşüneceğim.

Hayır, bundan sonra onun hakkında hayal kurmama bile izin vermeyeceğim. Bunun yerine, kendime bir votka doldurup geri atacağım.

Sonra bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Sen benim için bebeğimi taşıyan kadından başka bir şey değilsin.

Acımasız sözlerdi. Ama gerekliydi. Çünkü benden nefret ederse, benden uzak duracaktır.

Ama onun kocaman gözlerinin acıyla dolduğunu görmek beni olması gerekenden daha derinden yaraladı ve göğsümde kalan pişmanlıktan nefret ediyorum.

Karşılaşmalarımızı sınırlamak için iyi bir neden daha. Tekrar böyle hissetmemek için.

Yani plan basit. Gelecekte, ona bakmayacağım. Onunla konuşmayacağım. Beni ona yakınlaştıracak hiçbir şey yapmayacağım. Çünkü şu anda, ne kadar acı çektiğimi açığa vurmadan bunların hiçbirini yapamam.

Eğer az önce duvarın karşısında olanlar bir şey ifade ediyorsa, ondan gelecek tek bir yanlış sözle duygularım kabarcak ve kendimi ona saldırmaktan alıkoyamayacaktım ve o da doğal olarak karşılık verme içgüdüsünü durduramayacaktı.

İddia ediyoruz.

O zaman duygularımızın bizi ele geçirmesine izin veririz.

Ve tartışma bitmeden önce, onu tekrar kollarıma alıp dudaklarını çiğ olana kadar öpmek ve sonra onu bir daha asla bırakamayacağım yatağıma götürmek gibi gerçekten aptalca bir şey yaptım.

Yani hayır. Onun yolundan uzak duracağım ve etkileşimlerimizi minimumda tutmak için kendimi zorlayacağım.

Bir votka daha dolduruyorum çünkü onu unutmak istiyorum. Bizim hakkımızda.

Çünkü ona dokunmak, onu öpmek ve boşalmasını sağlamak beni aylardır kendime yalan söylediğim şeyi itiraf etmeye zorladı.

Ona aşık oldum. Sade ve basit.

Ve sert düştüm.

Ama bu, kaçıp FBI ile kahvaltı yapmadan önceydi.

Şimdi bu aşk yavaş ve acılı bir şekilde ölüyor ve ölümünün ağırlığını göğsümde hissedebiliyorum. Gitmek istemiyor, ama içimdeki karanlık yavaş yavaş yaşamı ondan çekip alıyor.

Ve ölmesine izin vereceğim.

BROOKE

Odama gidemeyecek kadar kızgıyım. Yerde volta atmaya devam edeceğim. Bu konuyu konuşmam gerek, ama şu anda canavarının ininde masasının arkasında oturan o kopuk psikopatla değil. Onunla aynı odada bile olamayacak kadar incindim.

Kendi zayıflığımı bana karşı kullanması... O sadece bir şeytan. Ama soğukkanlı bir canavardan ne bekleyebilirdim ki?

Devasa malikanede yürürken, bunu konuşmam gerektiğine karar verdim. Biraz kadın enerjisine ihtiyacım var. Ama Enya'nın Igor'la birlikte hastanede olacağını ve Maria'nın da akşam yatak odasında programlarını izlemek üzere dinlenmeye çekileceğini biliyorum. Ve tabii ki kızlardan hiçbirini arayamam, bu yüzden Feliks'le meşgul olabileceğini hissetmeme rağmen Henry'yi aramaya gidiyorum.

Henry ve Feliks'i mutfakta votka içip gülerken buluyorum. Ben içeri girdiğimde Henry'nin kahkahaları azalıyor. "Her şey yolunda mı?"

"O bir pislik. Hayır, pisliğin önde gideni." Henry'nin yanındaki masaya çöktüm. "Ve ondan nefret ediyorum."

Feliks, "Pakhan'ın şu anda yapacak çok işi var," diyor.

"Durum böyle olabilir, ama bence huysuz bir eşek olmak onun varsayılan ayarı."

"Omuzlarında çok fazla sorumluluk var."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Ve sokaktan insan kaçırmıyoruz."

Feliks bana, "Sen kendini ve bebeği korumak için buradasın," diye hatırlatıyor. "Onun varisini taşıyorsun, Brooke. Gittiğin için kızgın olduğunu tahmin etmelisin. Özellikle de olanlardan sonra."

"Ne oldu?" Henry sorar.

"Lev'in düşmanlarından biri Brooke'u kaçırdı ve Lev'e bir şey kanıtlamak için onu hastaneye yatırdı."

Henry başını sertçe çevirdi. "O kısmı rahatlıkla atlamışsın."

"Özür dilerim. Seni *bratva ile olan ilişkime* alıştırmak istedim. şey."

Ne yazık ki Feliks çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini bilmiyor. "Ve sonra araba bombasıyla-"

Henry'nin bunu iyi karşılamayacağını bildiğim için utanıyorum.

O kadar hızlı ayağa kalkıyor ki neredeyse kamçılanıyorum. "Araba bombası mı? Bu da ne böyle, Brooke?"

"Sorun yok," diyorum, bileğini tutup onu sandalyeye geri götürüyorum. "Yaralanmadım. Orada bile değildim."

Çünkü teknik olarak yan binadaydım.

"Bana her şeyi anlatsan iyi olur" diyor. "Ve bu sefer, hiçbir şeyi atlama."

Ona olanları anlattım. Victor'un öldüğünü ve Igor'un hastanede olduğunu.

Hastanedeki saldırıyı.

Vlad'a karşı savaş hakkında.

Feliks, "Ve tüm bunların ortasında Brooke kaçıyor," diye ekliyor.

Gözlerimi ona diktim. *Hain.*

Henry dirseklerini masaya dayayıp ellerini saçlarında gezdiriyor ve az önce söylediğim her şeyi anlamaya çalışırken sert bir şekilde nefes veriyor.

Birden doğruldu. "Bu gerçekten oluyor."

Feliks'e bakıyorum, sanki iki arkadaş bombalı araç ve adam kaçırma konularını tartışmıyormuş da bir film izliyormuş gibi rahat ve huzurlu görünüyor.

Sanırım bir süre sonra bu hayat duyarsızlaştırıyor olmalı.

Ona sert bir bakış attım. "Lev'i federallere sattığım kısmı unutma."

"Kabul etmelisiniz ki, Ajan Michaels ile görüşmenizden hemen sonra Todd Bastik'in şartlı tahliyesinin reddedilmesi şüpheli görünüyor."

"Evet, öyle. Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildir. Onunla geri çekilmesini söyleyebilmek için buluştum. Haftalardır beni rahatsız ediyordu ve artık bıktım. Ben de ona benden bir şey koparmaya çalışarak zamanını boşa harcadığını söylemeye karar verdim."

Feliks'in parlak mavi gözleri bir an beni inceliyor. Genelde yumuşak huyludur ama şu anda bana bakışından, hikâyemde boşluklar ya da vücut dilimde yalan söylediğimi gösteren küçük işaretler aradığını görebiliyorum. Lev'le birlikte hüküm sürdükleri karanlık yeraltı dünyasında yolunu kesenlerin gözünü nasıl korkutacağını görebiliyorum.

Ama sonra gülümsüyor ve tamamen farklı bir insan oluyor. Ve ben hangi versiyonu tercih ettiğimi biliyorum.

"Ona zaman ver," diyor. "Sen gittiğin için incindi."

"Sadece benim ondan daha iyi olduğumu düşündüğü için."

"Ona fazla kredi vermiyorsun. Senin ve bebeğin için endişeleniyordu. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama hamile kaldığın anda hayatın değişti. Zarkov'un varisini taşıyorsun, bu yüzden onun ihtiyacını anlamalı ve ikinizi de korumak istemelisin."

"O kısmı anlıyorum. Ama bu kadar soğuk kalpli bir pislik olmak zorunda

mi?"

"Soğuk olabildiğini inkar etmiyorum, ama bu sadece bir paravan. Onun kim olduğunu öğreneceksiniz."

"Beni orgazm etti ve sonra da işimizin bittiğini söyledi - işte o böyle biri," diye mırıldandım.

Henry neredeyse votkasını yudumluyordu.

Feliks kıkırdar. "Sen de en az onun kadar inatçısın. Bu eğlenceli olacak."

"Muhtemelen tüm bunları bana burada anlatmamalısın. Eğer düşmanla takıldığını öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder. Sadece bana sor."

Feliks sırıttıyor. "Ben her zaman Pakhan'ımın arkasını kollayacağım. Ama aynı zamanda senin için de iyi bir arkadaş olabilirim. Taraf tutmayı sevmem." İç çekiyor. "Bu çok sıkıcı."

"Kalmamı ister misin?" Henry sorar.

"Senden bunu bekleyemezdim. Zaten çok şey yaptın."

"Deli olma. Biraz izin isteyeceğim ve seninle biraz takılacağım. Yani, pakhan kabul ederse."

"Muhtemelen sırf beni kızdırmak için kabul etmeyecektir," diye mırıldanıyorum.

"Onunla konuşacağım," diye teklif ediyor Feliks. Kadehini boşaltır ve ayağa kalkar.

Henry endişeli görünüyor ve Feliks'e "Kendini ateş hattına atmana gerek yok" diyor.

"Sakin ol, muhtemelen dünyada böyle davrandığında ondan korkmayan tek kişi benim." Henry'ye küçük ama imalı bir gülümseme verir. "Ayrıca, senin de bir süre etrafta olman iyi olabilir."

O gittiğinde Henry rahatlatıcı elini sırtımda gezdiriyor. "Beni hızlandır."

"Bana ve bebeğe bakmak istiyor, ama etkileşimlerimiz bu kadarla sınırlı kalacak. Bu da benim için sorun değil. Onunla etkileşime geçmektense yapmayı tercih edeceğim pek çok başka şey var."

"Emin misiniz? Çünkü daha önce ikiniz arasında tanık olduğum kimya alışılmışın dışındaydı."

Haksız değil. Ama aramızdaki kimya hiçbir zaman sorun olmadı. En başından beri vardı ve şimdi bile, sonumuza geldiğimizde, bu kimya herhangi bir ölüm belirtisi göstermiyor.

Ama bu kimya işleri karıştırıyor. Çok *açık*.

Az önce duvara yaslanarak yaşadığım yoğun orgazmı düşünüyorum ve hem öfke hem de özlemle kızardığımı hissediyorum.

"Bu bir sorun olmayacak," diyorum ve bunda ciddiylim. Çünkü Lev bana az önce yaptığı gibi davranacaksa, bırakın bana dokunacak kadar yakın olmasını, benimle aynı odada olmasını bile istemiyorum. "O benden uzak duracak, ben de ondan uzak duracağım."

LEV

"Bence Brooke'u biraz rahat bırakmalısın," diyor Feliks çalışma odama girerken.

Beş dakika önce masamın arkasında oturmuş, az önce içtiğim dört votkanın verdiği uyuşukluğun tadını çıkarıyordum. Ta ki sinir bozucu kuzenim çalışma odama girip bana ne kadar hıyar olduğumu söyleyene kadar.

Bu da beni zaten olduğumdan daha huysuz yapıyor.

Çünkü kör değilim, bir pislik olduğumu biliyorum. Brooke'a bunu yaparak. Ona bu şekilde davranıyorum. Ama bunu kontrol edemiyorum. Onu gördüğümde her şey acıyor ve ben acıdan kaçınmaya programlıyım.

Ve bu *mudak'ın* bana kendim için nasıl bir kabus yarattığımı hatırlatmasına ihtiyacım yok.

"Samimi görünüyor," diye ekliyor Feliks sinir

bozucu bir şekilde. "Öyle mi?"

"Ona inanmıyor musun?"

"Onun iyi bir oyuncu olduğuna inanıyorum."

Bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmem için beni kandırması gerekirdi. Yatakta benim için her şeyi hissettiğini biliyorum. Küçük tavşanım neyin iyi hissettirdiğini ve onu nasıl hissettirdiğimi bana bildirmekten çekinmezdi, genellikle onu boşaltırken ağlardı. Ama yatağımın dışında da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyordum.

Ama bu, Brooke Masters'ı gördüğüm anda yaptığım bir dizi hatadan sadece biriydi.

"Hâlâ yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" Feliks soruyor.

"Tabii ki öyle. Onları bir yalanın içinde yakaladığımda bana duymak istediklerimi söyleyen ilk kişi o olmazdı."

"Ben ona inanıyorum."

"FBI ajanıyla konuşurken çekilmiş fotoğraflarını bana getiren sensin. Bastık'ın şartlı tahliyesinin reddedildiğini söyleyen sendin. İhanetinin gerçek olduğuna beni ikna eden sendin. Ve şimdi bana ona inandığını mı söylüyorsun?"

Tanrım, başım ağrıyor. Ve votkadan değil. Ona karşı olan hislerimi inkar etmenin verdiği yorgunluktan. Evet, bunu itiraf edecek kadar votka içtim.

"Elbette, kanıtları sundum. Bu onun suçlu olduğu anlamına gelmez."

"Ah, o suçlu, tamam," diye mırıldanıyorum, beşinci votkamı dudaklarıma götürüp geri deviriyorum.

Bu ben değilim. Asla sarhoş olacak kadar içmem çünkü her zaman kontrolü elimde tutmayı severim. Ama siktir et. Bu gece, rahatlamak için buna ihtiyacım var.

"Ajan Michaels'ın Bratva'da olduğunu söylediği muhbirden ne haber? Bağlantınız bundan daha fazla bahsetti mi?" Feliks'e soruyorum.

"Hayır, o bilgi yolu kurudu. Ama bana yardım edip edemeyeceğini öğrenmek için Olivia'ya ulaştım."

"Ve?"

"Bana geri dönmedi."

"Tekrar dene," diye tersliyorum, masamda duran şişeden bir votka daha dolduruyorum.

Kendime bunu votkanın içilmesi gerektiği gibi içeceğimi söylüyorum. Yudum yudum ve tadını çıkararak. Ama bu bir yalan. Doldurmayı bitirir bitirmez içiyorum.

Feliks, "Onlara fazla yüklenmek istemeyebilirsin,"

diyor. "Neden, gerçekliğimin neşesinde

oyalanabileyim diye mi?"

"Hayır, çünkü sarhoş olmak bunu daha iyi hale getirmeyecek."

"Bu doğru." Bir tane daha dolduruyorum. "Ama lanet olsun, ayık olmaktan daha iyi hissettiriyor."

BROOKE

Uyumam saatlerimi alıyor ve o zaman bile rüyalarım kırık dökük, saplantılı ve Lev'in beni artık istemediğini söylediği görüntülerle dolu oluyor.

Kan ter içinde uyanıyorum. Yaz geliyor ve geceler gittikçe ısınıyor.

Yuvarlanıyorum ve yanımdaki boşluğu hissediyorum. Elimi serin çarşafların üzerinde kaydırıyorum ve yastığa kıvrılıyorum. Onun yatağında uyuduğumda, o yokken bile rahatlatıcı kokusu çarşaflarda kalırdı. Ama bu çarşaflar sabun gibi kokuyor ve kimse yok.

Yalnızlık dayanılmaz çünkü neyi kaçırdığımı biliyorum. İki ay önce, geceleri yanımdayken onun sıcaklığının nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ne kadar korunduğumu, güvende olduğumu ve önemsendiğimi hissettiğimi bilmiyordum. Uyandığımda yanımdaki yatakta yatan onun ağırlığını hissediyordum.

Ama artık bir seçenek olmadığı için, özel bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

Doğrulup yastığıma sarılıyorum. Karanlık ama ay ışığı odayı dolduruyor ve zemini çiziyor.

Akşamın sıcığına rağmen terim tenimde serinliyor ve titriyorum. *Yalnız kalmak istemiyorum.*

Belki devam eden acının verdiği duygu, belki de bedenimi saran soğuk özlem, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp kapıya doğru yürümeme neden oluyor.

Kapıyı açıp sahanlıktan Lev'in yatak odasına doğru süzölürken üzerimde şeffaf bir gecelikten başka bir şey yoktu. Beni geri çevirebilir. Bana bağırabilir ve beni geri çevirebilir. Ama onu özlemeye bir an daha dayanmam. Bu acıya. Bu özleme. Bu gece yarısı zehrinden bir saniye daha yudumlamaktansa bana ondan tekrar nefret etmem için bir sebep vermesini tercih ederim.

Yatak odasının kapısı kapalı ama kolu denediğimde kilitli değildi. Kapıyı sessizce açıyorum ve içeri süzölüyorum. Oda karanlık. Sessiz.

Boş.

O burada değil.

Daha birkaç gün önce uyurken bana sarıldığı yatağına doğru yürüyorum. Benimle derin duygularla seviştiği yere. Vücudum zayıf düşene ve boşalmaktan bitkin düşene kadar bana birbiri ardına orgazm yaşıttı.

Anılarımda bu oda sıcak ve rahatlatıcı, sevgi dolu bir yer.

Şimdi, ay ışığında bir şerit halinde durup boş yatağa bakarken, oda gittikçe soğuyor.

Onu
özlüyorum.

Onu
istiyorum.

Yorganları geri çekip çarşafların arasına giriyorum ve yastığına kıvrılıyorum. Kokusu üzerime siniyor ve ona duyduğum özlem bedenime sertçe çarpıyor.

Gözyaşlarım dökölmeye başladığında yastığını daha sıkı tutuyorum ve sessizce ağlayarak uyuyorum.

LEV

Gecenin geri kalanını ofisimde geçiriyorum, kendime üretken olduğum yalanını söylüyorum, oysa aslında tek yaptığım odama gitmekten kaçınmak ve yatağında uyanık yatarak onun görüntüleriyle kendime işkence etmek.

Gerginlik omuzlarımı sıkıyor ve belim ağrıyor. Çok yorgunum. İçmektense çalışmamın daha iyi olacağına karar verdiğimde votkanın etkisi saatler önce geçmişti.

Vlad'ı bulmaya yaklaşamadık ve bu hayal kırıklığı sadece sürekli kötü ruh halimi körüklüyor.

Şimdiye kadar onu yakalamış olmalıydık. Ama yılan uçuruma doğru kaymış.

İstediğin kadar saklan, orospu çocuğu, ama seni dumanla dışarı atacağım.

Önümde diz çöküp hayatı için yalvarana ve yaptıkları için af dileyene kadar rahat etmeyeceğim.

Avucumu enseme gezdiriyorum. Ama bu gece aklımda olan Vlad değil. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gündür aklımda Vlad yoktu. Her saniye, her dakika sadece onu ve uykuya daldığımda ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu düşünebilmek için varmış gibi görünüyor. Sabah uyandığımda onun yanımda olması, sıcaklığıyla beni kandırması

O kadar güzel ve değerli bir şeye sahip olabilirdim ki, dünyamın karanlığı tarafından dokunulmadan kalabilirdi.

Onun için acı çekiyorum.

Ve yaptığım hiçbir şey içimdeki acıyı dindirmiyor.

Çünkü Brooke benim için iyi değil. O bir zayıflık ve ben savaşa girerken zayıflıklardan hoşlanmayı göze alamam.

Koridordaki eski dede saati sabahın ikisini çalışıyor. Aklım ayakta kalmamı ve çalışmaya devam etmemi söylüyor ama bedenim karşı çıkıyor ve kıcımlı kaldırıp yatmamı söylüyor.

Kalbimin beni ne yapmaya çağırdığını da kabul etmeyelim.

Ona gitmeyeceğim.

Onu içeri

almayacağım.

Kafamın içinde ona gitmemi söyleyen sinir bozucu sesi bastırmak için yatmak üzere ofisinden çıkıyorum. Kararımı vermişim. Geri dönmek yok. Yatak odamın sadece birkaç kapı ötesinde yatan onu düşünmek yok. Ama merdivene ilk adımı atarken bile şehvetim içime çöküyor, onu istiyorum.

Ona ihtiyacım var.

Ve merdivenlerin başında sağa dönmek yerine sola dönmek için tüm gücümü harcıyorum.

Perdelerin arasından sızan bir parça ay ışığı dışında yatak odam karanlık.

İşte o zaman onu gördüm.

Yatağında yatıyor, yastığına sarılıyor. Nefesi yumuşak. *Benim tatlı çocuk ninnim.*

Hayır.

O artık öyle biri değil.

Yatağa yaklaştıkça göğsümdeki düğüm daha da sıkılaşıyor.

Battaniyeleri atmış. Altında tenini görebileceğim kadar şeffaf bir slipten başka bir şey yok. Etek ucu uyluklarının üstüne kadar kaymış. Sıkı göğüslerinin kabarıklığını görebiliyorum. Sıkı meme uçlarını. Uyluklarının arasındaki yumuşak tümseği.

Şehvet içime işliyor. Ama şu anda bana çarpan en güçlü duygu bu değil. Dikkatimi çekmek için yarışan daha güçlü bir duygu daha var. *Özlem*. O kadar güçlü ki başımı döndürüyor. *Ona katılabilirsin*, diyor bana. *Arkasına geçip onu kollarının arasına alarak bu ıstıraba son verebilirsin*.

Bakışlarımı tekrar onun üzerinde gezdiriyorum.

Hayır, kalbim ne kadar isterse istesin geri dönüş yok. Beni tekrar istemediğine karar verdiğinde o ihanet ve kalp kırıklığını hissetmektense bu özlem acısını çekmeyi tercih ederim.

Battaniyeyi uzun bacaklarının üzerinden beline kadar çekiyorum. Sonra sessizce odadan çıkıyorum.

Ben uyumuyorum. Bunun yerine arabama atlayıp şehri dolaşıyorum, sabahın erken saatlerinde en sevdiğim şehrin görüntülerinin ve seslerinin damarlarımda kükreyen zehri yatıştıracağını umuyorum. Ne kadar süre araba kullandığımı bilmiyorum. Ama gün doğumundan bir süre sonra kendimi Ajan Michaels'ın dairesinin önünde buluyorum.

Saat tam yedide çıkışını izliyorum ve sabah rutinine devam ederken onu takip ediyorum. Bernie's Coffee Stop'tan bir kahve ve simit alıyor. Sonra lokantanın dışında bir sigara içiyor ve metronun yakınındaki gazete bayisinden bir gazete alıyor.

Bu pislığe yapabileceğim çok şey var.

Gölgelerde bekleyebilir ve doğru an geldiğinde onu yakalayıp boğazına bir bıçak saplayabilir ve kanlar içinde yere yığılmasını izleyebilirim.

Ayaklar.

Ya da vücudunun çeşitli yerlerine sıkacağım kurşunlarla onu yavaş yavaş ve acı çektirerek öldürebilirim. Vücudunun diz ve mide gibi kısımlarına.

Ama onu öldürmek onun için çok iyi olur. Bunun getireceği huzuru hak etmiyor.

Hayır, onunla işim bitmeden önce, sevdiği bir şeyi kaybetmenin acısını ve bunu takip eden tüm acıyı bilecek.

Tıpkı bana yaptığı gibi.

BROOKE

Ertesi sabah uyandığımda orada değildi. Bu aslında iyi bir şey çünkü yeni günün keskin ışığında dün gece odasına gelmemin büyük bir hata olduğunu görebiliyorum. Dün kaçmamın bedelini ödetmek için kendi arzularımı bana karşı kullandığında kumda çizdiği net çizgiyi bulanıklaştırdı.

Kendimi aptal gibi hissederek hızla onun odasından çıkıyorum ve koridorda aceleyle kendi odama doğru ilerliyorum. Ama sanki evren bana karşı komplo kuruyormuş gibi, merdivenlere yaklaştığımda, merdivenlerden çıkmakta olan Lev'e doğru yürüyorum. Bir adım geri atıyorum ve birbirimize düşman gibi bakıyoruz.

Ki sanırım öyleyiz. Bunu

açıkça belirtti.

O zaman hala dün giydiği kıyafetleri giydiğini fark ediyorum. Gömleği göğsündeki Zarkov dövmesini görebileceğim kadar açık ve saçları dağınık. Belki de hormonlarım beni ele geçiriyor ama birden başka bir kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyorum. Ne de olsa dün öğleden sonra işten çıkan bendim, o değildi. Ve ben onun uyarıldığını hissettim. Sert hatlarını hissettim. Gözlerindeki cinsel ateşini gördüm. Sesinde duydum. Arzusu sıcak ve şiddetli yanan bir orman yangınıydı.

Ama o beni istemedi.

Hemen kıskançlığım beni ele geçirdi. Kendisi mi halletti yoksa başkası mı halletti?

Yatağa hiç gelmedi. Bütün gece neredeydi?

Doğam gereği kıskanç biri değilimdir. Ya da şüpheli, bunu düşünmeye gel.

Belki orada olsaydım, Wilson'ın ne kadar zampara bir pislik olduğunu görebilirdim.

-

Hayır, güvendiğim ve saf olduğum için özür dilemeyeceğim. Başkalarının davranışları yüzünden kendimi hırpalamaktan bıktım.

Ayrıca karşımdaki bu pisliğin bana kıskançlık gibi ağır ve tüketen bir şey hissettirmesine de izin vermeyeceğim.

"Bayan Masters," diyor keskin bir ses

tonuyla. "Bay Zarkov."

Üzerimde yükseliyor ve birden onun sıcaklığına kapılıyorum. Kokusuna. O karanlık bakışa.

"Beni mi arıyordun?" diye soruyor, sesi çok kontrollü.

Bakışları göğüslerimin üzerinde geziniyor ve sert meme uçlarım çürük kumaştan dışarı fırlıyor ve tek düşünebildiğim, dudaklarının onları nasıl sardığı ve beni sıkması için yalvarana kadar emip yaladığı. Onları örtmek için kollarımı hızla göğsüme doluyorum, yanaklarım onun ateşli bakışları altında pembeleşiyor. Bana bu şekilde baktığında o da bunu düşünüyor mu?

Dilini şımarık yumrunun üzerinde kaydırıp emmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor mu?

Dudaklarım ayrılıyor ve nefesim hızlanıyor. Aramızdaki hava söylenmemiş sözler ve giderilmemiş ihtiyaçlarla gergin. Bana bakışı. Bedenim ona bu kadar yakın olmanın farkına varıyor ve şu anda ondan nefret etmek umurunda bile değil.

Lanet hormonlar.

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum, gözleri parlıyor ve çenesi sıkılıyor.

"Evet, Igor'u görmek istiyorum,"

diye ağızından geçiriyorum. Kaba

bir şekilde başını sallıyor.

"Sizin için üç kişilik bir ekip görevlendirdim. Eğer hastaneye gitmeyi tercih ederseniz, Pierce ile konuşacak ve o gün için ekibi organize etmesini isteyeceksiniz." Sözleri kırılmış ve soğuk. *Duygusuz*. "Önce onunla görüşmeden bu mülkten ayrılmayacaksın."

Geçen hafta kaçmadan önce yanında uyuduğum adamdan bir iz bulup bulamayacağımı görmek için gözlerinin içine bakıyorum. Benim için duvarlarını yıkan ama ona ihanet ettiğimi düşündüğü için yeniden inşa eden adamdan.

Ama o gitti ve yerine soğuk bir robot geldi.

Keşke benimle tartışmaya dönüşmeden konuşabilseydi.

Keşke bana inansa.

Güven bana.

Eğer beni terk ettiği için affedebilirse, bana güvenmediği için onu affetmeye hazırım.

"Lev-"

"Hepsi buysa, yapacak işlerim var demektir."

Beni geçip gidiyor ve ben de dönüp uzaklaşmasını

izliyorum. "Bu senin için çok kolay, değil mi?" diye

sesleniyorum.

Geniş sırtını bana dönerek duraklıyor. Başını kaldırıyor ama bir şey söylemeden yürüyüp gidiyor.

Merdivenlerin başında Lev'le karşılaştıktan sonra, üzerime daha az *soğuk* bir şeyler giymek için doğruca odama gidiyor, sonra da Henry'yi aramaya koyuluyorum. Onu saray gibi yatak odalarından birinde çantasını omzuna atmış buluyorum. Kapıdan çıkıp gitmeye hazır gibi görünüyordu.

"Gidiyor musun?"

"Üzgünüm, bebeğim. Biraz izin alabileceğimi düşünmüştüm ama yeterli tatil sürem yok ve İK bu konuda çok hıyar davranıyor. Sabah ilk iş ofiste olmam gerekiyor."

"Ama gidemezsin," diye ağlıyorum.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Bana doğru yürüdü ve sıcak bir şekilde sarıldı. "Ayrıca, bence sen ve Lev'in bazı şeyleri çözmek için biraz zamana ihtiyacınız var."

"Biz bir sarayda yaşıyoruz. Mesele yer değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Eğer gidersen onu gerçekten öldürebilirim," diye dramatik bir şekilde fısıldıyorum. Göz kırıyor. "Ya da öpüşüp barışırsınız. Hem de *çok*."

"Şüpheli."

"O yaralı."

"Ona ihanet etmedim."

"Yaralanmasının nedeni bu değil." Bana konuyu kaçırıyormuşum gibi bir bakış attı. "Sen kaçtın ve bunun onu ne kadar derinden yaralayacağını fark ettiğini sanmıyorum."

"Tüm bunları onunla geçirdiğin kısa süreden mi anladın?"

"Güzel şey, bunu onunla ilk beş dakikada anladım. O sana aşık."

Gözlerim dönüyor. "Aşık-"

"Baştan aşağı. Smitten kitten. Senin için deli oluyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Çılgınlık doğru."

"Zamana ihtiyacı var."

"Lobotomiye ihtiyacı var."

Henry bana ümitsiz bir vakaymışım gibi acınası bir bakış atıyor ama bunu bana söyleyecek cesareti yok. "Ona biraz zaman ver. Şu anda yaralı bir boğa gibi. Ama birkaç gün içinde daha cana yakın olacak."

Kötü bir plan değil. Lev'den uzak dur. *Bunu sevdim.*

"Sensiz ne yapacağım ben?"

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Her şeyi çözeceksin. Söz veriyorum. Ayrıca, sadece bir telefon uzağındayım."

On beş dakika sonra Feliks'le gidişini izlerken birden kendimi yapayalnız hissettim. Arkadaşlarımı özlüyorum. *Lev'i özlüyorum.*

Bundan nefret ediyorum.

Lord hazretleriyle karşılaşmamak için bir an önce evden çıkıp Igor'u hastanede ziyaret ediyorum. En iyi arkadaşım gittiğinden, huysuz pakhan ile konakta vakit geçirmeye daha da az istekli hissediyorum.

Lev'in bana davranış biçiminden rahatsız olarak evden çıkıyorum ama hastaneye vardığımda ruh halim Lev'in varlığından rahatsız olmaktan çıkıp soğuk bir kalp ağrısına dönüşüyor.

Çünkü Igor hâlâ çok hasta ve onu yatakta yatarken görmek her şeyin bir anda nasıl değişebileceğini hatırlatıyor. Bir an arabanıza doğru yürüyorsunuz. Sonra, vücudunuz parçalanmış ve bir hastane yatağında yaşam savaşı veriyorsunuz.

Neyse ki tehlikeyi atlattı. Yaşayacak. Hâlâ solunum cihazına bağlı ve tepeden tırnağa sargılı. Ancak doktorlar ciğerlerinin yakında kendi başına nefes alabilecek kadar iyileşeceğinden emin.

Enya kahve içmek ve bacaklarını esnetmek için kafeteryaya geldiğinde yanına oturuyorum ve elini tutuyorum. Bir süre öylece oturuyoruz ve tek ses onu hayatta tutan makinelerin sesi oluyor.

Sonunda nefesimi tuttum ve sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin verdim.

"Gittiğim için özür dilerim. Korktum. Ama gitmemeliydim. Kalmalı ve bazı şeyleri anlamaya çalışmalıyım. Sadece bu dünyaya alışık değilim ve korktum çünkü... Hamileyim, tamam mı ve bebeği düşünmek zorundaydım. Öyle mi?"

Duydun mu, Igor? Bir bebeğim olacak. Lev'in bebeği. Ve uyanmana ihtiyacım var. Çünkü karnım büyüdükçe Lev'in aşırı korumacı olmasını engellemek için yardımına ihtiyacım olacak." Ses tonumu neşeli tutmaya çalışıyorum. "Ne kadar çılgınca sahiplenici olabileceğini biliyorsun. Arabasını çaldığımda nasıl tepki verdiğine baksana..."

Ani bir keder ve yorgunluk dalgası beni vuruyor ve hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Lütfen uyan," diye fısıldıyorum.

Alnımı elinin üstüne bastırıyorum ve geçen haftanın yorgunluğunun üzerime çökmesine izin veriyorum.

Igor'un parmağı hareket ediyor ve yanağımı okşuyor. Başımı kaldırıyorum.

"Igor?"

Hâlâ bilinci yerinde değil ama parmağı kesinlikle hareket etti.

"Beni duyabiliyor musun?" Yine küçük parmağı hareket ediyor ve ben gülmeye başlıyorum ama gözlerim yaşıyor.

Başaracak.

Doktoru çağırıyorum ve bir grup sağlık personeli odaya doluyor ve içlerinden biri onu muayene edebilmeleri için beni dışarı çıkarıyor. İzleme penceresinin önünde durup endişeyle bir güncelleme bekliyorum.

Kollarımı belime doladım. Elbette bu iyi bir haber. Elbette bu iyileştığinin bir işareti.

Lev'i görmeden önce hissediyorum. Altıncı his gibi. *Ya da kara bir bulut.* Koridordan aşağı bakmak için dönüyorum ve onu asansörden çıkarken görüyorum, yeni takım elbisesi içinde zarif ve sakın görünüyor. O da tıraş olmuş ve kalbim bana doğru yürüyen bu güzel adamın artık beni istemediğine dair bir protesto gönderiyor.

Gözlerimiz buluşuyor ama ifadesi değişmiyor. Soğuk ve duygusuz.

Aramızın kötü olduğunu biliyorum. Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil. Igor iyileşirken olmaz.

Pencerede bana katıldığında ona "Uyanıyor," diyorum. "Sanırım onu vantilatörden çıkarıyorlar."

İfadesi soğukluğunu ancak şimdi kaybediyor. "Doktor bir şey söyledi mi?"

"Hayır, beni odadan dışarı çıkardılar, bu yüzden hiçbir şey bilmiyorum. Ama Igor'la konuşuyordum ve beni duyabiliyordu. Duyabildiğini biliyorum. Parmağını oynattı. Ağladığımı biliyordu-"

Levs kaşlarını çatıyor. "Ağlıyor muydun?"

Bana bakıyor, gözlerinde endişe var.

Ama başka tarafa bakmalıyım. Çünkü bakmazsam ağlayacağım. Bu lanet hormonlar ve yanımda duran adamın kalbinin etrafına tabandan tavana bir duvar örmüş olması ve beni dışarıda tutmaya kararlı görünmesi sayesinde.

"Hamilelik hormonlarıma göre, ağlayacak çok şeyim var gibi görünüyor."

Bakışlarını benden kaydırıp pencereden Igor'un odasına bakıyor ve çenesinin sertleştiğini görüyorum.

Aramızdaki sessizlik ve gerginlik o kadar yoğun ki, onları kesmek için elektrikli testere gerekir.

"Bana sonsuza dek sessizlik muamelesi mi yapacaksın?" diye sordum. "Bir bebeğimiz olacak-"

"Sana ve bebeğe bakacağımı söyledim." Konuşurken gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Hiçbir şey istemeyeceksin."

"Ama ben seni istiyorum."

Sözlerim onu sarsıyor. Belli etmemek için elinden geleni yapıyor ama robotik yüzünde insanlığın ve acının titreşimini görüyorum.

Ama yüzünü yavaşça bana çevirdiğinde, onlar gitmişti. "Bu bir seçenek değil."

Sözleri acımasızca söylenmiyor. Sadece soğuk, sert bir gerçekle.

"Tamam. Öfke nöbetini atlattığında beni nerede bulacağını biliyorsun."

Uzaklaşmaya çalıştığımda beni kolumdan tuttu. "Daha önce söylediklerin doğru değil. Bu benim için kolay değil. Hem de hiç kolay değil."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "O zaman konuş benimle."

Gitmeme izin verdi. "Konu hakkında söylemek istediğim her şeyi söyledim." "O zaman sen bir aptalsın."

Ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyorum.

BROOKE

Igor'u yaşam destek ünitesinden çıkarırlar ama ağır ilaç tedavisine devam ederler. Henüz iyileşmediğini açıkladılar. İyileşmesi gerekiyor. Önümüzdeki birkaç günü Enya'yla birlikte başucunda geçireceğim. Lev ile aramıza biraz mesafe koymak istiyorum ama aynı zamanda aşkının iyileşmesini ve uyanmasını bekleyen yeni arkadaşıma destek olmak istiyorum.

Enya'nın bir randevuya gitmesi gerektiği gün, Igor'la kalmaya ve ona kitap okumaya karar verdim. Çünkü bilinci yerinde olmayan insanlara kitap okumanın daha çabuk iyileşmelerine yardımcı olduğunu duymuştum. Ya da uyanmalarına. Detaylardan emin değilim. Ama onunla konuştuğumu duyarsa bir nebze olsun rahatlayabileceğini düşündüm.

Ayrıca, sessizlik beni öldürüyor. Dikkatim dağınıca aklım Lev'e gidiyor ve onun kafamın içinde yer kaplamasından bıktım.

Bu yüzden bekleme odasında kitap aramaya çıktım ama seçebileceğim pek bir şey yoktu. Sadece bir yığın eski dergi var ve Igor'un *Aldattığını Anlamanın On Yolu* ya da *Mükemmel Beze Nasıl Yapılır* gibi kitaplarla ne kadar ilgileneceğinden emin değilim.

Bir hemşire yanımdan geçerken ne aradığımı sordu, ben de yüksek sesle söylemek kulağa çılgınca gelse de ona fikrimi açıkladım.

Yüzü aydınlandı. "Çantamda ona okuyabileceğiniz bir kitap var. Öğle tatilinde bitirdim. Bir mafya romanı a m a . Okur musun?"

Sence aldırır mı?"

Sırıtiyorum. *Ne kadar uygun.* "Daha mükemmel bir şey düşünemezdim." Kitapla birlikte Igor'un odasına döndüm, rahatladım ve okumaya başladım.

İlk bölüm uçup gidiyor, sonra ikincisi, üçüncüsü derken kendimi öyle kaptırmışım ki daha farkına bile varmadan kitabın üçte birini bitirmişim.

O konuşana kadar Lev'i duymuyorum. "Cidden ona bir aşk romanı mı okuyorsun?"

Huysuz Pakhan'ın sesini duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Döndüğümde onu kapının önünde dururken gördüm. Yeni takım elbise. Saçları mükemmel. Patron gibi görünüyor.

"Evet, eğer iyileşmezse ona okuyacağımı söyledim. Bu sadece bir tehditti. Onu sadece ilk bölüme maruz bırakacaktım ama lanet olsun, bu kitap beni içine çekti. Bir mafya romanı, muhtemelen seversin."

Başlığa bakarken bana bir kaşını kaldırdı. "Şeytanın İni."

"Acımasız bir mafya babası hakkında. Okumalısınız. Kim bilir, belki bazı ipuçları yakalarsın."

"Güzel kapak."

"Baharatlı da."

"Eminim Igor çok heyecanlanmıştı," diye söyleniyor.

Dikkatini Igor'a çeviriyor ve çenesi geriliyor. Yüz ifadesindeki acı parıltısını görüyorum ve arkadaşını bu kadar kötü görmenin onu incittiğini biliyorum.

Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve sessizlik sağır edici, bu yüzden bir süre sonra kitabı alıp Igor'a tekrar okumaya başlıyorum.

Lev'in gitmesini bekliyorum. Ama gitmedi. Oturuyor ve bu kafa karıştırıcı çünkü bu senaryoya nasıl dahil olacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım, gitmeli miyim? Ama gitmemi istemediğini, şu anda ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu, arkadaşıyla birlikte olmak istediğini hissediyorum. Ve eğer gerçekten dürüst olursam, ben de ayrılmak istemiyorum. Onunla aynı odada olmak çok güzel.

gerginlik ve soğuk sessizlik. Sanki Igor'un odası, tartışmadan birlikte var olabileceğimiz tarafsız bir bölge haline geldi.

Ben okumaya devam ediyorum, Lev de dinliyor ve çok geçmeden yorum yapmaya başlıyor.

"Evet, ben de tam olarak bunu yapardım."

"Ne bekliyor ki, adam mafya, tabii ki bunu yapacak." "Evet, ona dokunduğu için ben de onu vururdum."

Ve bu çok gerçeküstü çünkü bana ben kaçmadan önceki halini gösteriyor. Döndüğümünden beri benden sakladığı adamı. *Aşık olduğum adamı.*

Kahramanın kadın kahramanı yatak odasında kilitli tuttuğu ve onun da buna küstahça tepki verdiği bir bölüme geldiğimde, kaşlarını kaldırıp mırıldanıyor, "Ah, nasıl da anlayabiliyorum, dostum."

Ama baharatlı bir sahneye geldiğimde hepsi çok fazla geliyor. Lev ayağa kalkar ve kapıya doğru ilerler.

"Ama daha iyi kısımlara yeni geliyoruz," diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, iyi kısımlar başlangıçta, her şeyi berbat edip ona aşık olmadan önceydi."

İki gün sonra yaz intikamla geri döndü. Sanki Tanrı bir gecede sıcaklığı artırmış gibi, bu da Lev ve benim aramda hala var olan soğuklukla tam bir tezat oluşturuyor. Hastanede konuştuktan sonra meydana gelen hafif çözülmeye rağmen, son birkaç gündür birbirimizden kaçınmak için mükemmel bir iş çıkardık.

Benim için sorun değil.

Eğer benim bir tür sıçan olduğumu düşünmeye kararlıysa, o zaman mantıklı davranmaya ve bir pislik olduğu için özür dilemeye hazır olana kadar onun yolundan uzak durmaya kararlıyım.

Ama bugün güneş parlak, gökyüzü masmavi ve Lev'in kötü tavrının ruh halimi bozmasına izin vermeyi reddediyorum. Güneşin tadını çıkarmak için devasa havuza gitmeye karar verdim. Lev bana her alışveriş yapmak istediğimde ondan izin istememi istemediğini söyledikten sonra internetten aldığım yeni bikiniyi denemek için mükemmel bir fırsat.

İhtiyacınız olanı alın, Bayan Masters. Bunu duymak istemiyorum.

Bikinimi giydim. Her zaman kıvrımlıydım ama aynanın karşısında dururken, vücudumun hamilelikle birlikte nasıl daha da kıvrımlı hale geldiğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Dolgun göğüsler. Yumuşak kalçalar. Büyüyen bir göbek.

Aynanın önünde dönüp duruyorum ve yeni bikinim su renginin yüzlerce farklı tonuyla parlıyor.

Avucumu yuvarlak karnımın üzerinde gezdiriyorum. Henüz büyük değil. Ama daha yuvarlak. Ve orada minik bir hayatın büyüdüğünü bilmenin büyüğü bir yanı var.

Dün yaptırdığım kontrole göre bugün ikinci üç aylık dönemimin başlangıcı. Neyse ki sabah bulantılarım ve sürekli yorgunluğum geçti. Aslında kendimi harika hissediyorum.

Yansıyıp bakıp sırtırmaktan kendimi alamıyorum. İçimdeki bebeğe çok aşığım. Onun annesi olmak için sabırsızlanıyorum. Onu kucağıma almak, ona şarkı söylemek, onu yatıştırmak ve ne kadar sevildiğini hissettirmek için sabırsızlanıyorum.

Lev'in tüm bunlara nasıl dahil olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey istemediğimizden emin olacağını biliyorum. Buna hiç şüphe yok. Çünkü parası ve eşyaları konusunda fazlasıyla cömerttir. Sadece iş bana duygularını göstermeye gelince tamamen iflas ediyor.

Bu benim için sorun değil, çünkü onu FBI'a ihbar ettiğimi düşündüğü için hala ona kızgıyım. Bebeğin iyiliği için bu işin peşini bırakmaya hazırdım. Ama kendine inatçı bir pislik derken haklıydı. Her geçen gün benden biraz daha uzaklaşıyor ve bu beni yıpratıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse... Onu özlüyorum.

Gitmeden önce sahip olduğumuz şeyleri özlüyorum. Yakınlığı. Şefkati. Gece geç saatlere kadar konuşmayı ve birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmeyi.

Erimiş seksten bahsetmiyorum bile.

Vücudum onun yatağında geçirdiğim o gecelerin anısına açlıkla zonkluyor. Artık sabah bulantılarım geçtiğine ve daha da ilerlediğime göre, seks isteğim tavan yapmış durumda. Ne yazık ki bu arzuyu tatmin edecek kimsem yok.

Bikininim üzerine şeffaf keten bir gömlek geçirip güneş gözlüklerimi ve su şişemi alarak odadan çıkıyorum.

Zarkov Malikanesi'ndeki yüzme havuzu bir tatil köyünde görebileceğiniz bir şeye benziyor. Palmiye ağaçları havuzun dışını kaplıyor ve beyaz kumtaşı kristal mavisi suya karşı sade duruyor.

Çok sayıdaki şezlongdan birine oturuyorum ve tişörtümü çıkarıyorum.

Burada Lev'in adamlarının meraklı gözlerinden uzak olduğumu biliyorum. Havuzda devriye gezmiyorlar. Ama havuzu çevreleyen altı metrelik duvarların dışındaki her santimi kesinlikle kontrol ediyorlar.

Lev'in bir keresinde bana bu havuzun sıcak aylarda onun sığınağı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Sabahları ilk iş olarak burada kulaç atmayı ve bunu meraklı gözlerden uzakta yapmayı seviyor.

İç çekiyorum. Burada her şeyden ve herkesten güvendeyim.

Şezlonga uzanıp rahatlıyorum ve tenimdeki ılık güneş ışığının tadını çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra, bikini üstümün bronz çizgilerini istemediğime karar veriyorum ve onu yerinde tutan fiyonku çözüp yanımda yere düşmesine izin veriyorum. Etrafta kimsenin olmadığından kesinlikle emin olmak için etrafıma bakıyorum ve bikini altımı da çıkarıp bikini üstümün yanında yere düşüyorum.

Tamamen çıplak bir şekilde şezlonga uzandım.

Hamile vücudumu seviyorum. Yumuşamasını seviyorum. Ama hamilelik hormonları bambaşka bir şey. Bir an iyiyim. Sonra, ya çılgınca temizlik yapıyorum, ya televizyondaki üzücü bir reklam yüzünden ağlıyorum ya da o kadar azmış oluyorum ki düzgün yürüyebilmek için kendimi boşaltmak zorunda kalıyorum.

Ve Şu anda, güneşin altında çırılçıplak uzanmıŐken, vücudum bir boşalmaya ihtiyaç duyuyor. *Hayır, yarağa muhtaç.*

Bu da internetten yaptığım alıŐveriŐte satın aldığım bir başka Şey. Kalın. Sekiz in . Ve tamamen sert. Yeni arkadaşım ağrımı dindirme konusunda bana çok yardımcı oldu.

Ama Şu anda, dokunulmaya ihtiyacım var.  p lmeye ve okŐanmaya ihtiyacım var ve bunu *onun* yapmasını istiyorum. Bunda utanılacak bir Şey yok. Çünkü bir kadının ihtiyaçları vardır. Ve bu hamile kadının bir sürü ihtiya ı var. Ama o bir seçenek değil. Meme uçları ne kadar sertleŐirse sertleŐsin ya da sadece onu düşünerek ne kadar Şişmiş ve ıslanmış olursam olayım.

Ya benim elim ya da pilli erkek arkadaşım ve o da yatak odamdaki komodinin içinde.

Havuzun etrafına bir göz attım.

Etrafta kimse yok.

Yavaşça, elimin bacaklarımla arasından aşağı kaymasına izin verdim.

LEV

Oh, lanet olsun, hayır.

Masamın arkasından önümdeki ekrandaki görüntüyü izliyorum. Görüntü havuz alanındaki kameradan geliyor. Yüzme şortumu giymiş, birkaç tur atmak için havuza inmek üzereydim ki güvenlik kamerasından gelen görüntü dikkatimi çekti.

Havuz alanında, Brooke şezlonglardan birine uzanmış, güzel vücudu bronzlaşmış ve pürüzsüz, karnı bebeğimle şişmiş-

Ve kız çırılçıplak.

Tüm vücudum sahiplenme duygusuyla kaskatı kesiliyor ve kendime adamlarımın duvarın o tarafında devriye gezmek zorunda olmadıklarını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Onu benden başka kimse göremez.

Monitörün başında durup parmak uçlarını gövdesinde aşağı yukarı gezdirmesini, göğüslerinin yumuşak kabarıklığı üzerinde gezdirmesini ve sonunda güneye doğru gidip kalçalarının arasında kaybolmasını izliyorum.

Aletimin çıkmak için zorlandığı şortumun ön kısmına bakıyorum, sonra tekrar kamera monitörüne bakıyorum.

Tanrım, çok iyi görünüyor.

Tabaklanmış ten. Yumuşak kalçalar. Ağır göğüsler.

Güneş gözlüğü taktığı için gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu göremiyorum ama parlak dudakları aralanıyor ve uyarılmışlığı arttıkça göğsü inip kalkmaya başlıyor.

Bu tam bir işkence.

Ya havuz başında ona katılmalı ve şezlonga götürmeliyim ya da masamın arkasına oturmalı ve ofisimin mahremiyetinde bu işi kendim halletmeliyim.

Havuz kenarı bir seçenek değil.

Çünkü bu yeterli olmazdı.

Bir kere tadarsam mahvolurum. Bu yüzden bu lanet kabusun içindeyim.

Masamın arkasına oturuyorum ve onu izleyebilmek için monitörü çeviriyorum.

Üst çekmeceyi açıp Brooke'un haftalar önce ofisime bıraktığı yumuşak eşarbı çıkarıyorum ve kokusunu içime çekerken elime ve bileğime sarıyorum. Diğer elim şortumun altından kayıyor ve sikimin tabanını kavırıyor.

Ekranada, Brooke'un eli kalçalarının arasında çalışıyor ve ben onun amının ne kadar tatlı ve ıslak olacağını bilerek inliyorum. Elimi horozumun uzunluğunda yukarı ve aşağı doğru çalıştırıyorum, yağlama için precum'u cildime yaymak için avucumu başın üzerinde yuvarlıyorum.

Onu izlemek bir işkence. Çünkü onu izlemek onu istememe neden oluyor ve şu anda bu istek, dikkatli olmazsam başımı büyük bir belaya sokacak.

Başımı arkaya yatırıp tavana odaklanıyorum. Yavaşça vuruyorum, taşaklarımdaki gerilimi arttırıyorum. Acele etmiyorum. Oluşumdan zevk alıyorum. Kendimi eşiğe getiriyorum ve sonra geri çekiyorum.

Boşalmaya hazır olduğumda gözlerimi kapatıp eşarbı yüzüme bastırıyorum ve Brooke'un kokusu uyuşturucu gibi geliyor, o tatlı amcığıyla sikime binişini, terden kayganlaşmış dolgun göğüslerini, adımın inerken aralanmış tatlı dudaklarını, tekrar tekrar ve-

Aynı anda kapım tereddütlü bir şekilde çalındığında bir inilti çıkarıyorum.

Gözlerimi açıp monitöre bakıyorum.

Brooke havuz alanını terk etti ve kapımın diğer tarafında kimin durduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Boşalmama sadece birkaç kulaç kalmıştı, bu yüzden elimi sikimden çekmek bir kase jilet yemek kadar cazip geliyordu. Ama dişlerimi sıkıyorum ve bırakıyorum, burun deliklerimdeki rahatsızlıktan dolayı ağır bir şekilde nefes veriyorum.

Şortumu yeniden ayarlıyorum ve atkıyı çekmeceye geri koyuyorum. "Girin."

Kapı açılır ve Brooke görünür. Su rengi bikinisinin üzerine beyaz keten bir gömlek giymiştir ve yanakları kızarmıştır. *Çünkü az önce havuzun yanına gelmişti.*

Aletim zonkluyor, bana bitmemiş bir işimiz olduğunu

hatırlatıyor. Tereddütlü görünüyor. "Bir dakikan var mı?"

İlgisiz ve kontrollü görünmeye çalışıyorum. Ama aslında içten içe onu masamın üzerine domaltmak için yanıp tutuşuyorum, böylece taşaklarımdaki ağrıyı dindirebilir ve ona olan bastırılmaz susuzluğumu giderebilirim.

"Senin için ne yapabilirim, Brooke?" Ses tonum tamamen işle ilgili, ama hepsi yalan. Kendimi zor kontrol ediyorum, o kadar tahrik oldum ki. Daha önce sadece ekrandaki bir görüntüydü, ama şimdi sıcak kanlı ve gerçek, ofisimde duruyor, muhteşem kıvrımlarını gösteren bir bikini giyiyor ve kendine verdiği orgazmdan dolayı yanakları kızarıyor ve kahretsin, bu lanet olası bir kabus.

Masaya yaklaşıyor. "Bebek odası için bir şeyler almaya başlayabilir miyim diye soracaktım."

"Kredi kartınız var. Çocuk odasının olacağı oda size gösterildi. Üzerinde tam kontrolünüz var."

"Biliyorum, sadece senin de dahil olmak ya da söz sahibi olmak isteyebileceğini düşündüm.

-" Monitörde havuz alanından gelen görüntüyü görünce gözleri açılıyor.

"Bu havuz alanı mı?"

Yalan söylemenin anlamı yok. "Evet."

Gözlerini bana dikti. "Beni mi izliyordun?" "Evet."

Eğer mümkünse, yanaklarındaki pembelik derinleşiyor ve gözleri büyüyor.
"Beni gördün mü?"

"Evet."

Dudaklarını yalıyor ve ben gözlerimi onlardan alamıyorum. *Kahretsin, tadına bakmak istiyorum.*

"Ne yaptığımı izledin mi?"

Dudaklarımdaki gülümsemeyi engelleyemiyorum çünkü kıvrılırken o kadar muhteşem oluyor ki. "Evet."

Elini kalçasına koyuyor. "Mahremiyet için çok fazla."

"Belki de şimdi size bu mülkün göremediğim bir santimetrekaresinin bile olmadığını söylemenin tam zamanıdır," diyorum ona. "Kontrol etmediğim bir santim bile yok."

"Bu bilgi on dakika önce işe yarardı," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıyorum ve masanın etrafında ona doğru ilerliyorum. Bakışları şortumun önünü tarıyor. Sertleştiğimi görüyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Bu da beni gülümsetiyor.

"Şimdi bana karşı utanmanın bir anlamı yok," diyorum aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Ona gitmesini söylemeliyim ama sadece kokusu bile bir daha gün ışığına çıkmasına izin vermemeyi planladığım bir parçamı uyandırıyor. Bir öpücük daha almak için yanıp tutuşan yanımlı. Bir dokunuş daha. Kendimi onun derinliklerine gömmek için bir kez daha. O parçam dışarı çıkmak istiyor. Kurtulmak için her şeyi yapmaya hazır. Ve o kadar sertim ki, onu tutamıyorum.

Belki de onu hayatımdan tamamen çıkarmak için çok acele ettim. Ne de olsa, onu kol mesafesinde tutamayacağımı ve yatağında vücudunun tadını çıkaramayacağımı söyleyen bir yasa yok.

Çenesini kaldırıyor. "Bir kız başka hiçbir yerden alamıyorsa ne yapsın?
Yakın zamanda aldığım pilli erkek arkadaşım dışında

çevrimiçi."

Vibratör mü almış?

Bu gidecek.

Çünkü şu andan itibaren karar verdim, eğer tatmine ihtiyacı varsa, bunu benden alacak.

"Tatmin olmak istiyorsan, bunu sana vermekten mutluluk duyarım."

"Bırak beni becermeni, bana bakmanı bile zar zor sağlayabiliyorum," diye tersliyor ve son zamanlarda onu görmezden gelerek ona karşı bir eşek gibi davrandığını hatırlatıyor.

Bunu telafi edebilirdim. Ona zevkle geri ödeyebilirim. Yeterli olmadığını biliyorum ama şu anda elimden gelen tek şey bu.

Yaklaşıyorum. "Açık daveti uzatmama izin ver."

"Bana emrettiğin için şimdi sikine tırmanmam mı gerekiyor, öyle mi?"

"Hayır, sikime tırmanmanı istiyorum çünkü bunu istediğini biliyorum." Onunla göz göze geldik. "Bana yanıldığımı söyle. O bikini altlarının sırlıklam olmadığını söyle. Vücudunun sana sadece benim verebileceğim türden orgazmları arzulamadığını söyle."

Gözleri keskinleşir. "Seni arrogant-"

"Amını ovuştururken düşündüğünün ben olmadığımı söyle." "Değildim-"

"Yalancı." Yüzünün her yerinde yazıyor. *Ve lanet olsun ki bu bana şu anda bir şey yapmazsa.* "Parmaklarını tatlı amına sokup kendini parmaklayarak orgazm olduğunda dudaklarında benim adım olmadığını söyle bana."

Tereddüt ediyor ve eğer bakışlar öldürebiliyorsa, o zaman ben ölü bir adamım.

Ama görmezden geliyorum. Çünkü kalbi artık atmayan bir adamı öldüremezsiniz.

Onun yerine, onu sertçe öperim. Bana karşı koymaya çalıştığında, yüzünü ellerimle tutup öpücüğü ondan alıyorum. İlk başta bir şeyi kanıtlamak için mücadele ediyor ama sonra beni öpüyor ve geri çekilmiyor.

"Bu senin bir pislik olmadığın anlamına gelmez," diyor öpücükler arasında.

"Oh, biliyorum." Onu kollarımın arasına aldım ve sandalyeme doğru yürüdük. "Hıncını benden çıkarmalısın."

Bana sarıldı. "Hayır, bundan çok zevk alırsın."

Keten gömleğini başının üzerine kaldırıyor, sonra öne eğilip beni öpüyor.

Lanet olsun, onu kollarımda hissetmek çok güzel. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek.

"Beni izlemek hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, tatlı vücudu bana sürtünüyor.

"Evet." İnliyorum çünkü daha onun içinde bile değilim ve şimdiden boşalma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bana neyi sevdiğini söyle." Elini sikimin sert hatlarında gezdiriyor. "Seni neyin sertleştirdiğini söyle."

Zaten zorlanan sikime masaj yapmaya başlıyor ve ben de içine düşmek üzere olduğum orgazmla savaşmak zorunda kalıyorum.

"Sen," diye inliyorum. "Hep seni beceriyorum."

Uzanıp bikini üstünü tutan fiyongu gevşetiyorum ve yere düşüyor, güzel, kremsi göğüsleri ortaya çıkıyor.

Bir meme ucunu ağzıma alıp emiyorum, sonra aynısını diğerine yapıyorum ve Brooke'tan gelen yumuşak çığlıklar neredeyse beni mahvediyor.

Kalçalarındaki fiyonkları çözüyor, böylece bikini altı kayıyor ve ben de şortumun önünü aşağı itip sikimi serbest bırakıyorum. Soğanlı kafayı ve gözünde biriken prekumu görünce dudaklarını yalıyor, sonra kendini onun üzerine atıyor ve yavaşça aşağı iniyor.

İkimiz de aynı anda inliyoruz.

Sikeyim.

Onun derinliklerine gömülmek tam olarak ait olduğum yer.

Bunların yapbozda nasıl bir araya geldiğini bilmiyor olabilirim ama bundan vazgeçmek istemediğimi biliyorum.

Üzerime atlıyor ve dudaklarımı ondan uzak tutamıyorum. Dilimi ince boğazının kıvrımları boyunca srklyorum, teninin tadını çıkarıyorum.

Kalçaları hızlanıyor ve inlemeleri daha da artıyor, ta ki üstümde parçalanana kadar. "Lev...oh Tanrım..."

Tek dayanabildiğim bu. Onun içinde olmak. İnlemelerini duymak. Teninin tadına bakmak. Günlerce kendimi inkar ettikten sonra onun sıcak, tatlı kokusu tarafından tüketilmek. Bırakıyorum ve orgazmım içimden kopup gidiyor. Onu kendime doğru sıkıca tutuyorum ve kkremem aynı anda hem ilkel, hem sıcak, hem öfkeli, hem de minnettarlık dolu.

Brooke bana doğru yığılıyor, vücudu sıcak ve yumuşak; gerçekliğe geri dönerken ona sarılmaktan kendimi alamıyorum.

Ama nefes alış verişi düzelir düzelmez üzerimden inip bikinisini tekrar giyiyor. Kızgındı. Ve bana mı yoksa kendine mi kızgın olduğundan emin değilim.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Gidiyorum."

"Sikişyorsun ve kaçıyorsun. Bu çok soğuk, Bayan Masters."

"Soğuk mu? Bunu sizden duymak çok güzel Bay Frosty." Keten tişörtünü bikinisinin üzerine geçiriyor. "Geçen hafta beni kutup arafında yaşattın, ama sonra senden gelen ilk sıcaklık işaretinde azgın bir aptal gibi kuşağına atlıyorum. İşte bu yüzden vibratrm var. Daha az komplikasyon."

"Yani seni becermek istediğim için bana kızgınsın ve bana izin verdiğin için kendine kızgınsın?"

Gözleri bana lazer ışınları fırlatıyor. "Evet, sana kızgınım. Ve evet, ben de kendime kızgınım. Ve şu anda beni kızdıran iki kişiden sadece birinden uzaklaşabildiğim için, gidiyorum."

Ŗu anda ondan ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Gitmesi muhtemelen iyi bir fikir. Ama göğsümdeki düğümden anladığım kadarıyla, istediğim bu değil.

Çünkü onu istiyorsun, seni aptal.

Sadece itiraf et ve bu üzücü saçmalığı arkanda bırak.

Ama bunun yerine, acımın benim yerime emir vermesine izin verdim. "Ne zaman istersen geri gelip benden istediğini almaktan çekinme."

Gözleri ve ağzı genişledi. Ama ağzını kapatıyor ve beni ters ters bakarak öldürüyor. "Siktir git. Bu bir hataydı, bir daha tekrarlamayacağım."

"Tekrar azana kadar." "Sen -"

"Biliyorum, ben bir pisliğim. Ama büyük bir aleti olan bir pisliğim ve onu seni tekrar tekrar boşaltmak için nasıl kullanacağımı biliyorum. Ve bunu yapmaktan çok mutluyum, her zaman, gece ya da gündüz."

Çenesi geriliyor. Onu incitiyorum ve duramıyorum, çünkü lanet olsun, hiçbir şey sevdiğin kadının seni terk etmesi kadar acı vermez ve uyandırdığı canavar çirkin, sefil bir canavar ve çok öfkeli.

Böyle hissedebileceğimi kim bilebilirdi ki? Ben değil.

Gözleri kısıldı. "Eğer önerdiğin buysa, senin seks arkadaşın olmayacağım."

Gitmek için döndü ve ben kendimi bir pislik gibi hissettim.

Gitmesini istemiyorum. "Ŗu anda yapabileceğim tek şey bu."

Bana buzulları eritebilecek bir bakış fırlattı. "Bundan biraz daha değerli olduğumu düşünüyorsam beni affet."

Ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

LEV

Ertesi sabah, Igor'un odasına giderken hastane koridorunda büyük adımlarla ilerliyorum. Yarım saat önce uyandığını ve ayağa kalktığını söyleyen bir telefon aldım ve telefon görüşmesini sonlandırır sonlandırmaz hastaneye doğru yola çıktım.

Hastane odasına ulaştığımda, onu yastıklara yaslanmış ve Enya'nın yedirdiği dondurmayı yerken gördüğümde hissettiğim rahatlama tarif edemeyeceğim kadar büyük. Sanki bir parçam yeniden nefes alabiliyor.

Sargılarının çoğunu çıkardılar ve yüzüne renk geldi. Birkaç sıyrık ve çürük dışında iyi görünüyor.

Kapı aralığında geziniyorum.

Beni görüyor ve gözlerimiz buluştuğunda, bunları ona nasıl telafi edeceğimi merak ediyorum.

Enya beni gördü ve dondurmayı yere bıraktı. "Bak Pakhan, uyandı ve bak ne kadar güçlü."

Igor bana işaret ediyor ve yatağa ulaştığımda elini yumruk yapmak için kaldırıyor.

Ben de onu yumrukladım. "İyi görünüyorsun, dostum."

Küçük bir gülümsemeyle idare ediyor. "Doktorlar bir hafta içinde buradan çıkacağımı söylüyor."

"O zaman bunu yaptığınızda ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacağım."

Rehabilitasyonunun biraz zaman alacağını biliyorum. Ancak en iyi tedaviyi almasını sağlamak için her şeyi yerine getireceğim.

Işıl ışıl gülümseyen Enya'ya dönüyor. Gözlerindeki endişe parıltısı nihayet kaybolmuş ve Enya'nın elini tuttuğunda gözlerindeki sevgi ve şefkati görebiliyorum. "Buradan çıktığımda birlikte yaşayacağız," diyor.

Lanetleneyeceğim. Dev dostum sonunda kraliçesini buldu. Bu beni mutlu ediyor ve hiçbir şey istemediklerinden emin olacağım. "Kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

Kapı açıldı ve Brooke elinde bir tepsi kahve ile içeri girdi. Dün öğleden sonra ofisimden hışımla çıktığından beri onu görmemiştim. Beni görünce duraksıyor ve hızla Igor ve Enya'ya doğru ilerleyerek kahveleri dağıtmaya başlıyor.

Dün gece, her şeyin çok daha kötü görüldüğü o karanlık saatlerde, onu odasında ziyaret etmek istedim. Bir pislik olduğum için özür dilemek için. Beni federallere ispiyonlamadığını söylemesi için yalvarmak. Beni sevmediği için gitmediğini söylemesi için. Çünkü ona aşığım ve lanet olsun ki bu yapmayı bırakması en zor şey, özellikle de gecenin bir yarısı onu yatağımda yanımda isterken.

Ama söylemedim, çünkü bazı şeylerin söylenmeden kalması en iyisidir.

"Biraz dinlenmelisin," diyorum Igor'a. "Yarın uğrarım."

Enya'ya göz kırpyorum ama odadan çıkarken Brooke'la göz göze gelmekten kaçınıyorum.

Ama onunla konuşmadan oradan çıkabileceğimi düşündüysem, yanılmışım. Asansörlere doğru yöneldiğimde adımı seslendi. Arkamı döndüm ve koridorda bana doğru yürümesini izledim.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Brooke?"

"Dün öğleden sonra hakkında-"

"Çıkıp gitmekte haklıydın."

Bu kadar hoşgörölü olmama şaşırımış görünüyor. "Öyle miydin?" "Bu işleri karıştırdı."

Başını salladı. "Öyle oldu."

Aramıza garip bir sessizlik çöküyor, söylemek istediğimiz ama çok inatçı olduğumuz için söyleyemediğimiz şeylerle dolu.

Ya da gurur.

"Bebekle ilgili her şey yolunda mı?" diye sordum. "Gelecek haftaki doktor randevusuyla ilgili mesajını aldım. Seni ben götüreceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

Yaklaştım ve ellerimi karnına koydum. "Bu hamilelik boyunca her adımında yanında olacağım."

Onun büyük kahverengi gözlerine baktığımda göğsümde bir sızı hissediyorum. Ciddiyim. Her şey boyunca yanında olacağım.

Ellerimi çekmiyorum. Çünkü ona ve bebeğime bu kadar yakın olmak, onsuz bir geleceği düşündüğümde hissettiğim acıyı dindirmenin tek yolu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Ve hayır, başka bir şeye ihtiyacım yok..."

"Neyin dışında?"

"Yapmadığım bir şey için bana kızmayı bırakman için."

Bunu ben de istiyorum. Çünkü günlerce onun için acı çektikten sonra, ona inanmak istediğime karar verdim. Ona *güvenmek* istiyorum. Çünkü ona aşığım. *Derinden*. Ama küçük yaştan beri bu kadar kolay güvenmemeye programlandım ve bu ihtiyat ihtiyacı ruhumun derinliklerine işlemiş durumda. Güven kazanılmalı ve tüm kanıtlar ihaneti işaret ettiğinde... işte buradayız.

Ama bu, bunu geride bırakmak istememe engel değil. Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım.

"Konuşuruz ama şimdi olmaz. Yapmam gereken bir şey var."

İkimizi de şaşırtarak onu daha yakına çekiyorum ve bir adım geri çekilip uzaklaşmadan önce kokusunun ve yakınlığının tadını çıkararak başına bir öpücük konduruyorum.

Hastanenin otoparkına vardığımda Feliks'i aradım.

"FBI'dan Olivia'yı ara ve hemen bir toplantı ayarla. Bunu gerçekleştirmek için ne yapman gerektiği umurumda değil. Gerekirse ona bir böbreğini sat, ama bu işi hallet."

LEV

"Peki, onu en son ne zaman gördün?" Feliks'e sordum.

Central Park'ta bir tünelde durmuş, FBI'daki bağlantısının bize katılmasını bekliyoruz.

"Bir süre," diyor utanarak.

"Yani bizi ekme ihtimali var mı?" "Burada olacak."

Sanki bir işaretmiş gibi, ciddi bir trençkot giymiş ve topuklu ayakkabılar giymiş çekici bir kızıl bize doğru yürüyor. Feliks ona bir öpücük vermek için öne çıkıyor ve Feliks başını çevirerek yanağını okşuyor.

"Beni ara dediğimde on sekiz ay sonrasını kastetmedim," diyor akıllıca.

"Muhteşem görünüyorsun Olivia," diyor.

Ona bir bakış fırlatır. "Yağcılığın seni hiçbir yere götürmeyecek."

Onunla on saniye geçirdim ve şimdiden saçma sapan bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Tam bir iş kadını ve kolay kolay gözünün korkacağından şüpheliyim.

Ona elimi uzattım. "Lev Zarkov."

Sağlam bir tokalaşması var. "Olivia Vega. İsme bir yüz eklemek güzel. Feliks senden hep sevgiyle bahsederdi." Bakışlarını Feliks'e çeviriyor. "İstedığınız bilgiyi buldum. Bir ifade verdi."

Dişlerimi sıkıyorum. Brooke'un o ifadede söyledikleri bana karşı kullanılabilecekti. "Onu görmem gerek."

Olivia, "İfadeler mühürlendi," diyor.

Feliks, "Senin kalibrende biri için değil," diyor.

"Yine söylüyorum, dalkavuklukla bir yere varamazsın. On sekiz ay önce belki, ama şimdi değil."

"Mührü açmak için ne gerekecek?" Ben soruyorum.

Bir an düşünüyor, sonra "Edgewater'da akşam yemeği" diye cevap veriyor. Feliks ile göz göze gelir. "Ben ve kocam için. İki hafta sonra birinci yıl dönümümüz."

Feliks'in kaşları kalktı. "Evli misin?"

"Senin aramanı beklemek yorucu olmaya başladı."

"Olmuş bilin," diyorum. "Ayarlamaları yapacağım."

Olivia bana sert bir bakış attı. "Rezervasyon yaptırmak için altı ay beklemek gerekiyor. Bunu asla başaramazsın."

Ona gülümsüyorum. Kiminle uğraştığını gerçekten bilmiyor. "Detayları bir saat içinde öğreneceksiniz."

Başını öne eğiyor. "Feliks her zaman senin sihir yaptığını söylerdi. Sanırım bunu öğreneceğiz."

"Sanırım yapacaksın."

Tertemiz kırmızı dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Peki."

Trençkotunun göğüs cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. "Ajan Michaels ifadesini hiç vermedi. Ama kovulduktan hemen sonra telefonunda bulundu."

Feliks şaşırmış görünüyor. "Kovuldu mu?"

"Ajan Michaels iddia edilen suçlarınızla ilgili inandırıcı bir kanıt bulamadığı için, davayı aktif tutabilmek için raporlarında tahrifat yaptı. Sonra amiri, Michaels'ın bir aile üyesinin uyuşturucu bulundurma suçlamalarını düşürmek için kimlik bilgilerini kullandığını keşfetti. Bir kez değil, toplam dört kez. FBI bu tür davranışlardan hoşlanmaz ve ne yazık ki Michaels için bu aile üyesi devam eden çok daha büyük bir davaya karışmıştı, bu da Michaels'ın kanıtları tahrif ettiği anlamına geliyordu. Muhtemelen hapis yatacak. Görünüşe göre şans sizden yana, Bay Zarkov."

Son kısmın şansla bir ilgisi yok. Ajan Michaels'a karşı kullanabileceğim bir şey bulabilmek için müfettişlerimden birine onun geçmişini araştırmasını söyledim. Aşırı hevesli ajan hakkında bir şeyler bulmak biraz zaman aldı ve bir süre hayatımı mahvettiği için mudak'ı gerçekten öldürmek zorunda kalabileceğimi düşündüm. Ama bir kez bilgiyi ele geçirdiğimde, bir mermi bile harcamak zorunda kalmayacağımı biliyordum.

Kanıtların müdürün ofisine ulaştığından emin oldum ve sonuçlarını bekledim.

Sonuç alındı. Michaels

kovuldu.

Bana ve kızıma bulaşırsan seni indiririm.

Elimdeki kâğıt parçasına bakıyorum. "Ajan Michaels'a bunu mu söyledi?"

"Kelimesi kelimesine," diye yanıtıyor Olivia.

Brooke'un sözlerini okurken çenem gerildi.

Lev, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bir beyefendiden başka bir şey değildi ve onun düzenlediğini iddia ettiğiniz herhangi bir suç davranışından haberim yok.

Bana ihanet etmedi.

Feliks'e vermeden önce açıklamayı tekrar okudum.

"Ajan Michaels'ın Bratva'da bir muhbiri olduğunu iddia ettiğini duyduk. Kim olduğunu biliyor musunuz?" Ben soruyorum.

Olivia başını sallar. "Öyle bir şey yok. Bu da onun yalanlarından biriydi. Michaels bu iddiayı, müdür onun oluşturduğu davanın sağlamlığını sorguladığında uydurdu."

Sikeyim.

"Kampınızda bazı sadık insanlar var, Bay Zarkov. Siz şanslı bir adamsınız. Bugünlerde sadakat bulmak zor olabiliyor."

Başım la onaylıyorum, çünkü şu anda Brooke'un sadakatini hak ettiğ imden bile emin değilim.

Feliks yavaş bir ısı k sesi çıkarır. "Vay be. Doğruyu söylüyormuş."

"Teşekkür ederim," diyorum Olivia'ya. "Zor bir iş e kalkış tın ve bunu unutmayacağ ım."

"Hayır, göndermeyeceksin. Çünkü bana o yemek detaylarını gönderiyor olacaks ın." Gülümsemeye direniyorum. "Söz veriyorum."

Bu kad ını sevdim. Biraz top kırıcıdır. Zarkov kamp ında bir değ er olabilir.

"Pekala beyler, ofise dö nmem gerekiyor," diyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona.

Baş ını salladı ve uzaklaşt ı.

"Sana bir borcum var," diye sesleniyor Feliks arkasından, ama tünelin inzivasından çıkıp gün ış ığında kaybolurken arkasına bile bakmıyor.

"Tanrım, onu neden aramad ım?" Feliks soruyor. "Çünkü sen bir pisliksin," diye cevap veriyorum.

Dönüyor ve Brooke'un sözlerini göğ süme bastırıyor. "Evet, görünü ş e göre etrafta bundan çok var."

Feliks haklı. Ben lanet bir pisliğ im.

Bu yüz den Brooke'u kendimden uzaklaşt ırdım.

Ne halt ettim ben?

LEV

Kendime kızgınlım.

Hayır, kendime çok *kızgınlım*.

Brooke bana FBI'a hiçbir şey söylemediğini söyledi ve ben ona inanmadım. Dürüst olmak gerekirse, ona inanmak istemedim çünkü ona inanmak ona güvenmemi gerektiriyordu ve ben bunu yapmakta zorlanıyorum.

İnsanlara güvenirseniz, onlara size zarar verme şansı verirsiniz. Bu dersi erken öğrendim ve beni hayatta tutmak için iyi bir iş çıkardı.

Brooke'un hayatımı tehdit ettiğinden değil. Sadece göğsümün ortasında çarpan o vahşi kas kütlesi ve kan damarları. Bana ihanet ettiğini düşündüğümde etrafına bir duvar örmek, onu içeri almaktan daha kolaydı ve hayatımda ilk kez kolay olanı seçtim.

Lanet olsun, her şeyi berbat ettim.

Feliks arabayı sürerken, "Bunun ciddi bir yalvarma gerektireceğini biliyorsun," diyor.

O haklı. Bunu telafi etmek için çok özel bir şey düşünmem gerekecek. Ve içimden bir ses küçük tavşanımın bunu benim için kolaylaştırmayacağını söylüyor. Ve yapmamalı da. Tam bir pislik oldum.

Ona bir mesaj göndermeye karar verip telefonumu çıkarıyorum ama çalmaya başlıyor. Bilinmeyen bir numaraydı. Omuzlarım gerildi. Kullan at bir telefon. Benim dünyamda, onlar bela demektir.

Telefona cevap veriyorum ve karşı taraftaki sesi tanıyamıyorum çünkü sesi bozulmuş. "Vlad'ı bulmak istiyorsan, Brooklyn'de Eagle ve Albion'un köşesine gel."

Arayan kişi telefonu kapattıktan iki saniye sonra telefonum bir mesajla bipliyor. Bana Vlad'ın bir resmini göndermiş. Bir sandalyede oturuyor. Ve çok ama çok ölü.

Feliks arabayı döndürür ve gizemli arayanın bize verdiği adrese doğru yola çıkar.

"Bu bir tuzak olabilir" diye uyarıyor.

"Muhtemelen öyledir, ama bizimle orada buluşmaları için birkaç adam ayarlayacağım."

Oraya varmamız on iki dakika sürüyor. Adres, deniz kenarında yıllardır terk edilmiş eski bir konserve fabrikası. Bir müteahhit satın almış ama henüz bir şey yapmamış.

İçeri girmeden önce adamlarımın gelmesini beklemeliyiz, ama hâlâ beş dakika uzaktalar ve ben sabırsız bir herifim, bu yüzden binaya girip boş fabrikada ilerliyoruz.

Vlad'ı eski yönetim ofisinde buluyoruz. Alnında bir kurşunla sandalyede oturuyor.

Feliks kapının yanındaki kırık çöp sepetini tekmeleyerek, "Lanet olsun," diyor.

Fokur fokur kaynıyorum. "Onu benden önce kim yakaladı?" Arkamızda birinin olduğunu duyuyorum ve dönüyorum.

Vadim gölgelerin arasından çıkar. "Merhaba, yeğenim. Sanırım konuşmamız gerek."

BROOKE

Birkaç işimi halletmek için hastaneden çıkıyorum ve sonraki birkaç saatimi bebek eşyaları almak için alışveriş yaparak geçiriyorum. Ama az önce hastanede Lev'in başına gelenler yüzünden dikkatim o kadar dağınık ki konsantre olamıyorum.

Dün öğleden sonra ofisinde olanlar için ikimize de o kadar kızgındım ki bu yüzden uyuyamadım ve kızgın olmaya devam etmeye hazırdım.

Ama bugün aramızda farklı bir şeyler vardı. Buzlar çözölmüştü. Ellerini karnıma koyduğunda elleri oyalandı ve aramızda bir şeyler hissettim. Ben kaçmadan önce hissettiklerimizin aynısını. Onları gözlerinde görebiliyordum. Dokunuşunda hissedebiliyordum.

Bunları biriyle konuşmam gerekiyor. Enya'dan Bratva'nın restoranlarından birinde erken bir akşam yemeğı için ona katılmamı isteyen bir mesaj aldığımda, bu şansa atlıyorum.

Restoran sahildeki popüler bir mekân ama vardığımda kapalı görünüyordu. Kapıdaki tabelada saat beşe kadar açılmayacağı yazıyor ama Enya'nın mesajında özellikle saat dörtte burada buluşmamız söyleniyor.

Belki de bizim için erken açıyorlardır?

Kapılara yaklaştığımda kapılar açılıyor ve güzel bir kadın beni kocaman, parlak bir gülümsemeyle karşılıyor. Muhteşem bir kadın. İnsanın bakmadan edemeyeceği türden bir *güzellik*. En koyu lacivert renkte ipek bir takım elbise ve bir çift Jimmy Choo stiletto giymiş, garson olmak için biraz fazla şık görünüyor ama beni restoranın içinden geçirerek dışarıdaki güvertede bir masaya götürüyor.

Ben otururken, Lev'in gittiğim her yere götürmemde ısrar ettiği iki korumadan biri çevre kontrolü yapmak için ayrılıyor, diğeri ise bana biraz mahremiyet sağlayacak kadar uzakta oturuyor.

"Beklerken size biraz su getireyim mi?" diye soruyor güzel bayan kalın bir Rus aksanıyla.

Neden bilmiyorum ama soğuk, huzursuz bir his omurgamda geziniyor.

Derin bir nefes aldım ve kendime sakın olmamı söyledim. *Ben güvendedim*. Yine de birkaç metre ötede oturan korumaya bakmadan edemiyorum.

Garsona gülümsedim. "Hayır, teşekkür ederim, şimdilik böyle iyiyim."

O uzaklaşıyor ve ben menüyü açıyorum ama hepsi Rusça. Enya'nın benim için tercüme etmesi gerekecek. Bu da bana belki de Rusça öğrenmem gerektiğini düşündürüyor. Lev'in oğlunun ya da kızının bu dili konuşmasını isteyeceğine şüphe yok ve muhtemelen ben de öğrenmeliyim.

Masanın üzerine bir gölge düştüğünde telefonuma çevrimiçi Rusça dil kurslarını araştırmak için bir not yazıyordum.

Kafamı kaldırdığımda Boris'in bana gülümsediğini görüyorum.

Anında sinirlerim yatışıyor. Arkasında Maksim'in ipek takım elbiseli kadınla konuştuğunu görüyorum. Kadın Maksim'in koluna samimiyetle dokunuyor ve birbirlerini iyi tanıdıklarını hissediyorum.

"Brooke, seni görmek ne güzel," diyor Boris. "Size katılabilir miyim?" Ona gülümsüyorum. "Lütfen oturun."

Eminim Enya, Boris ve Maksim'in bize katılmasına aldırmayacaktır. Bütün gün hastanede kaldıktan sonra, Boris'in neşeli tavrı hepimiz için tam da doktorun istediği şey olabilir.

Boris oturur ve iri, etli ellerini önündeki masaya dayar. Ama Maksim oturmuyor. Onun yerine babasının yanında duruyor ve babasının aksine gülümsemiyor.

Daha önce hissettiğim huzursuzluk hissi geri döndü.

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Seni görmek çok güzel," diyorum Boris'e, ani tedirginliğimi bastırmaya çalışarak.

Gülümsüyor ama hiç sıcaklık yok. "Restoranımı beğendiniz mi?"

Korumama bakıyorum ama orada değil ve midemde garip bir his karıncalanmaya başlıyor.

Çık dışarı.

Gülümsüyorum ama zayıf bir gülümseme. "Oh, evet, çok güzel." Telefonumu elime alıyorum, karanlık ekrana bakıyorum ve sonra tekrar yere bırakıyorum. "Ama ne yazık ki, görünüşe göre ekildim. Enya gelemeyeceğini söylemek için bana mesaj attı. Görünüşe göre yemeği yeniden planlamamız gerekecek."

Ayağa kalkıp çantamı alıyorum ve kendime korktuğumu belli etmemem gerektiğini söylüyorum. Enya'dan bir mesaj gelmediğini. Korktuğumu çünkü içimden bir sesin kaçmamı söylediğini.

Ama Boris'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve ellerim

titremeye başlıyor. "Otur, Brooke," diyor sakince.

"Gerçekten gitmeliyim," diye ısrar ediyorum.

"Otur dedim," diyor Boris tekrar, bu sefer sesinde bir gerginlikle. Zihnim yarışıyor, yavaşça oturuyorum. "Her şey yolunda mı?"

Birden Lev'e bir şey olmuş olabileceği aklıma geliyor ve Boris bana hayatımın yeniden değişmek üzere olduğunu söylemek için burada. Çünkü onun peşinde olan her kimse sonunda onu yakaladı ve şimdi o öldü.

Tanrım, kendimi hasta hissediyorum.

"Lev'e bir şey mi oldu?" Paniğimi gizleyemeyerek soruyorum.

Maksim sert yüz ifadesini bir kıkırdamayla kırar, ancak babası ona bir bakış fırlattığında bu ifade kaybolur.

Boris dikkatini tekrar bana çevirdi. "Şimdilik zarar görmedi."

Şimdilik mi?

"Bu da ne demek oluyor? Anlamıyorum."

Boris bana gülümsüyor ama bu gülümsemede bir tuhaflık var. "Buraya sana ne söylemeye geldiğimi anlatmadan önce, bunun kişisel bir şey olmadığını bilmeni istiyorum. Senden hoşlanıyorum Brooke, gerçekten hoşlanıyorum. Ama ne yazık ki senin için yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Bana bakma şekli -*ikisinin de* bana bakma şekli- korkumun üzerine ateş döküyor ve onu bir üst seviyeye çıkarıyor.

Tekrar, korumamı bulmak için odayı taradım. Ama hiçbir yerde yok.

Boris, "Koruman öldü," diyor, "*tuzu uzat*," diyecek kadar sakince. "Mücadele etti ama Maksim'le boy ölçüşemezdi."

Korku göğsümde sımsıkı sarılmış bir yay gibi geriliyor ve içine yerleşmiş devasa korku yumrusunu yutmakta zorlanıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Üzgünüm, Brooke. Ama sen bağlanması gereken bir yarım kalmış işsin."

Başımı sallıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kulaklarımdaki nabzımın uğultusundan neredeyse onu duyamıyorum. "Anlamıyorum."

"Keşke Zarkov servetinin varisi ve masanın başındaki adamdan hamile kalmasaydın. Lev'i idam eder ve gitmene izin verirdim. Ama karnındaki bebeğin tek bir nefes bile almasına izin veremem. O benim ve oğullarım için bir tehdit."

Oğulları mı?

Aman Tanrım, Feliks de mi bu işin içinde?

"Ne yapacaksın?" Sesim titreyerek soruyorum.

Maksim'e başıyla işaret eder, o da parmaklarını şıklatır ve ipek takım elbiseli güzel kadın yeniden ortaya çıkar, ama bu kez elleri ve ağzı bağlı bir Enya'yı odaya sokmaktadır.

Bir an için kendi korkumu unutuyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Talep ediyorum. "Çek ellerini onun üzerinden."

İpek Takım Enya'yı bana doğru
itiyor. "Otur," diye emrediyor.

Enya inleyerek yanımdaki sandalyeye oturdu. Bilekleri önünde bağlı ve elleri titriyor. Gözlerimiz buluşuyor. Ağlıyordu ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama sesim titriyor çünkü bunun doğru olduğundan emin değilim.

Boş restoranın etrafına bakınıp yardım işareti arıyorum, ama her yer bomboş.

"Kimse seni almaya gelmiyor," diyor Maksim soğuk bir şekilde. "Nişanlınız başka bir şekilde alıkonuldu."

Bakışlarım Boris'e yöneldi. "Ona ne yaptın?"

Hiçbir şey olmamış gibi geçiştiriyor. "Buraya yakın bir yerde olmadığından emin olmak için hafif bir dikkat dağıtma."

Çenemi kaldırıyorum. "Peki şimdi ne
olacak?" "Şimdi son parçaları da oyuna
dahil ediyorum."

Korku, vücudumun her parçasını delip geçen bir kurşundur.

Bizi öldürecek.

"Bırak Enya gitsin. O bunların hiçbirisiyle ilgili değil. Neden burada ki?"

"Korkarım o bir amaç için bir araçtı canım. Seni malikanenin güvenliğinden dışarı çekmemiz gerekiyordu. Telefonunu sadece sana mesaj gönderebilmek için alacaktık. Ama Igor'la birlikteyken askerlerimden birini çantasından telefonu alırken yakaladı. Şimdi, ölümden sana katılacak."

İç çekiyor. "Yanlış zamanda yanlış yerde olmanın bir başka örneği. Üç dakika sonra burada seninle ve benimle son birkaç dakikasını yaşamak yerine telefonunu arıyor olacaktı."

Enya ağzındaki tıkaçın etrafında inliyor, gözleri kocaman ve korkmuş.

"Bunu yapmana gerek yok," diyorum tanımadığım alçak ve sakın bir sesle. Ama sesim güçlü bir yerden, bebeğimin hayatını kurtarmak için her şeyi yapabilecek bir parçamdan geliyor. "Yaşamamıza izin ver, biz de gidelim ve ikimizi de bir daha asla görmeyeceksin."

"Korkarım artık çok geç, Brooke. Kalıp çoktan atıldı."

Hiç de üzgün görünmüyor. Sadece bizimle oynuyor ve bundan zevk alıyor, hasta herif.

"Lütfen," diye fısıldıyorum umutsuzca.

"Şimdi gidip bunu yapma," diye tersliyor Boris. "Yalvarmaya gitme. Sen bundan daha güçlüsün. Yaşama şansın olsaydı, pakhan için harika bir eş olurdu. Gücüne hayranım, bu yüzden şimdi seni hayal kırıklığına uğratmasına izin verme. Çabucak halledeceğim. İkinizin de acı çekmesine gerek yok."

Yanımda, Enya yine inliyor ama bu korku değil - ona Rusça anlamadığım kötü bir şey söylüyor. Gözleri sert ve keskin.

Boris dikkatini ona çevirerek, "İsim takmaya gerek yok," diyor. "Böyle olması gerekiyor."

Takım elbisesinin göğüs cebinden silahını çıkarıyor ve önündeki masanın üzerine koyuyor. Korku içimde patlıyor ve bir panik çılgınlığını ısırmak zorunda kalıyorum. Titreyen çenemi kontrol etmek için sert bir nefes alıyorum.

Tanrım, bizi burada öldürecek.

Yangın alarmının ani tiz sesi beni sıçrattı. Boris Maksim'e döndü. "Git kontrol et."

Maksim itaat ediyor ve bizi Boris ve İpek Takım ile yalnız bırakıyor.

İhtimaller bize karşı ama bunun olmasını engellemeye çalışmalıyız. Enya'ya bakıyorum ve gözlerimle İpek Takım'ı işaret ediyorum. Enya'nın gözleri bana anladığını söylüyor. Yapmak üzere olduğum şeyin işe yarama ihtimalinin çok az olduğunu biliyorum. Ama savaştan pes etmeyeceğim.

Enya'ya başımı sallıyorum ve İpek Suit'i ayaklarından düşürmek için bacaklarını savurduğu anda masayı ters çeviriyorum.

Boris gafil avlanır ve silahı yere düşer.

İkimiz de aynı anda hamle yapıyoruz ama ben daha küçük ve hızlı olduğum için önce ben ulaşıyorum. Onu tutuyorum, ama onunla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Silk Suit Enya'nın boğazını sıkıyor, ben de ona doğrultuyorum. "Bırak onu." "Yoksa ne, beni vuracak mısın?"

Enya kurtulmak için onu solar pleksusundan dirseklüyor. Silk Suit hırlayarak ayak bileğindeki kılıfta sakladığı silaha uzanıyor, ben de onu vuruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onu vurmak istemiyorum. Neredeyse refleks bir hareketti. Bacağından vuruluyor ve ipek pantolonundan aşağı kan akmaya başladığında iri gözlerle izliyorum. Bu Boris'in bana saldırmasını engellemeye yetti. Geri çekildi, kollarını kaldırdı. Ama Maksim'in koşarak geri gelmesinin an meselesi olduğunu biliyorum, bu yüzden Enya'yı tutuyorum ve ikimiz de otoparka giden merdivenlerden aşağı kaçıyoruz. Arkamızdan bağırışlar duyuyorum. Ağır botlar güvertede gümbürdüyor ve silahı doğrultup bize biraz zaman kazandırmak için rastgele ateş etmeye başlıyorum. Birkaç dakika içinde burası Boris'in adamlarıyla dolup taşacak.

Otoparka vardığımızda, Enya'nın ellerini çözebilmem için kısa bir süre duruyoruz. Ağzındaki tıkaçı çıkardı. "O orospu çocukları, hepsini vurmalıydık."

"Bunun için daha sonra bol bol vaktimiz olacak." Lev bunu duyduğunda, amcası ve kuzeninin üzerine ateş ve kükürt yağdıracaktır.

İşte o zaman Feliks'i düşünüyorum. O da mı bu işin içinde? Lev'i öldürmek için babası ve kardeşiyle komplo mu kurdu?

Bir kaçış yolu bulmak için panik içinde etrafıma bakıyorum. Otopark boştu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Yangın alarmının sesini ve içeriden gelen bağırışları duyuyorum.

Restoran. Geliyorlar ve buradan çıkmamızın hiçbir yolu yok.

Tam o sırada lastiklerin gıcırtısını ve bir araba motorunun gürültüsünü duyuyorum ve döndüğümde bir arabanın bize doğru hızla geldiğini görüyorum. Önümüzde patinaj yaparak durdu ve içinde Vadim vardı. Bir adım geri çekiliyorum.

Hayır.

"Atla," diyor.

Enya ve ben kaçmaya başladık. Arabayla peşimizden gelirken Vadim'in hırladığını duyuyorum. Kükreyerek yanımızdan geçiyor ve otoparktan çıkışımızı engelliyor. Silahı ona doğrultuyorum ama boş.

Silahını Enya ve bana doğrulttu ve silahında mermi olduğundan eminim. "Bin şu lanet arabaya."

Ağlamak istiyorum. Buraya kadar geldik ama özgürlüğe ulaşmadan hemen önce durdurulduk.

Enya ve ben onun dediğini yapıyoruz ve arabaya biniyoruz. Vadim kapıları kapatmamızı beklemeden kükreyerek otoparktan çıkıp yola koyuluyor.

Boris ve adamları otoparka inerken arkamıza bakıyorum.

Vadim bizi kurtardı mı?

Yaşlı Rus'a bakmak için döndüm.

"Bizi Boris'e geri götürmeyecek misin?"

Bana bakarken yüzü okunmuyor.

Telefonu çalıyor ve kulağına götürmesini izliyorum. "Onları buldum."

LEV

Vadim'le sahildeki köprünün altında buluştuk. Yanaştığında Brooke arabanın arka kapısını açıp bana doğru koşuyor, kendini kollarıma atıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Nefesimi tuttuğumu ancak şimdi fark ediyorum.

"Tanrım, çok korktum," diye ağlayarak boynuma sarılıyor. Kollarımı onun etrafında sıkıyorum. *Ben de öyle.*

Damarlarıma dolan öfke, onun tehlikeden uzakta ve kollarımda olmasından duyduğum rahatlama sonra ikinci sırada geliyor.

Onun ince kokusunu içime çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu kadın için dünyayı yakabilirim.

Bizden birkaç metre ötede park etmiş arabayı görünce nefesi kesiliyor. İçeride iki silahlı adam bize göz kulak oluyor. Bunlar benim güvenlik ekibim.

"Kim bunlar?" Ağlıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bizi korumak için buradalar. Artık güvendesin."

Gitmesine izin vermek istemiyorum ama o bir adım geri çekiliyor. Soruları var.

Yüzünden akan gözyaşlarını siliyor. "Neler olduğunu anlamıyorum. Boris ve Maksim'in iyi adamlar olduğunu sanıyordum."

"Hayır, onlara güvenmekle hata ettim." Bu sözleri söylemek zor çünkü bu hatanın neredeyse her şeye mal olduğunu biliyorum. "Bana suikast düzenleyen Boris'ti. O ve Maksim benden kurtulmak için komplo kuruyorlarmış."

Amcalarımla olan ilişkilerim beni gerçeklere karşı körleştirdi. Boris her zaman eğlenceyi seven bir amcaydı ve pakhan olmanın prestijiyile ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Vadim ise her zaman soğuk ve küskündü, ya da ben öyle sanıyordum ve bu önyargı onun bunca zamandır gerçeği ortaya çıkarmak ve yalanları ifşa etmek için çalıştığı gerçeğini görmezden gelmeme neden oldu.

"Boris herkesin sandığı gibi biri değildi," diyor Vadim, bize doğru yürürken. Enya onun yanında yürüyor, sarsılmış görünüyor.

"Ama tüm bunların arkasında onun olduğunu nereden biliyordun?" Brooke soruyor.

"Boris'in bir şeylerin peşinde olduğundan hep şüphelenmişimdir," diyor bize ulaştığında. "O benim kardeşim ve ben onun ne olduğunu hep biliyordum. Çocukken sinsi olan oydu. İşbirlikçi. Suçlarını cazibesinin ve rahat gülümsemesinin arkasına saklayan biriydi. Ama gerçekte soğuk ve acımasızdı, hayata karşı hiçbir saygısı yoktu. Bir şeylere zarar vermeyi severdi. Hayvanlara ve insanlara. Başı hep beladaydı. Ama yaşlandıkça akıllandı ve bir yetişkin olarak bu karanlık dürtülerini sahte bir neşeli kişiliğin arkasına sakladı. Herkes onu severdi ama ben gerçek Boris'i biliyordum. Kanında ne tür bir kötülük olduğunu biliyordum. Bu tür bir karanlık öylece yok olmaz."

"Onu izliyor muydun?" Brooke soruyor.

Vadim başını sallıyor. "Bir gün onu Vlad Bhyzova ile buluşurken gördüm ve Boris'in bir şeyler yapmaya hazırlandığını anladım. İçimden gelen bir histi. Dedğim gibi, kardeşimi tanıyorum. Vlad'ın kibrini ve kendini beğenmişliğini kullanarak ona yaklaştım ve böylece Boris'in ne planladığını öğrenebildim. Vlad'ın önemli biri olarak tanınma ihtiyacına hitap ettim ve o da bunu yalayıp yuttu, aptal *mudak*." Vadim'in gözleri keskinleşiyor. "Kendinden ve ne kadar önemli olduğunu düşündüğünden bahsetmesini dinlemek yorucuydu. Ama yeterince beklersem hata yapacağını biliyordum ve uzun süre beklememe gerek kalmadı. Bir gece, çok fazla votkadan sonra,

bana işlerin değışmek üzere olduğunu söyledi. Ne olduğunu söylemedi ama bratva'daki çatlakların genişlemek üzere olduğunu söyledi. Biliyordum ki

Boris, Lev'i devirmek için harekete geçeceğine dair şüphelerimi doğruladı."

"Neden Lev'e bir şey söylemedin?" Brooke soruyor.

"Çünkü ne oynandığını bilmiyordum. Elimdeki tek şey şüphelerimdi ve bu oyuna devam edersem Vlad'ın yine hata yapacağını ve somut bir şey öğreneceğimi düşündüm. Ama bunun gerçekleşmesi için Vlad, Boris ya da Maksim'in Lev'i pakhan olarak desteklediğini anlamaları riskini göze alamazdım. Bu konuda çelişkili olduğumu düşünmelerini sağlamalıyım."

Brooke başını sallıyor ve omzuma daha da sokuluyor, ona anlattığı her şeyi düşünürken ağzının içini kemiriyor.

"Vlad öldü," dedim ona.

"Nasıl?"

Vadim cevap verir: "Adres içeren bir mesaj aldım. Oraya vardığımda onu ölü buldum."

"Boris beni ve Feliks'i de oraya gönderdi," diye açıklıyorum. "Ama neden üçünüzü birden gönderdi?" Brooke soruyor.

Vadim etrafına bakınıyor, yaklaşan herhangi bir tehlike belirtisi için sahili ve köprüünün altındaki gölgeleri tarıyor. "Sanırım onun peşinde olduğumu biliyordu."

"Ve Feliks'le beni oraya dikkatimizi dağıtmak için gönderdi, o sırada bizi oyalamak için-" Duruyorum. Az önce yaşadıklarını hatırlatmama gerek yok.

Vadim öne çıkar. "Ama bu onun aleyhine işledi. Lev ve Feliks'e şüphelerimi anlattığımda, Boris'in Lev ve benim aramda bir tür tartışma çıksın diye bunu planladığını fark ettik. Dikkatini sana değil de Bratva'nın işlerine vermesini sağlayacak bir şey."

"Vlad'ı bulduğumuzda seni aradım. Ama sana ya da sana atanan korumaya ulaşamayınca bir şeyler olduğunu anladım. Ve o şeyin Boris olduğunu biliyordum."

Brooke bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Feliks işin içinde değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

İkna olmuş görünmüyor. Ve onu kim suçlayabilir ki? "Emin misin?"

"Vadim ve benim kadar o da karanlıktaydı."

Ona anlattığımız her şeyi anlamaya çalışırken kaşları çatılıyor. Vadim'e bakıyor. "Nerede olduğumuzu nasıl bildin?"

Ama cevap veren benim. "Vadim bize Boris'ten bahsettikten sonra üçümüz seni aramak için ayrıldık. Boris'in sahilde sahibi olduğu restoranda iş yaptığını biliyordu."

Vadim, "O restorandan denize birkaç cesetten fazlası sürüklendi," diye ekliyor.

Brooke kalın kalın yutkunuyor. "Bizi öldürüp okyanusa mı atacaktı?"

Solgun görünüyor.

Onu bir doktora götürmek istiyorum.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Ama olmadı." Başını sallıyor ama boynunda hızla atan nabzını görebiliyorum.

"Rıhtımdaki yangın alarmını sen mi çalıştırdın?" diye sorar

Vadim'e. "Evet."

"Hayatımızı kurtardı."

"Sayıca azdık. Dikkat dağıtmak zorundaydım ve bunu kendi yararınıza kullanabileceğinizi umuyordum."

"Teşekkür ederim amca," diyorum.

Bugün hayatımın aşkını kurtardı.

Brooke bana döndü. "Feliks nerede?"

Telefonumu çıkarırken "Bizimle burada buluşacaktı ama ona mesaj atıp bizimle evde buluşmasını sağlayacağım," diye açıklıyorum. Feliks ile en son konuştuğumda

Vadim'in Brooke ve Enya'nın güvenliğini sağladığını söylemek için aradığımda yirmi dakika önceydi. "Ayrıca doktoru arayacağım ve bizimle evde buluşmasını sağlayacağım, çünkü sana bir göz atmasını istiyorum."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor. "Sadece sarsıldım."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Paranoyak bir baba adayıyla dalga geç. Senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olmayı tercih ederim."

Başını sallıyor ve onu tekrar kollarıma alıyorum, gökyüzüne bakıyorum ve bugün ona göz kulak olduğu için yukarıdaki varlığa teşekkür ediyorum. *Sana bir borcum var.*

Dikkatimi Vadim'e yöneltiyorum.

"Enya'nın eve sağ salim döndüğünden emin olun. Seninle orada buluşacağız."

Güneş alçalıyor. Yakında hava kararacak ve Brooke'u güvenli bir yere götürmek istiyorum. Boris ve Maksim hala dışarıda ve biz burada savunmasızız.

Vadim, Enya'yla birlikte ayrılıyor ve Brooke yanımdaki Escalade'e tırmanıyor.

Ajan Olivia Vega'dan öğrendiklerimi hâlâ ona anlatmam gerekiyor. Ve biliyorum ki ona kendimi affettirmek için çok fazla yalvarmam gerekecek. Ve yapacağım da. Hayatımın geri kalanını bana tekrar güvenmesi için çalışarak geçireceğim. *Beni affetmesi için.* Ama şu anda sadece bunu istiyorum. Onun güvende olduğunu bilmenin rahatlığını.

Köprünün altından çıkarken elini tutup kendi elimde sabitliyorum. "Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim."

"Yapmanı istemiyorum. Hiçbir zaman."

Bana gülümsüyor ve bu kadını son nefesime kadar ve sonrasında da seveceğimi biliyorum.

Kaza aniden gelmeden önce düşündüğüm son şey bu. Ve hiçbir uyarı olmadan, dünyam kararıyor.

LEV

Arabanın arkasında, yanımda Brooke'la uyandım. Sersemlemiş ama yara almamış görünüyordu. Benimle Maksim'in arasında oturuyor. Ön tarafta Maksim'in askerlerinden biri arabayı sürüyor, Boris de onun yanında yolcu koltuğunda oturuyor.

İnliyorum ve Boris omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Ah, büyük pakhan sonunda uyandı. Bir an için endişelendim. Seni yoldan çok sert çıkardığımızı ve kafandan yaralandığını düşündüm. Neyse ki hepimiz için sadece bir darbe." Ellerini birbirine cııptı. "Artık tüm bu çirkin saçmalıklara bir son verebiliriz."

Alnımdaki bir yaradan gözüme kan damlıyor, midem bulanıyor ve başım dönüyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Brooke'un gitmesine izin ver. İstedğin benim, o değil."

Brooke'un yanındaki Maksim kıs kıs güler. "Varisi o taşıyor. Hiçbir yere gitmiyor."

"Onun bir tanık olduğundan bahsetmiyorum bile, ve bu senin mantralarından biri değil mi, yeğen? Tanık *bırakma*." Boris başını sallar. "Ama son zamanlarda kendi kurallarına göre yaşamıyorsun, değil mi Lev?"

Başım acıyla zonkluyor ve Wilson'dan bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor.

"Wilson'ı biliyorsun," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakarak. Güvenlik ekibimi sormanın bir anlamı yok. Eğer ben buradaysam, onlar ölmüş demektir.

"Bratva'nın kontrolünü ele geçirme planımı oluştururken aylardır gözüm üzerindeydi ve biliyorsun, onun gitmesine izin verdiğinde şaşırmıştım. Ama sonra Brooke'la tanıştım ve her şey anlam kazandı. Kudretli Pakhan'ımız gitmiş ve kendini amcısına kırbaçlatmıştı." Kahkahalarla kükrüyor ve Maksim bile kıkırdıyor. "Seni zayıflattı Lev. Seni sağduyuna karşı getirdi. Ve onun burada olması senin suçun."

"Bu yanına kalmayacak," diyorum amcama. "Yakın çevren buna izin vermez."

"Oh, ama anlayacaklar. Aklını kaçırdığın için bize nasıl saldırdığını duyduklarında, bunun nefsi müdafaa olduğunu anlayacaklar. Ne de olsa toplantıda onların önünde Vadim'e silah çektiğinde kontrolünü kaybettiğine tanık oldular."

"Vadim onları yola getirecektir. Başından beri neyin peşinde olduğunuzu biliyor."

Boris'in neşesi onu terk eder. "Gün bitmeden suçlanacağın bir ceset daha olacak." Ön camı işaret ediyor. "Şuraya çek de şu işi bitirelim."

Yoldan sapıyoruz ve çakıllı bir yoldan eski bir depoya iniyoruz. Durduğumuzda, şoför araçta kalırken Maksim ve Boris bizi aceleyle içeri sokuyor.

Bu da bana gelenlere karşı tetikte olduğunu söylüyor. Bu da demek oluyor ki etrafta çok fazla asker olmama ihtimali yüksek.

İçerisi karanlık ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Depo loş ve boş, başka asker de göremiyorum.

Boris bizi küçük bir odaya götürüyor, eski bir ofis, bugün Vlad'ı bulduğumuz yere benziyor. İçeride mobilya yok. Tuğladan su damlıyor ve hava küf kokuyor. İçeri girdiğimizde plastiğin üzerine basıyoruz.

Tek yapmanız gereken öldükleri plastiğe sarmak olduğunda cesetlerden kurtulmak çok kolay.

Korku

hissetmiyorum.

Öfke

hissediyorum.

Çünkü Brooke burada olmamalıydı. Ben onu kendi bencil nedenlerim için alana kadar bunun bir parçası değildi.

Bundan daha fazlasını hak ediyor.

Ve bebeğimiz. İlk nefesini almayı hak ediyor. Güneş ışığını tatlı yüzünde hissetmeyi. Babasından çok daha iyi ve çok daha zeki bir adam olarak büyümeyi.

Onu konuşturun. Zaman kazanmak için onu oyala.

Feliks ve Vadim bizi aramaya gelecekler.

"Vlad tüm bunlara nasıl dahil oluyor?"

diye sordum.

"Vlad aptalın tekiydi. Onu işe aldık ama sonra bize ihanet etti. Brooke'u kaçırdı çünkü size olan kinini kontrol edemiyordu. Bunun ona bizim saygımızı kazandıracağını düşündü, oysa ona kazandırdığı tek şey bir kurşun oldu. Plandan saptı. İşte o zaman her şey dağıldı. Bu onu bir sorumluluk haline getirdi."

"Yani onu sen öldürdün," diye mırıldandım.

"Seni ve Vadim'i onu aramaya gönderdim, böylece gelininle buluşabilecektim." Sırıttıyor. "Alınan bir kız, hakkını teslim etmeliyim. Beni ve adamlarımı alt etmesini beklemiyordum. Biraz can sıkıcıydı ama en azından artık hepimiz buradayız."

"Feliks'in burada olmaması dışında. Vadim ve benimle birlikteydi. Neler olduğunu biliyor ve buna izin vermeyecektir. Ne yapacaksın, kendi oğlunu da mı öldüreceksin?"

Boris, Maksim'e başıyla selam veriyor ve kuzenim odadan çıkıyor, bir süre sonra ağzı bağlı Feliks'le geri dönüyor. Onu odanın ortasına itiyor ve ağzındaki bezi çıkarıyor.

Feliks kardeşine tükürür. "Seni orospu çocuğu-" Maksim, babasının yanında

durmak için uzaklaşmadan önce paçavrayı ağzına sokarak onu susturur.

Feliks kirli bezi tükürür ve kardeşine ters ters bakar. "*Mudak*."

"Nedir bu, aile toplantısı mı?" Zaman kazanmaya çalışarak ve buradan çıkmanın bir yolunu bulabilmek için sahneyi anlamaya çalışarak soruyorum.

Ama Boris ne yaptığımı biliyor. Kıkırdıyor, gözleri tehditle parlıyor.

"Aile mi? Aile hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin? Yoluma çıkıyorlar."

Bunu söyleme şekli kafamda bir şeylerin çıtılamasına ve burun deliklerimin açılmasına neden oluyor.

Babamdan bahsediyor.

"Babamı öldürttün."

"Tabii ki yaptım. Vadim'in de onunla birlikte olması gerekiyordu." Yüzü çirkin bir kaş çatmaya dönüştü. "O zaman pakhan olmak için önüm açık olurdu."

"Ama babamın beni varisi olarak ilan ettiğini ve beni seçmezlerse vasiyetinde onlara bahsettiği yüklü mirası Bratva'dan esirgeyeceğini bilmiyordunuz."

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Beklemediğim çetrefilli bir detaydı. Sadece Vadim'le uğraşmak zorunda değildim, aynı zamanda sen de vardın. Ben de ikinizle de uğraşmaya karar verdim. Birinizi diğerine karşı kışkırttım. Ben de ikinizin arasında sıkışmış, eğlenceyi seven amca olarak kaldım. Bir savaşa ihtiyacım vardı çünkü dökülen onca kanın arasında ceset sayısını gizlemek kolaydı. Burada bir ölüm. Orada bir ölüm. Pakhan rolü için iddiam o kadar açık olmayacaktı."

"Vadim'in seni çözmüş olması dışında."

"Belki, ama ona asla inanmayacak kadar ondan nefret ettiğini biliyordum."

Başımı salladım. Bunca zaman sonra, babamı öldüren adam amca dediğim adamdı. Güvendiğim bir adam. "Babam seni severdi."

Alay ediyor. "Dediğim gibi, yeğenim. Aile sadece yolumuza

çıkıyor." Oğluna başıyla selam verir ve Maksim silahını kaldırıp

Feliks'i vurur.

Feliks yere düşerken Brooke çığlık atıyor ve ben bir panik dalgasının omurgamı parçaladığını hissediyorum.

"O senin oğlun," diye bağıryorum Boris'e.

"İkinci oğlum. Varisim değil. Senin sağ kolun olduğu anda kaderini mühürledi."

Yerde yatan Feliks'e bakıyorum. Hareket etmiyor ve gözleri kapalı. Brooke'u arkama alıyorum. Ona ulaşmak için beni geçmeleri gerekecek.

"Yani bu kadar mı? Pakhan olabilmek için hepimizi öldürecek misin?"

Boris sırtlıyor. "Evet, ben cezamı çektikten sonra Maksim devreye girecek."

"Aslında baba, planlarda bir değişiklik oldu," diyor Maksim.

Boris sarsılarak oğluna bakar. "Sen neden bahsediyorsun?"

Maksim silahını tekrar kaldırıp babasını başından vurur ve Boris ağır bir şekilde yere düşer, gözlerinin arasındaki kurşun yarasından kan akmaktadır.

Arkamda, Brooke nefes nefese kaldı ve bir adım geri çekildi.

Maksim hareketsiz duruyor, babasının cesedine bakıyor ve sonunda soğuk bakışlarını bana çeviriyor. "O haklıydı. Aile araya giriyor."

Sikeyim. Ben.

Bunca zaman boyunca çekici kuzenim akli dengesi yerinde olmayan bir psikopatmış ve benim bundan hiç haberim olmamış.

"Ne yapıyorsun, Maksim?"

"Yapmak için yetiştirildiğim şeyi yapıyorum. Masanın başındaki yerimi alıyorum. Her zaman istediği şey buydu. Ben de bunu yapmak için yetiştirildim. Ama düşündüm ki, bunu kendim yapabilecekken neden yaşlı piçin ölmesini bekleyeyim? Tabii ki plan, o bütün ağır işleri yaptıktan sonra bunu yapmaktı. Cesetlerden kurtulmak zaman alıcı ve sıkıcıdır. Ama bugün onun bana sadece yük olduğunu ve onsuz daha iyi olacağımı fark ettim." Odaklandığı nokta

Brooke. "Yani, o şişko ihtiyar seni avucunun içine almıştı ve senin onu alt etmene izin verdi." Başını sallıyor. "O anda o yaşlı aptaldan bir an önce kurtulmam gerektiğine karar verdim."

Boris'in silahını takım elbise ceketinde görüyorum.

"Daha oraya ulaşamadan ölmüş olacaksın," diye uyarıyor.

Elimde hiçbir şey kalmadı. Bu yüzden cephaneliğimdeki son şeyi kullanıyorum. *Bedenimi*. Yaralı bir boğanın hiddetiyle ona saldırdım. Silahını doğrultmaya çalıştı ama ateş edemedi ve onu yere serdim.

Çamurda yuvarlanıyoruz ve yumruğumu onun şeytani, kendini beğenmiş suratına birkaç kez indiriyorum. Ama her nasılsa, orospu çocuğu hayalarımın diz çökmeyi başardı ve ben de cenin pozisyonuna kıvrıldım.

Silahını yerden aldı ve yavaşça ayağa kalktı. "Yenilgiyi asla kabullenemezsin. Çocukken bile hep kazanmak zorundaydın. Ama bugün nihayet kaybettiğin gün, *pakhan*." Bana doğru yürüdü ve silahını doğrulttu. "Zamanın doldu, *mudak*."

Bir silah sesi patlar ve odanın içinde yankılanır ve adam iskambil kağıdı gibi yere düşer.

Silahını hâlâ kardeşine doğrultmuş olan Feliks'e bakıyorum.

"Orospu çocuğu," diye inliyor yere yığılıp bayılmadan önce.

BROOKE

Lev bir telefon görüşmesi yaparken ben de Feliks'in yanına diz çöküyorum. Kan gömleğinin önünü ıslatıyor ve gömleği yırtıp açtığımda göğsünde, köprücük kemiğine yakın bir yerde küçük bir delik görüyorum. Kan kabarcıklar halinde yüzeye çıkıyor ve derisinin üzerine dökülmeye devam ediyor.

Gözleri dalgalanır ve bir iniltiyle uyanır.

Telefonun diğer ucunda biriyle hızlı hızlı konuşan Lev'e, "Ambulansa ihtiyacı var," diyorum.

Feliks kolumu tuttu. "Ambulans yok."

"Ama tıbbi tedaviye ihtiyacın var, hem de hemen," diyorum ona, kanamayı azaltmak için kurşun yarasına baskı uygulayarak.

"O zaman beni hastaneye götür. Ambulans yok." Omzumun üzerinden bakıyor. "Ambulans çağırırsan bunu asla atlatamaz."

Bakışlarını sadece birkaç metre ötede, yerde ölü yatan kardeşinin ve babasının olduğu yere doğru takip ediyorum.

"Çok üzgünüm Feliks," diyorum, bunun onun için ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu anlayarak.

Yüzünü buruşturuyor. "Yaşayacağım." Başını geriye atar ve inler. "Umarım yaşıyorum."

Bir silah sesi daha beni sıçrattı. Telaşla Lev'i aramak için döndüm ama o gitmişti.

"Paniğe gerek yok." Feliks silahını kaldırırken acısını bastırarak bana güvence veriyor. "Ben senin arkadayım."

Silahı elinden alıyorum çünkü o salladıkça yarası daha da kanıyor.

"Elimde tutmazsam ateş edemem," diye yakınıyor.

"Ama yapabilirim. Merak etme, bugünden sonra neredeyse bir uzman sayılırım." Lev döndüğünde sinirlerim yatışıyor.

"Silah sesi neydi?" diye sordum.

"Amcamın şoförü. Merak etme, artık sorun çıkarmayacak." Feliks'i ayağa kaldırır. "Gel bakalım. Buradan çok uzakta olmayan bir hastane var."

Feliks acı dolu bir homurtu çıkarır. "Kahretsin, sanırım bayılacağım."

Lev sakince, "Bayılmayacaksın," der ve onu yavaşça binadan dışarı çıkarır.

"Başım dönüyor."

Lev arabaya binmesine yardım eder. "Sersemlemiş hissetmek, ölü olduğun için hiçbir şey hissetmemekten iyidir."

On dakika sonra hastaneye vardık. On beş dakika sonra Feliks acilen ameliyata alındı.

Lev sağlık personeliyle konuşurken ben bekleme odasında volta atıyorum. "Oradaki benim en iyi arkadaşım," dediğini duyuyorum o güçlü sesiyle. "Ne kadara mal olacağı ya da ne yapman gerektiği umurumda değil - o bundan kurtulacak, anladın mı?"

Bekleme odasında bana katıldığında bitkin görünüyordu.

"Başaracak mı?" Ben soruyorum.

Lev beni kollarına çekiyor ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Aynı endişenin midemde düğümlendiğini hissediyorum. "Yapmak zorunda."

Yanağımı göğsüne yaslıyor ve kalbinin ritmik atışlarıyla teselli buluyorum. Feliks'in ameliyatı boyunca da bu şekilde kalıyorum, Lev'in güçlü kalp atışlarını dinliyorum ve Feliks'in kurtulması için dua ediyorum. Çünkü onu da kaybederse Lev'in nasıl olacağını bilmiyorum. Şimdiye kadar amcası ve kuzeninin ihanetinin acısını hissetmiş olmalı. Bugün kendisine yakın iki kişiyi kaybetti. Sevdiği ama ona karşılık vermeyen iki insan. İhanet duygusu içinde derinlere işleyecek.

Aramızda söylenmemiş çok şey var ama şimdi konuşma zamanı değil. Şimdi Feliks'in ameliyatı atlatması için dua etme zamanı.

Sonunda doktor göründü. "İyileşecek. Kurşun kalbini ve ciğerlerini ıskalamış, bu yüzden tamamen iyileşecek."

İkimizin de gerginliğinin azaldığını

hissediyorum. "Onu görebilir miyiz?" Lev soruyor.

"Yarına kadar olmaz. Ağır ilaç tedavisi görüyor ve dinlenmeye ihtiyacı var." Lev başını salladı ve doktor yanımızdan ayrıldı.

"Haydi, seni eve götüreyim," diyor elimi tutarak.

Araba ile eve dönerken ikimiz de sessizdik. İkimizin de çözmesi gereken çok şey var. Lev'in omuzlarında amcasının ve kuzeninin ihanetinin ağırlığı var, ben ise hâlâ akşam yemeğinde hayatımın tehdit edilmesinden, gün batımında şehrin bir yerindeki metruk bir depoda silah zoruyla kaçırılıp tehdit edilmeye kadar her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

Ve eğer bu yeterli değilse, tüm bunların arasında bir yerde, Lev'in de ona ihtiyacım olduğunda bana inanmadığı için hissettiğim acı var. Yine de, her şeyin büyük planında, şimdi gitmesine izin vermek daha kolay geliyor.

Uçakta Lev ile tanıştığım o kader gününden bu yana yaşadığım onca şeyden sonra, başıma gelen her şeyi paketinden çıkarmaya alışmaya başladığımı düşünebilirsiniz. Ama alışamadım ve en kötüsü de

Onunla hayatımı paylaşmaya devam edersem her zaman çözmem gereken şeyler olacak demektir.

Ama önümde ne olursa olsun buna degeceğini de biliyorum. Çünkü onsuz yaşamın tadına baktım ve gelecekte bana yapılabilecek hiçbir şey o gece yarısı zehrini tekrar içmek istememe neden olamaz.

Zarkov malikanesine döndüğümüzde hava kararmıştı.

Lev'in yatak odasında yatağa uzanıp gömleğini ve ceketini çıkarmasını izliyorum.

"İfadeni okudum," diyor ayakkabılarını tekmeleyerek.

Ayağa kalktım.

"İfadeler mühürlüdür - ne diyorum ben, tabii ki bu sizi asla durdurmaz." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanırım şu anda ne kadar büyük bir pislik olduğunu fark ediyorsun."

"Onun gibi bir şey."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Özür bekliyorum."

"Oh, geliyor, *zayka*. Gerekirse hayatımızın geri kalanı boyunca her gün."

"Güzel. Seni bu kadar kolay bırakacağımı da sanma," diyorum.

"Yapacağını sanmıyorum."

"Beni incittin."

Yatağa doğru yürüyüp parmaklarının ucuyla yanağımı hafifçe okşarken yüzü yumuşuyor. "Biliyorum ve özür dilerim."

Söylenecek daha çok şey var. Ama bugün olanlardan sonra enerjim

kalmadı. Elini tutuyorum. "Bu konuşmanın bittiğini sanma."

"Telafi etmem gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum," diyor.

"Evet ve şimdi başlıyor." Onu kendime doğru çektim. "Pantolonunuzu çıkarın, Bay Zarkov. Çünkü bana ne kadar üzgün olduğunuzu göstermeye şimdi başlıyorsunuz."

BROOKE

Lev'i gördüğüm en mutlu an... yani, sonsuza dek.

Gergin omuzlar ve huysuz kaşlar gitti ve onların yerine dünyaya gerçekten dişleri olduğunu göstermekten korkmayan bir adam geldi. Gülümsemesi yıkıcı derecede yakışıklı ve bu gülümsemeyi onun yüzüne yerleştirmesine yardım ettiğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Bu sabah onun kollarında uyandım ve yeni bir başlangıç gibi hissettim. Sanki tüm karanlık nihayet geride kalmış ve birlikte bir geleceğe bakabilirmişiz gibi. *Üçümüz.*

Şimdi akşam oldu ve birbirimizden en seksi, en lezzetli şekillerde zevk alarak geçirdiğimiz bir günün ardından, hastane koridorunda Igor'un odasına doğru yürüyoruz.

Ama görünüşe göre arkadaşımız bizim neşeli ruh halimizi paylaşmıyor. İçeri girdiğimizde Igor hemşireyle tartışıyordu. Eve gitmek istiyor ve *hemen* eve gitmek istiyor.

Lev o emredici sesiyle, "Bizi yalnız bırakın," der ve hemşire onun dediğini yapar.

Igor'un yatağının kenarına oturur. "Hemşirelerin canını sıkmak sana göre değil." "Eve gitmek istiyorum. Yeterince iyiyim."

"Öyle olabilir ama hala serum antibiyotik ve güçlü ilaçlar kullanıyorsunuz. Doktorlar burada evde olduğundan daha iyi olduğunu söylüyorlar. Enfeksiyon konusunda endişeliler."

"Her gün, her gece aynı duvarlara ve aynı tavana bakarak burada bir saniye daha kalmak zorunda kalırsam delireceğim."

"Sadece birkaç gün daha."

"Birkaç gün daha çok uzun. Silahımı yemeyi tercih ederim."

Elinde meyve suyuyla içeri giren Enya kapıda soluk soluğa kalır. Aceleyle meyve suyunu bırakır ve onun yanına gider. "Neyin var aslanım?"

Lev, "Sinir krizi geçiriyor," diye söylendi.

Enya'nın varlığında Igor'un ruh halinin nasıl sakinleştiğini fark ediyorum. Yatağa tırmanıp kollarını ona doluyor ve Igor anında sakinleşiyor.

"Pakhan'ımız haklı. Sadece birkaç gün sonra eve dönebilirsin." Nazik parmaklarını saçlarında gezdirerek, eve döndüğünde ona çok iyi bakılacağını söylüyor. "O zamana kadar doktorları dinlemek zorundasın. Senin iyi olmana ihtiyacım var, aşkım."

"Burada günlerin yavaş geçtiğini biliyorum." Lev ayağa kalkar. "Ama seni neşelendirecek bir şeyim var."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Igor.

Lev kıkırdar. "Bir de bana huysuz diyorsun."

"Yüzüne karşı değil." Igor kollarını kavuşturur. "Sürpriz nedir?"

"İşte mesele de bu, dışarı çıkıp kendiniz bakmanız gerekiyor." Odanın köşesine park edilmiş tekerlekli sandalyeye doğru yürür.

"Çok gizemli davranıyorsun," diye homurdanıyor Igor.

"Çünkü ben gizemli bir adamım." Lev ona göz kırpmıyor. "Şimdi, seni bu işe nasıl sokacağız?"

Çok büyük olduğu için onu yataktan çıkarıp tekerlekli sandalyeye oturtmak için üçümüzün çalışması gerekiyor.

Lev onu hastane odasından çıkarırken Igor, "Haftalardır güneş yüzü görmedim," diyor.

"O zaman hazırlan dostum, çünkü güneş birazdan batacak ve çok güzel olacak," diyor Lev, arkadaşını hastane koridorunda asansörlere doğru iterek.

Lev'in bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Ve bu beni ona daha da aşık ediyor.

Lev dışarıda, güneş ufka doğru alçalıyor, gökyüzünü kırmızı ve altının binlerce farklı tonuna boyuyor. Büyüleyici.

Dördümüz durup parlak gün batımına bakıyoruz.

Igor gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır.

Gözlerini tekrar açtığında Lev önünde bir dizi araba anahtarı sallıyordu.

"Nedir onlar?"

"Bir dizi araba anahtarı - sence neye benziyorlar?"

Tekerlekli sandalyeyi, solmakta olan güneş ışığında parıldayan yepyeni bir Rolls-Royce Phantom'a doğru çeviriyor.

"Yeni bir araba almışsın," diyor Igor, pırıl pırıl hayvana bakarken gözleri parlıyor. "Çok güzel bir araba. Umarım yakında işe dönüp onu kullanabilirim."

"Gerek yok. Bu beni gezdirmek için kullanılan bir araba değil," diyor Lev. "Bu benim arabam bile değil. Bu senin araban."

Igor Hayalet'ten Lev'e, sonra tekrar Hayalet'e bakar. "Anlamıyorum."

Lev onun elini tutar ve anahtarları dev avucuna yerleştirir. "O sana ait."

"Pakhan-"

"Phantom'dan sıkılmaya başlamıştım zaten. Sanırım başka bir şey istiyorum. Ama bunu on ila on iki hafta sonra işe döndüğünde anlayacağım."

"İşten o kadar izin almama gerek yok."

"Evet, yapacaksın. Rehabilitasyonun bittikten sonra seni ve Enya'yı çok hak ettiğiniz bir tatile göndereceğim. Nereye isterseniz."

Igor etkilenmiş görünüyor. "Bu cömertliğe hiç gerek yok."

Lev'in ifadesi ciddidir. "Evet, var dostum. Neredeyse hayatını kaybediyordun ve bu benim için kayıp değil. Fantom'u sana hep verecektim ama kader benden önce davrandı. Bu senin affını satın almak değil. Bu benim sana teşekkür etmem."

LEV

Hastaneden ayrılıp Zarkov Malikanesi'ne döndükten sonra Brooke'u ofisime götürüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Igor'un arabayı gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacağım," diyor güzel yüzü kocaman bir gülümsemeyle ışıldarken. "Biliyor musun, senin bu yumuşak, nefis tarafına alışabilirim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Daha önce kimsenin bana yumuşak ve nefis dediğini sanmıyorum."

Sırıttırıyor, tatlı ve hınzır bir karışım, tıpkı onun gibi. "Hayır, çünkü genellikle etrafta huysuz bir robot gibi dolaşıyor, insanlara emirler yağdırıyor ve gecenin bir yarısı zavallı, masum kadınları evlerinden kaçırıyorsun."

Uzun kirpiklerini bana doğru kırptıştırıyor ve ben de onu kollarıma çekerken sırtıtıyorum, kıvrımlarının vücuduma verdiği hissi seviyorum. "İkincisi şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi."

"Gerçekten mi?"

Avucumu her geçen gün büyüyen karnının üzerinde gezdiriyorum ve içinde büyüyen bebek için bir sevgi dalgası hissediyorum. Bakışlarımı tekrar ona yöneltiyorum. "Ve her şeyi bir kalp atışında tekrar yapardım."

Gülümsüyor, nazik ve sıcak bir gülümseme. "Yumuşak ve nefis severim."

Onu öpüyorum ve şehvetin vücudumda yayıldığını hissediyorum. Brooke bana karşı yumuşuyor ama öpüşmeyi kesiyorum. Onu buraya bunun için getirmedim, yapmak istediğim başka bir şey var. Günlerdir yapmak istediğim bir şey.

"Benim de senin için bir şeyim var,"

diyorum. Gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

Neymiş o?"

Küçük kutuyu göğüs cebimden çıkarıp ona uzatıyorum. Tereddüt

ettiğinde, onu nazikçe uyarıyorum. "Hadi, aç şunu."

Kapağı kaldırıyor ve kendisine göz kırpan siyah elmas yüzüğü görünce nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım, bu çok çarpıcı. Bu da ne böyle?"

"Büyükanneimin nişan yüzüğüydü ve ondan önce de annesinin. Elmasın türünün en nadir örneği olduğu ve onu takan kişiye bol şans getirdiği söyleniyor."

Brooke iri kahverengi gözlerini bana kaldırdı. "Anlamıyorum. Bunu bana mı veriyorsun?"

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Sıçıp batırdım, Brooke. Senden asla şüphe etmemeliydim. Ama ben bile bunu düzeltmek için zamanı geri alamam. Sana sunabileceğim tek şey bugün ve gelecek ve üçte ikisinin kötü olmadığını düşünüyorum. Eğer beni kabul edersen, sana her şeyimi veririm. Her şeyimi. İyi yanlarımı. Kötüyü. Aydınlığı. Karanlığı. Ve aradaki her ton. Engel yok, Brooke. Şüphesiz."

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"*Zayka*, bunu ciğerlerimdeki havadan daha çok istiyorum."

Gözyaşları gözlerinden taşıyor ve yanaklarından aşağı dökülüyor.

"Sana deli gibi aşığım, Brooke Masters. Lütfen beni bekletme." Bir kaşımı kaldırdım. "Kimse için dizlerimin üzerine çökmem. Ama

Eğer evet diyeceksen hayatımın geri kalanında her gün dizlerimin üzerine çökeceğim."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Beni seviyor musun?" "Hayattan daha çok."

"O zaman buraya gel ve beni öp."

Ayağa kalkıyorum, onu kollarıma alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. O da kendini tutmuyor. O da beni benim onu öptüğüm kadar şiddetle ve açlıkla öpüyor.

"Bu bir evet mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de yüzüğü kutudan çıkarıp parmağına takıyorum. "Bunu çıkarmayacağım," diyor gözyaşları arasında.

"Güzel. Ama bunlar..." Atletinin ince askılarını her iki omzundan aşağı kaydırmaya başladım. "Bunlar gitmeli."

Bana nazlı nazlı bakıyor. "Neden?"

"Çünkü sana yapmak üzere olduğum şey... onlar sadece yoluma çıkacaklar." Kıyafetlerini tatlı vücudundan sıyırmaya devam ederken gülüyor.

Ve ona tam olarak neden bahsettiğimi gösterdim.

LEV

Bekleyemeyeceğimiz için, ertesi gün Igor'un hastane odasında sadece Feliks, Igor ve Enya'nın katılımıyla onunla evleniyorum. Kurşun yarası hâlâ iyileşmemiş olan Feliks kapının yanındaki sandalyede oturmuş içeri soktuğumuz açık bir şişe şampanyayı yudumlarken, Enya da Igor'un yatağında yatıyor, minik bedeni dev dostuma sımsıkı sarılmış.

Ben takım elbise giyiyorum ve büyüleyici gelinim şampanya sateninden bir kılıfın içinde bir melek gibi görünüyor. Güzel kıvrımlarına ve bebeğimin büyüdüğü karnındaki ağır şişliğe yapıyor.

Tanrım, onun karnını her gördüğümde, ona ve karnında beslediği bebeğe duyduğum sevgiyle dolup taşıyorum.

Bana gülümsüyor ve kocaman gözlerinde parlayan sevgiyi görebiliyorum. Elinde bahçeden topladığı minik bir çiçek demeti var ve onu hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyorum.

Ona o kadar aşığım ki önümü bile zor görüyorum. Rahibin acele etmesini ve işi bitirmesini istiyorum, böylece onu ilk kez karım olarak öpebileceğim.

Bu kadın her şey.

Yüzük takma zamanı geldiğinde, Feliks yanına gidip serçe parmağını kaldırıyor ve hastane odasının donuk ışığında iki yüzük parlıyor. "Sen

İyi fikirlerle dolusun dostum, ama bu meleklerle evlenmek şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi." Bana göz kırptıyor ve ben de ondan ilk yüzüğü alıp Brooke'un parmağına takıyorum ve ona hayatımızın geri kalanında birlikte olacağımıza dair söz veriyorum.

Yüzüğü Feliks'in parmağından alma sırası ona geldiğinde, Feliks arsız bir sırıtışla, "Seninle evlenerek boyundan büyük işlere kalkıştığının farkında güzel bayan ve bunu asla unutmasına izin verme," diyor.

Sırtarak evlilik yüzüğünü parmağıma takıyor ve beni ölene kadar seveceğine yemin ediyor, ben de her kelimesine inanıyorum. Artık bu kadından şüphe etmek yok, asla.

Onu öpmek üzereydim ki gözleri aniden açıldı ve elleri doğrudan karnına gitti.

"Aman Tanrım... Lev!"

Zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Elimi tutup yuvarlak karnının üzerine koyduğunda paniğim rahatlamaya dönüşüyor.

"Bebek... Tekmelediğini hissettim." Küçük bir gümbürtü avucumun içine doğru itilirken yüzü bana doğru parlıyor. "İşte, hissedebiliyor musun?"

Bir gümbürtü daha. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Aman Tanrım, içeride parti veriyor." Brooke gülüyor.

Ama öylesine yoğun bir duyguya kapılıyorum ki dudaklarımı oynatamıyorum. Bu asla tarif edemeyeceğim ve şimdiye kadar hiç bilmediğim bir duygu. Bir gurur dalgası gibi. Saf aşk.

İki elimi de karnına koyuyorum.

Bebeğim benim.

Annemle babamın cenazelerinde hiç ağlamadım. Büyükbabam öldüğünde de hiç ağlamadım. Aslında, hayat beni taşaklarımdan tekmelediğinde ve bana normal insanların gerçekten ağladığı şeyleri sunduğunda hiç ağlamadım. Ama şu anda,

Hayatımın en mutlu anlarından birinde, nihayet gözlerimin arkasındaki o yaşların sızdığını hissettim.

Yoğun duygularla mücadele ediyorum ve gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Oğlumun güçlü bir tekmesi var."

"Oğlun mu? Sanırım kızını kastediyorsun," diyor Brooke gülerek.

Aramızda boşluk kalmaması için bir adım daha yaklaşıyorum, güzel yüzüne bakarken avuçlarım hâlâ karnının üzerinde. Bebeğin cinsiyeti umurunda değil. İster oğlum ister kızım olsun, bu gezegendeki her şeyden ya da herkesten daha çok sevecekler. Ve şu anda, onun avuçlarımın içinde hareket ettiğini hissettiğimde, her şeyin elimden alınabileceğini -güç, prestij, zenginlik- ve bu ikisi hayatımda olduğu sürece hiçbirinin önemli olmayacağını fark ediyorum.

"Zayka..." Onu öpmek için başımı eğiyorum, ellerimi karnından çenesine doğru hareket ettiriyorum. "Sana deli gibi aşığım."

"Güzel, çünkü benimle sıkışıp kaldın."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Beni sevdiğini söyle." "Hayattan daha çok."

Törpüleyerek onu şiddetle öpüyorum ve öpüşmemiz derinleştikçe o da içimde eriyor. Onu hemen bu elbiseden çıkarıp yatağımıza sokmalıyım.

Rahip beceriksizce boğazını temizlediğinde duruyoruz. "Şu işi bitirelim, olur mu? Bunun için yeterince zamanımız olacak."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi olur baba. Daha fazla bekleyebileceğimden emin değilim."

Karıma bakıyorum ve gözlerinde parlayan sevgiyi görüyorum ve tek düşünebildiğim bu kadını her zaman ne kadar çok seveceğim.

O benim en iyi kararım oldu. En büyük kazancım. En büyük aşkı.

İçimdeki insanı ortaya çıkardı ve bana hayatta iki değerli ders öğretti.

Bazı şeyler uğruna savaşmaya değmez.

Diğerleri ise hayatınızı vermeye değerdir.

BROOKE

Yatakta çırılçıplak uzanıyorum ve parmağımdaki alyansa bakmak için elimi kaldırıyorum. Neredeyse üç saattir Brooke Zarkov'dayım ve bu sürenin tamamını Lev'le yatakta geçirdim. Feliks, Igor ve Enya'ya hastanede veda ettikten sonra, karısı olduğum için ne kadar minnettar olduğunu bana gösteriyordu ve şimdi vücudum sayısız orgazmın etkisiyle ağırlaşmış ve rahatlamış durumda.

Komodinin üzerindeki telefonu çalıyor ve bir mesaj açıyor. Telefonu yere bırakıp arkasını dönüyor ve boynumun kıvrımına bir öpücük konduruyor.

"Sana bir sürprizim var," diye mırıldanıyor, sonra çekilip yataktan kalkarak yeniden giyiniyor.

"Öyle mi?"

"Evet ama üzerine bir şeyler giymen gerekecek," diyor, yatakta çıplak yatan beni süzerken gözleri hâlâ cinsel bir ihtiyaçla dolu.

Doğrulup ona şüpheyle bakıyorum. "Neler oluyor?"

Bana elbisemi uzattı. Beni karısı olarak becermek için yanıp tutuştuğu için üzerimden yırtılmadan zar zor çıkardığı elbisemi. Başımın üzerinden kaydurdım ve iç çamaşırımı giydim.

"Heyecanlanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım emin değilim," diyorum elbisemi düzelterek.

Beni kendine çekiyor ve yüzüme büyük bir şefkatle bakıyor. "Buna bayılacaksın." Bir parmağını boynumdan aşağıya ve yanağıma doğru sürüklüyor, dikleşmiş bir meme ucunun karşısında durup ovalamaya başlıyor. "Ve sonra, bana ne kadar sevdiğini gösterebilirsin."

Onu hala bacaklarımın arasında hissedebiliyorum. Kocamın yetenekli siki tarafından dövülmekten kaynaklanan lezzetli bir acı. Şimdi, orada yeni bir zonklama başladı ve eğer meme ucumu olduğu gibi ovmaya devam ederse, o zaman sürpriz beklemek zorunda kalacak.

Tanrım, bu harika bir düğün gecesi olacak.

Sırıttıyor. "Hazır mısın?"

Başımı salladığımda elimi tutuyor ve yatak odasından çıkıyoruz. "Nereye gidiyoruz?"

Alt kata iniyoruz ve birçok geçitten birine doğru ilerliyoruz. Her zamanki gibi ifadesi okunmuyor, bu yüzden beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda büyük salonun kapalı kapılarının önünde durdu. "Hemen evlenebilmemiz için düğün davetlilerinden vazgeçmekten mutlu olduğunu söylediğini biliyorum."

"Çünkü arkadaşlarımdan gelmesi için çok kısa bir süre vardı. İşten izin almaları ve ailelerini zamanında organize etmeleri mümkün değildi. Bu imkansız olurdu."

"Bazıları için imkânsız. Ama Zarkov Bratva'nın pakhan'ıyla evliyseniz değil."

"Ne yaptın sen?" Heyecanım artarak soruyorum çünkü bu kapıların diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum. Lev'i tanıyorum, her şey olabilir.

"Düğün günün kutlu olsun, aşkım."

Kapıları iterek açmadan hemen önce bana hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemeyi yaptı.

Chloe, Samantha, Elsa ve Henry bize doğru koşarken oda hemen kurt çığlıkları ve alkışlarla çalkalanıyor.

"Ne zaman..? Nasıl..?" Hepsine sarılıyorum.

"Daha yeni geldik," diyor Henry, beni kendine çekip sarılmak için. "Tatil süremi nasıl bittiğini biliyor musun? Görünüşe göre bir hata olmuş. İK bana fazladan bir hafta daha borçlu olduğunu tespit etti ki bunu hak edecek kadar uzun süre çalışmadığım düşünülürse bu oldukça sıra dışı." Göz kırıyor. "Sanırım bir büyücüyle evlendin, bebeğim."

"Bir de bana sor," diyor Samantha ışıldayan gözlerle. "Daha davetiyeyi almadan patronum beni aradı. Bana istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söyledi. Sonra bir baktım, bir limuzin beni almış ve içinde bu adamların beklediği özel bir jete götürüyor. Henry'ye katılıyorum. Sihirli bir adamla evlenmişsin. Patronum benden nefret ediyor. Hiç aramaz. Bana zerre kadar zaman ayırmaz. Ama kocanız bir aradı mı *istediğim kadar zamanım oluyor.*"

"Kardeşi var mı?" Chloe soruyor.

Henry, Feliks'in içeri girişini izlerken, "Hayır, bir kuzeni var, ama uzak dur tatlım, benim hakkım var," diyor.

Kolu askıda ama yeni bir takım elbise giymiş ve iyi görünüyor.

Kucaklaştıktan, arkadaşlarıma düğün hakkında bilgi verdikten ve herkes nişan yüzüğüme ve alyansıma iyice baktıktan sonra - büyüyen karnımdan bahsetmiyorum bile - masaya oturduk ve düğün yemeğimizin tadını çıkardık.

Büyük salon küçük bir resepsiyon için hazırlanmıştır. Uzun bir masa kristal eşyalar ve kaliteli porselenlerle ışıldıyor ve lezzetli yemeklerin kokusu havayı dolduruyor. Kızarmış tavuk ve sığır eti tabakları ile kızarmış patates, sebze, sos ve diğer garnitürler masayı dolduruyor.

Karşımdaki masada Lev, Feliks ve Henry ile derin bir sohbete dalmış, onları izlerken Feliks'in kolunu Henry'nin sandalyesinin arkasına doladığını ve o konuşurken şefkatle omzunu okşadığını fark ediyorum. Aşk tanrısının oku yine bu eve mi saplandı? Öyle umarak sırtıtıyorum.

Elsa eğilir. "Tüm kalbimle onaylıyorum. Kocanız bambaşka biri."

"Onunla daha yeni tanıştın."

"Evet, ama seni sevdiği çok açık. Bugün hepimizin burada olması için dağları yerinden oynattı çünkü bunun seni mutlu edeceğini biliyordu."

Sahte bir nefes alıyorum. "Yani Elsa'nın onayını mı aldı?"

"İki tik. Çünkü sana bakışı... şey, bu adam aşık olmuş." Göz kırıyor ve nazik bir elini karnıma koyuyor. "Ve bu... Senin için daha mutlu olamazdım."

"Sana hamile olduğumu söylemediğim için özür dilerim. Her şey çok hızlı gelişti. Söz veriyorum daha sonra anlatacağım."

Chloe yanımızda belirdi. "Emin olabilirsin. Tüm detayları istiyorum." Beni kocaman sıktı. "Senin adına çok mutluyum, Brooke."

"Ben de," diyor Samantha, bize katılarak. "Birbiriniz için yaratıldığınızı şimdiden söyleyebilirim."

Artık kocam dediğim adama bakıyorum.

Arkadaşlarımın hepsi onu seviyor.

Ama benim gibi değil. Çünkü ona deli gibi aşığım. Ve şimdi dünyadaki her şey doğru geliyor.

EPILOG

Bu çığlık içimin çok derinlerinden geliyor.

"Sorun yok, *Zayka*, on beş dakika içinde hastanede olacağız," diye beni yatıştırmaya çalışıyor Lev.

Ama on beş dakikam yok. Bebek geliyor.

Feliks'e "Arabayı durdurmalısın," diye bağıriyorum. "Hastaneye yetişemeyeceğim."

Yirmi dakika önce aniden suyum geldi ve Lev arabayı Feliks'e kullandırırken o da benimle birlikte Escalade'in arkasında oturdu. Baştan beri endişeli değildik. Ne de olsa arabaya binene kadar ilk kasılmamı yaşamamıştım. Ama o ilk kasılmadan beri, kasılmalar sert ve hızlı gelmeye başladı.

Bir kükrete daha çıkardım. Sanki içimden dışıma doğru çekiliyorum.

Nasıl oluyor da kasılmalarım birkaç dakika içinde sıfırdan bine çıkıyor? Doğumun saatler sürmesi gerekmiyor mu? Nasıl oluyor da bir saat önce kasılmaları düşünmezken şimdi yolun kenarında doğum yapıp yapmayacağımı merak ediyorum?

Aman Tanrım, yolun kenarında doğum yapacağım.

"Kenara çek lan!" diye bağıryorum tanımadığım bir sesle.

Feliks yol göstermesi için dikiz aynasından Lev'e bakıyor. "Ona bakma," diye homurdanıyorum. "Vajinasından lanet olası bir karpuz çıkarmak üzere olan o değil."

Lev elimi sıktı. "Aşkım, seni hastaneye götürmeliyiz."

"Zaman yok. O geliyor." Bacaklarımın arasına uzandım. "Onu hissedebiliyorum."

Lev Feliks'e bakar. "Kenara çek ve hastaneyi ara. Onlara neler olduğunu ve nerede olduğumuzu söyle."

Feliks kuzeninin dediğini yapıyor ve Lev beni arka koltukta rahat ettirmeye çalışırken hemen hastaneyi arıyor.

Panikle ona baktım. "Lev, bana bebeğimizi bu arabanın arka koltuğunda doğurmak üzere olmadığımı söyle."

Kalçalarımı hafifçe ayırıyor ve yüzü sakın ve okunmaz kalsa da gözleri farklı bir hikaye anlatıyor.

"Öyle görünüyor," diyor sakince. "Ama her şey yoluna girecek, aşkım. Ben hallederim."

Başka bir kasılma vücudumu sarsıyor ve ben yüce bir çığlık atıyorum.

Nefes almaya başladım. "Ne yapacağını biliyor musun? Hiç bir kadının bebeğini doğurmasına yardım ettin mi?"

Bana büyüleyici bir sırıtışla bakıyor. "Her şeyin bir ilki vardır."

Bir kasılma daha geldiğinde onu tutuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Şimdi ilk seferlerin zamanı değil."

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Arabanın dışında duran Feliks boğazını temizler. "Aslına bakarsanız, bu alanda deneyimim var."

"Ne demek istiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Ailem bratva olabilir ama ondan önce çiftçiydik. Bir süt çiftliğinde büyüdüm ve payıma düşenden çok daha fazla buzağı doğumuna yardım ettim."

"Ben inek değilim," diye ağlıyorum, gözyaşlarım ve terim yüzümden aşağı kayıyor.

Feliks sırtıyor. "Benim de insan bebekleri dünyaya getirme tecrübem var. On altı yaşımdayken komşumun ikiz oğullarını dünyaya getirmek zorunda kalmıştım. Uzun hikâye. Kısacası, bir sel felaketinin içindeydik ve tıbbi yardımdan kilometrelerce uzaktaydık ve etrafta bunu yapabilecek tek kişi bendim." Omuz silkiyor. "Bazen yapman gerekeni yapman gerekir."

"Bu bebeğı sen doğurmayacaksın," diyor Lev

sahiplenerek. "Neden?" Sıkılmış dişlerimin arasından talep ediyorum.

"Ben senin alçakgönüllülüğünü düşünüyorum, Zayka. Daha sonra bu konuda farklı hissedebilirsin."

İçim dışıma çıkmış gibi ter içindeyim. Onun sahipleniciliğı için zamanım yok.

Yakasını tutuyorum. "New York Rangers'ın tüm takımı şu anda aşağıda kukuma bakıyor olsa bile umurumda değil. Bırak aşağı insin ve bu bebeğı içimden çıkarmaya yardım etsin."

Acı çekmiş gibi görünüyor. Beni daha sonra hissedebileceğim utançtan korumaya çalıştığını biliyorum. Ama şu anda geri çekilmesine ve Feliks'in yapması gerekeni yapmasına izin vermesine ihtiyacım var.

İsteksizce kabul etti ve kuzeninin bebeğı doğurtabilmesi için kenara çekildi. Diğer yolcu kapısına doğru yürüdü ve arkamdan içeri girdi. Onun güçlü bedenine yaslanıyorum ve kendimi anında daha güvende hissediyorum. Bunu yapabilirim.

Arka koltuğa sürünen Feliks haç işareti yapıyor ve bacaklarımın arasına bakmadan önce yukarıdaki adama başıyla selam veriyor.

"İkınmam lazım," diye nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "Başını görebiliyorum, bu yüzden derin bir nefes almanı ve sonra ıkınmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, sonra tüm gücümle itiyorum.

Feliks kocaman bir gülümsemeyle, "Başı hallettik," diyor. "Sırada omuzlar var, bu yüzden beni bir kez daha itmeniz gerekecek."

Dediğini yapıyorum. Sertçe itiyorum. Ve sonra tekrar.

"Tamam, gerçekten iyi gidiyorsun Brooke," diyor Feliks. "Neredeyse vardık. Ama senden büyük bir itici güce daha ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum. Çok yorulduğum.

Ama Lev elimi tutuyor ve dudaklarına bastırıyor. Gözleri sevgi, şefkat ve gururla dolu. "Bunu yapabilirsiniz kraliçem."

Başımı sallayıp dişlerimi sıkıyorum ve uzun, gürültülü bir kükremeye nihayet bebeğimizi dünyaya getiriyorum.

Feliks güler ve bebeği havaya kaldırır. "Dünyaya hoş geldin, küçük kız."

Onu göğsüme yerleştiriyor ve ben hemen aşık oluyorum.

Lev gömleğini çıkarıp kızına sarar ve onun narin yüzünü şefkatle okşar.

Neyse ki ambulans birkaç dakika sonra geldi ve acil yardım görevlileri hemen işe koyuldular, güzel kızımızı kontrol ettiler ve bana yardım ettiler.

Beni ambulansa bindirirlerken dikkatimi Feliks'e veriyorum.

"Aramızdaki şeyler garipleşecek mi?" Kızım kollarımda sevimli sesler çıkarırken soruyorum. "Demek istediğim, beni muhtemelen hiç düşünmediğin kadar çok gördün."

Sırıttırıyor ve bana göz kırptırıyor. "Ben çoktan unuttum."

Bir saat sonra, hastane yatağında kızımı kucağıma almış otururken, anne olduğuma hâlâ inanamıyorum.

"Onu tutmaya hazır mısın?" Lev'e sordum.

Sırıtırıyor ve onu benden alıp güçlü kollarının arasına alıyor. Hâlâ gömleksiz ama çıplak gövdesinin üzerine takım elbisesinin ceketini giymiş. Yeni bir gömlek almak için eve gitmeyi reddetti çünkü bu yeni doğan kızına ayıracağı değerli zamanı alacaktı.

"Merhaba meleğim," diye fısıldıyor ona nazikçe, tatlı yüzüne tam bir şefkatle bakarak.

"İşte bu, onun adı bu!" Daha dik oturarak söylüyorum.

Hastaneye geldiğimden beri herkes bana onun adını soruyor. Lev bana baktı. "Ona Melek mi demek istiyorsun?"

Şimdiye kadar isimleri hiç tartışmamış olmamız çılgınca görünüyor. Gerçi o sırada bir mafya savaşının ortasında kalmıştık. Sanırım bu da var.

"Bana oldukça mükemmel görünüyor, sizce de öyle değil mi?"

Lev'in bakışları kollarında kıpırdanan ve sonra sakinleşen kızına kayar. "Melek." Gülümsüyor ve gözlerinde ona duyduğu sevgiyi görebiliyorum. "Bu mükemmel."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Angel Zarkov. Kulağa hoş geliyor." "Angel Ivy Zarkov," diye ekliyor Lev.

İçimi bir duygu selinin kapladığını hissediyorum. "Ona annemin adını mı vermek istiyorsun?"

Başını sallıyor ve ben gözyaşlarıma engel olmak zorunda kalıyorum.

Eğer annem ve babam hayatta olsalardı, Angel'ın hayatında büyük bir rol oynarlardı ve şu anda onların yokluğunun acısını iliklerime kadar hissediyorum. Ama sonra Angel'ın kan bağından doğmamış ama yine de aileden olan büyük bir amca ve teyze çemberi ile çevrili olacağını hatırlıyorum. Feliks Amca onun bu dünyaya gelmesine yardım etti ve bu bağın kopacağını hiç düşünemiyorum. Artı, Igor ve Enya, Henry ve Elsa'dan, Samantha ve Chloe'den bahsetmiyorum bile. Bu çocuk sevgiyle şımartılacak.

Gözyaşlarımı siliyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Benden kızına bakıyor ve yüzündeki ifade beni ona bir kez daha aşık ediyor.

Hiç bu kadar memnun hissetmemiştim. Bu kadar mutlu.

Onlara birlikte bakıyorum. Benim mükemmel

küçük ailem. Ve daha fazlasını

isteyemeyeceğimi biliyorum.

Bonus Sahne

Igor ve Enya evlenir ve Brooke'un Lev için bazı şaşırtıcı haberleri vardır.

<https://dl.bookfunnel.com/ttvclfjmdt>

YAZAR HAKKINDA

Penny Dee rock yıldızları, motorcular, hokey oyuncular, mafya kralları ve aradaki herkes hakkında çağdaş romantizm yazıyor. Hikâyeleri gerilim, his ve bolca ateş içeriyor.

Sonsuza dek sürecek mutluluğunu görücü usulü tanıştığı Avustralyalı bir yakışıklıyla buldu.

AYRICA PENNY DEE TARAFINDAN

Zarkov Bratva Duet

[Brutal Lullaby](#)

Midnight Poison

De Kysa Mafya

[Şeytanın İni \(De Kysa Mafyası kitap 1\)](#) .

[Şeytanın İni \(De Kysa Mafyası kitap 2\)](#) .

Kargaşanın Kralları Orijinal Dizi

[Kings of Mayhem](#)

[Brothers in Arms](#)

[Motorcu Bebek](#)

[Hell on Wheels](#)

[Off Limits](#)

[Boğa](#)

Kargaşa Kralları Tennessee Serisi

[Jack](#)

[Doc](#)

[Ares](#)